

ONSDAG DEN 10. MARTS 2010

FORSÆDE: Gianni PITTELLA

Næstformand

1. Åbning af mødet

2. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

3. EU 2020 – Opfølgning af Det Europæiske Råds uformelle møde den 11. februar 2010 (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

4. Gennemførelse af Goldstone-rapportens anbefalinger om Israel/Palæstina (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

5. Situationen for civilsamfundet og de nationale mindretal i Belarus (indgivne beslutningsforslag): se protokollen

6. Årsrapport om FUSP 2008 - Gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik - Ikke-spredningstraktat (forhandling)

Formanden. – Jeg byder Baroness Ashton velkommen og erklærer Europa-Parlamentets session for genoptaget.

Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning (A7-0023/2010) af Gabriele Albertini Udenrigsudvalget om årsrapporten 2008 fra Rådet til Europa-Parlamentet om de vigtigste aspekter og de principielle valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) forelagt Europa-Parlamentet i medfør af del II, afsnit G, punkt 43, i den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 (2009/2057(INI)),

– betænkning (A7-0026/2010) af Arnaud Danjean for Udenrigsudvalget om gennemførelse af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (2009/2198(INI)),

– mundtlig forespørgsel til Rådet af Gabriele Albertini og Arnaud Danjean for Udenrigsudvalget om ikke-spredningstraktaten (O-0169/2009 – B7-0009/2010) og

– mundtlig forespørgsel til Kommissionen af Gabriele Albertini og Arnaud Danjean for Udenrigsudvalget om ikke-spredningstraktaten (O-0170/2009 – B7-0010/2010).

Gabriele Albertini, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Nu da Lissabontraktaten er trådt i kraft, skal EU vælge en helt ny metode og gøre en fælles indsats, når vi står over for globale udfordringer. De beføjelser, Parlamentet for nylig har fået med den nye traktat, betyder, at det kan indgå i hyppige, samarbejdsprægede og effektive diskussioner med vores primære samtalepartner, Baroness Ashton, der har æren af at fungere som den første nye næstformand/højststående repræsentant.

Hendes mandat blev bekræftet ved vores konsensusafstemning i januar, og ved adskillige lejligheder blev Parlamentet lovet, at Rådet og Kommissionen konstant ville engagere sig i alle de vigtigste aspekter af europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik. Som det bekræftes i betænkningen, skal den højststående repræsentant derfor give møde for Europa-Parlamentet og høre det hyppigt og regelmæssigt.

Med Lissabontraktaten får EU's foranstaltninger udadtil en ny og vigtig dimension, men hvis vi skal nå dette mål, kræver det også, at EU har de nødvendige budgetressourcer. Europa-Parlamentet har en nøglerolle at spille i sin egenskab af vogter af den demokratiske legitimitet af foranstaltningerne udadtil. Oprettelsen af en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil vil give EU et organ og et system, mens man hidtil har været nødt til at forlade sig på national repræsentation.

De officielle repræsentanter, der skal udnævnes af den højtstående repræsentant, får en rolle med stor relevans. Men som det siges i betænkningen, kræver Parlamentet flere afstemningsbeføjelser og kontrol med de enkelte repræsentanters rolle og mandat, idet vi fastholder, at principperne om gennemsigtighed og kvalifikationer skal være de afgørende, når den højtstående repræsentant skal udpege kandidaterne. Vi håber, at vi i sidste ende når frem til en situation med dobbelte kasketter – undtagen for den særlige repræsentant, der får et regionalt indsatsområde – og at vi derfor kan nyde godt af stordriftsfordele, der kan gøre EU's foranstaltninger udadtil mere effektive og samtidig billigere.

Efter et indledende afsnit om strategi behandler vi i betænkningen spørgsmålet om europæisk udenrigspolitik opdelt i temaer og geografisk område. EU skal udnytte sin tilstedeværelse i de internationale organisationer, som vi er allieret med, navnlig FN, den største vogter over den globale sikkerhed. EU skal spille en vigtig rolle, ikke kun set fra vores plads i Sikkerhedsrådet, men også med hensyn til personale og delegationer, der forbinder de to organisationer. Vi opfordrer næstformanden/den højtstående repræsentant til at lade Europa opfylde sin ambition om at blive en aktiv, strategisk og uafhængig partner for en stor allieret som USA for at kunne reagere på de globale udfordringer med terrorisme, økonomi og det ofte spændte forhold til industrigiganter som Rusland, Kina og Japan.

Betænkningen fortsætter med en geografisk analyse af, hvad vi håber at opnå. I Balkan introducerer vi temaet med udvidelsen, idet betænkningen roser den gradvise gennemførelse af stabiliseringsprocessen i Kosovo, hvor EU er til stede gennem EULEX-missionen, men vi skal også arbejde på at sikre, at tiltrædelsesstandarderne overholdes for mange lande, der er tæt på at blive kandidatlande – Tyrkiet og Bosnien-Hercegovina.

I kapitlet om samarbejde med de østlige lande og Sortehavsregionen beskæftiger jeg mig i betænkningen med spørgsmålet om EU's energiforsyningsikkerhed og -afhængighed. I afsnittet om Rusland opfordres der til underskrivelse af en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale. Med hensyn til Sydkaukasus opfordrer jeg i betænkningen til, at Georgiens område og landets etniske mindretal skal forblive intakte, og til løsning af konflikterne i Nagorno-Karabakh og Transnistrien.

Mellemøsten: konflikten mellem Israel og palæstinenserne, hvor EU skal spille en stærkere politisk rolle i genoptagelsen af fredsprocessen efter Rådets beslutning af 12. december 2009. Middelhavsunionen: løsning af konflikten mellem Tyrkiet og Cypern. Asien: Afghanistan, kritisk periode for indsættelsen af en ny regering efter valget, Pakistans centrale rolle i kampen mod terrorisme, bekymring over krænkelse af grundlæggende rettigheder i Iran. Afrika: positivt bidrag fra kystforsvarsmissionen i Somalia. Latinamerika: behov for at oprette et stabilt og varigt partnerskab for forbindelserne mellem EU og Latinamerika.

Jeg vil lytte til mine kollegers kommentarer med stor interesse og svare dem ved slutningen af forhandlingen.

Arnaud Danjean, ordfører. – (FR) Hr. formand, Baroness Ashton! Betænkningen om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi, som vi fremlægger i dag, er et årligt dokument fra Parlamentet, der indeholder en slags foreløbig evaluering af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik sammen med forslag til forbedring af denne politiks effektivitet og synlighed.

I år ligger denne betænkning inden for en meget specifik sammenhæng og bør dermed kunne danne grundlag for forslag. Den specifikke sammenhæng er kendetegnet af kombinationen af tre vigtige cykler.

Den første drejer sig om 10-året for den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik, som vi fejrede ved slutningen af 2009. De seneste 10 år har vist, at Europa har været i stand til at gennemføre civile og militære operationer på skuepladserne for mere end 23 kriser. Denne grundlæggende sejr kan vi bygge videre på. Den viser, at der er behov for Europa, og at EU har den institutionelle, politiske og operationelle evne til at tage disse udfordringer op.

Den anden vigtige cyklus er naturligvis – og hr. Albertini nævnte den for lidt siden – gennemførelsen af Lissabontraktaten. Ændringerne med hensyn til sikkerhed og forsvar er langt mere vidtgående end blot en semantisk tilpasning. ESFP bliver en virkeligt fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, FUSP, og den får en ny dimension. Traktaten betyder flere værktøjer og et større anvendelsesområde for sikkerheds- og forsvarspolitikken, navnlig gennem medtagelsen af assistanceklausuler, solidaritetsklausuler, med et permanent struktureret samarbejde og frem for alt med oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og af Deres rolle som højtstående repræsentant og næstformand for Kommissionen.

Endelig er den tredje vigtige begivenhed, der kendetegner den situation, hvor denne betænkning er forfattet, at NATO, som for 21 af EU's 27 medlemmer stadig er det vigtigste referencepunkt, når det drejer sig om det europæiske kontinents kollektive sikkerhed, i øjeblikket er i færd med at revidere sit strategiske koncept, og

at denne vurdering fra NATO's side også skal få os i EU til at nå frem til en tydeligere definition af betingelserne for dette partnerskab, som fortsat er af grundlæggende betydning.

I denne forbindelse er betænkningens formål ikke så meget at holde fast i en doktrin, men at give Dem en køreplan, der nødvendigvis skal kunne udvikle sig, for alle de nye institutioner, der er ved at blive etableret, og som skal lære at arbejde sammen. Målet er at gøre Unionen mere troværdig, mere effektiv og mere synlig inden for sikkerheds- og forsvarspolitikken. I denne henseende skal Europa-Parlamentet helt klart have et større ansvar inden for disse følsomme områder, hvis en politik, der som sit vigtigste mål har at garantere de europæiske borgeres sikkerhed, skal være helt legitim.

Med denne betænkning har vi ønsket at fremhæve følgende punkter. For det første ønskede vi at påpege, at den europæiske sikkerheds- og forsvarsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik frem for alt skal tjene Europas befolkning ved at garantere og forbedre deres sikkerhed. Denne politiske ambition er ikke overflødig. Den er ikke til for et syns skyld. Den afspejler et behov for, at vores kontinent skal bestræbe sig på at garantere sin egen sikkerhed, men også bidrage til stabiliteten i verden omkring os, til at tackle de kriser og trusler, der udvikler sig i vores omgivelser. Ud over de traditionelle væbnede konflikter, der fortsat er i gang i vores umiddelbare omgivelser, skal Europa kunne give udtryk sine interesser og forsvare dem mod de nye trusler – jeg tænker navnlig på pirateri og cyberkriminalitet.

Vi fandt det også vigtigt at fremhæve præcis, hvor enestående Europas merværdi inden for krisestyring er takket være de mange forskellige løsninger, vi tilbyder, og den balance, vi skaber i vores operationer mellem de civile og militære dimensioner. Desuden afviser jeg i denne forbindelse den kritik, som nogle måtte rette mod EU's sikkerheds- og forsvarspolitik, nemlig at det kun drejer sig om militarisering. Jeg tror helt ærligt på den komplementære karakter af de civile og militære instrumenter, som EU råder over, og den seneste krise i Haiti, som De har besøgt – og jeg tror, at De blev vidne til dette gode samarbejde – viser behovet for at sammenkæde vores civile og militære ressourcer, så vi kan klare naturkatastrofer og større kriser.

Netop med hensyn til disse operationer var vi ivrige efter at revidere dem alle, at fremhæve, hvad vi anser for deres stærke sider, men også til tider deres svagheder – vi er nødt til at erkende dem, så tingene kan blive bedre. Vi var også ivrige efter at fremhæve adskillige områder af strategisk betydning for EU's sikkerhed og tilskynde Rådet og Kommissionen til at fremskynde gennemførelsen af globale strategier, især for Afrikas Horn og for Afghanistan-Pakistan-regionen.

Med hensyn til kapacitet – både civil og militær – som er et vigtigt aspekt af hensyn til troværdigheden for vores politik, består udfordringen i at forbedre EU's reaktionsevne. Vi kan alle blive hurtigere og mere effektive til at mobilisere de materielle ressourcer og det kompetente personale, som medlemsstaterne har til deres rådighed. Men vi er også nødt til at have kapaciteten i form af en sikkerheds- og forsvarsindustri, der er effektiv, der kombinerer uvurderlig teknologisk viden, og som tegner sig for hundredtusinder af job i Europa, for at sikre os udstyrsprogrammer, der passer til disse formodede behov.

Industriens og forsvarets Europa er begyndt at blive organiseret på vores kontinent gennem forsvarspakken. Problemer med industri- og handelssamarbejde med tredjelande skal løses hurtigt, især i lyset af de problemer, som europæiske virksomheder for nylig har haft med at opnå adgang til f.eks. det amerikanske marked.

Dette er et kortfattet, og det må nødvendigvis blive uforholdsmæssigt kortfattet, resumé af de prioriteringer, der optræder i denne betænkning, og som er udtryk for alle de udfordringer, som vi skal finde løsninger på. Parlamentet er parat til at påtage sig sin rolle fuldt ud, sin positive og konstruktive rolle, for at hjælpe Dem med at gøre denne ambition, denne fælles ambition, til virkelighed. Desuden vil jeg gerne benytte denne mulighed til at takke alle de politiske grupper, der har arbejdet hårdt på at berige denne betænkning. Vi har alle haft et fint samarbejde om at fastholde et højt ambitionsniveau, idet vi naturligvis har taget hensyn til de enkelte gruppers særtræk.

Jeg vil også benytte denne mulighed, Baroness Ashton, til at tage spørgsmålet om ikke-spredning op. Her kort før revisionskonferencen for ikke-spredningstraktaten, der skal afholdes i maj, ønskede Europa-Parlamentet sammen med Dem at gennemgå EU's engagement i kampen mod spredning og for våbenkontrol og nedrustning. Det er formålet med den mundtlige forespørgsel til Dem, som De snart skal besvare.

Den internationale sammenhæng tilbyder tilsyneladende nye muligheder her forud for denne revisionskonference. For det første har præsident Obama helt klart bekræftet sin ambition om en verden uden atomvåben og hans engagement i aktivt at arbejde for USA's ratificering af det generelle forbud mod atomprøvesprængninger. For det andet går forhandlingerne med Rusland om en ny aftale, der skal træde i

stedet for START-aftalen, tilsyneladende fint, og endelig skal vi indlede forhandlinger om en ny nedrustningstraktat, der vil betyde et forbud mod fremstilling af fissile materialer til atomvåben.

Med hensyn til reduktionen i atomvåbenarsenalerne er prioriteringen naturligvis at reducere de to største arsenaler, dvs. Ruslands og USA's, som menes stadig at råde over næsten 95 % af alle de atomvåben, der findes på planeten. Derfor glæder vi os over løfterne fra præsident Medvedev og præsident Obama om at indgå en ny nedrustningsaftale i nærmeste fremtid. Hvordan regner EU i denne forbindelse med at støtte denne indsats og samarbejde med USA og Rusland?

EU skal også tage udfordringerne med ikke-spredningsordningen op, mere specifikt dem, vi står over for i forbindelse med de alvorlige spredningskriser i Iran og Nordkorea, der stadig udgør de største trusler mod den internationale sikkerhed. Vil EU fortsat forpligte sig til at løse disse kriser effektivt og fuldstændigt, navnlig hvad angår Iran? Vi forventer vejledning fra Dem om dette vigtige spørgsmål, Baroness Ashton. Desuden har EU en rolle at spille med hensyn til at fremme samarbejdet om fredelig udnyttelse af atomenergi. De ved, at dette er en vigtig udfordring. Hvilke foranstaltninger gennemføres der i denne sammenhæng, og hvad er Deres strategi i denne sag?

Endelig ønsker Europa-Parlamentet, at EU skal udgøre en proaktiv kraft under den kommende revisionskonference af ikke-spredningstraktaten. Vedtagelsen af en ny ambitiøs og afbalanceret fælles position fra EU er af central betydning, hvis vi skal forsvare vores position. Hvor står medlemsstaterne i denne henseende?

Catherine Ashton, næstformand for Kommissionen/EU's højststående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Mange tak. Jeg glæder mig over at være sammen med Dem for at drøfte de store spørgsmål på Europas internationale dagsorden.

Først vil jeg gerne takke hr. Albertini og hr. Danjean for deres fremragende betænkninger. De har fremhævet antallet og omfanget af de udfordringer, vi står over for, og hvor meget det haster med at finde løsninger på dem.

Fra en styrkelse af retsstatsprincippet i Kosovo til samarbejdet med de nye magter om at dele ansvaret for den globale styring, fra fremme af freden i Mellemøsten – og jeg vil gerne slutte mig til vicepræsident Bidens fordømmelse af beslutningen om at bygge 1 600 nye huse i Østjerusalem – til at levere ly til de overlevende efter jordskælvet i Haiti, som jeg besøgte i sidste uge, fra behandlingen af atomspredningsproblemer i forbindelse med Iran til udformning af effektive svar på "nye" udfordringer såsom energi, klimaændring og sikkerhed i cyberspace.

Europa er i færd med at opbygge noget nyt, hvor folk bliver nødt til at justere deres mentale kort og institutioner for at finde deres nye plads. Det er rodet og kompliceret at gøre dette, men samtidig spændende, for man kan ikke overvurdere betydningen af dette øjeblik. Lige nu har vi en mulighed for at opbygge det, som mange rundt om i Europa – og mange her i Parlamentet – længe har ønsket, nemlig en stærkere og mere troværdig europæisk udenrigspolitik.

Naturligvis vil Tjenesten for EU's Optræden Udadtil være nøglen til dette. Vi skal opbygge et system, der er robust, der vil give os mulighed for at håndtere de nuværende problemer og de nye problemer, der vil opstå i morgen.

I årevis har vi forsøgt at udforme og gennemføre omfattende strategier, men de strukturer og systemer, vi rådede over, vanskeliggjorde dette. Med Lissabontraktaten og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil bør vi nu være i stand til at opnå dette.

Som noget centralt i dette ligger en enkel sandhed: For at beskytte vores interesser og fremme vores værdier skal vi engagere os i udlandet. Ingen kan håbe på at være en ø af stabilitet og fremgang i et hav af usikkerhed og uretfærdighed.

Vores verden er så at sige i stadig forandring. For at engagere os effektivt i den skal vi først etablere rammerne. For mig at se findes der i dag to meget slående kendetegn ved verden. For det første en dyb gensidig afhængighed i politisk, økonomisk og sikkerhedsmæssig henseende, idet teknologier, idéer, sygdomme, penge – alting flytter sig. Vi er forbundet på måder, som vi aldrig har været det før. For det andet flytter magten sig, både inden for politiske systemer – groft sagt fra regeringer til markeder, medier og ngo'er – og mellem politiske systemer – groft sagt fra det gamle "Vesten" til både øst og syd. Begge er resultatet af globalisering, som ikke blot er et økonomisk, men også et politisk fænomen, både gennem sine manifestationer og naturligvis sine konsekvenser.

Tænk på Kinas og andre lige så vigtige politiske aktørers fremkomst, eller tænk på de politiske virkninger af finanskrisen. Gælden er i Vest, overskuddene i Øst. Denne omfordeling af den økonomiske magt former også vores politiske diskussioner. Eller tænk på klimaændringerne, som ikke kun er et miljøproblem, men også et problem med sikkerhedsmæssige og geopolitiske følger.

Så vi skal beskæftige os med komplekse problemer, og det skal ske i et nyt geopolitisk landskab. Vi er nødt til at tilpasse os. Tiden er ikke inde til at flyve på autopilot eller holde fast i forsvaret af den nationale måde at gøre tingene på. Tiden er inde til at være intelligente og ambitiøse.

Jeg vil gerne illustrere dette synspunkt med nogle tal. Europas andel af verdens befolkning er 7 %, et faldt fra 25 % for et århundrede siden. I de seneste 60 år er vores andel af verdens BNP faldet fra 28 % til 21 %. Økonomierne i Kina, Indien og andre lande stormer af sted med vækstrater på 10 % om året.

Økonomisk vægt bliver til politisk slagkraft og selvtilid. Man kan mærke det overalt, fra forhandlinger om klimaændringer til Iran, til store energiaftaler i Afrika eller Centralasien. Hvis vi trækker på samme hammel, kan vi sikre vores interesser. Hvis ikke, vil andre træffe beslutningerne for os. Så enkelt er det faktisk.

Jeg ved helt klart, hvad jeg foretrækker. Vi skal reagere som europæere. For det første ved at trække på samme hammel, fordi enighed er en forudsætning for indflydelse, og for det andet ved at handle, fordi svaret på et problem ikke kan være et dokument eller et møde. Hvis man ønsker resultater, er man nødt til at handle og undertiden tage risici. Og ja, i Europa har vi tendens til at sætte processen højere end resultaterne. For det skal vi både lade os styre af principper og være kreative. Vi skal lade os styre af principper i forsvaret for vores værdier og kreative med hensyn til, hvordan vi skaber skræddersyede løsninger på komplekse problemer.

Som det helt rigtigt siges i hr. Albertinis betænkning, er der "brug for en ny strategi [...], hvis EU skal handle kollektivt og tage de globale udfordringer op på en demokratisk, sammenhængende, konsekvent og effektiv måde". Dette overordnede billede fører til adskillige centrale målsætninger. For det første at sikre større stabilitet og sikkerhed i vores nabolag ved at fremme politiske og økonomiske reformer. Dette er vigtigt i sig selv af indlysende årsager, men vores internationale troværdighed i bred forstand afhænger også af, at vi får skabt orden i vores nabolag.

For det andet at løse de globale sikkerhedsudfordringer, udfordringerne i vores tid. For at gøre dette har vi brug for omfattende strategier, stærke internationale organisationer og retsstatsprincippet både inden for landene og mellem landene.

For det tredje at opbygge et netværk af strategiske forbindelse med centrale lande og organisationer, fordi de problemer, vi står over for, kan ikke løses af nogen enkeltstående aktør.

Oven i alt dette kommer oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, et middel til at nå de tre andre mål og en metode til at holde løfterne i Lissabontraktaten.

Det er de centrale opgaver, som har jeg brugt tiden på, siden jeg overtog denne rolle. Jeg tog først til Washington og New York, som var den rette måde at indlede vores vigtige forhold med USA og FN på. Siden har jeg været i Moskva, Kiev, Balkan og Haiti. Jeg tager til Mellemøsten i næste uge og igen til New York sidst på måneden. Ind imellem har jeg ledet møder i Rådet (udenrigsanliggender) tre gange, deltaget i Det Europæiske Råds uformelle møde og haft møde med kollegiet af kommissærer. Jeg har arbejdet hårdt for at opbygge den nødvendige interne konsensus ved at besøge forskellige EU-hovedstæder, Berlin, Paris, London, Wien og Ljubljana. Jeg har naturligvis brugt en hel del tid på at oprette Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, og det vil jeg fortsat gøre i de kommende uger, herunder også samarbejdet med Dem.

Derfor har jeg også på grund af Europa-Parlamentets interesse sørget for, at Parlamentet deltager i den styregruppe, jeg har nedsat. Jeg vil også drøfte dette med Formandskonferencen i eftermiddag. Når jeg skal til møde med Udenrigsudvalget den 23. marts, får vi mulighed for en indgående debat, hvor alle de relevante udvalg er til stede.

Hver gang man opretter noget nyt, vil der være modstand. Nogle foretrækker at minimere de forventede tab frem for at maksimere de kollektive gevinster. Jeg ser anderledes på det, og jeg håber, at Parlamentet gør det samme.

Dette er en mulighed for at opbygge noget nyt, der kun opstår en gang i en generation, at opbygge noget, hvor vi endelig samler de instrumenter, vi har til rådighed, til støtte for en enkelt politisk strategi. En kæmpestor chance for Europa. Vi må ikke sænke vores ambitionsniveau, men snarere give os selv mulighed for at gennemføre vores ambitioner. Et øjeblik, hvor vi kigger på det store billede, er kreative og tager et kollektiv

ansvar. Hvis vi gør det rigtigt – og det skal vi – vil vi kunne skabe det 21. århundredes europæiske udenrigspolitik med en udenrigstjeneste, der er beregnet til at gennemføre den, en, hvor vi mobiliserer al vores indflydelse – politisk, økonomisk, udviklingsværktøjer og krisestyringsværktøjer – på en koordineret måde. En tjeneste, der repræsenterer EU også i geografisk og kønsmæssig henseende. Jeg mener, at det er den eneste acceptable løsning.

Jeg vil gerne illustrere, hvad jeg tænker på, når jeg siger "omfattende metode" med et par eksempler.

Vestbalkan, en region, som det var en fornøjelse at besøge for nylig. På en måde er Balkan fødestedet for EU's udenrigspolitik. Mere end alle andre steder har vi ikke råd til fiasko der. Jeg ønskede at etablere gode arbejdsrelationer med politiske ledere, etablere kontakter med civilsamfundet om, hvad det kan betyde at tilhøre Europa, og koordinering blandt de forskellige EU-aktører på stedet. En af mine konklusioner var, at regionen gør fremskridt, selv om de er ujævne og ufuldstændige. Det europæiske perspektiv er fortsat den overordnede ramme, både som vores mål og som det vigtigste incitament til reformer. Som jeg fremhævede overalt, afhænger fremskridtene på vejen mod EU af engagementet i reformerne derhjemme. Inden for menneskerettigheder, retsstatsprincippet og regionalt samarbejde.

Vi bakker vores strategi op med de udenrigspolitiske værktøjer, vi har til rådighed. I Kosovo har vi vores største civile mission, og den er en succes. I Bosnien har vi tilpasset ALTHEA, efterhånden som situationen har stabiliseret sig, og udarbejdet et uddannelsesprogram. Vi presser hårdt på med det europæiske budskab forud for valget til oktober. I hele regionen gør vi fremskridt med hensyn til visumliberalisering og kontakt fra folk til folk.

Så vores Balkanstrategi er, som den skal være, nemlig strategisk i sine målsætninger, mangefacetteret i sine instrumenter og skræddersyet med hensyn til gennemførelsen.

Det andet eksempel er Afrikas Horn. Her ser vi et klart eksempel på samspillet mellem en skrøbelig stat, fattigdom, konkurrence om ressourcerne, herunder vand, pirateri, terrorisme og organiseret kriminalitet. Det eneste mulige svar er et omfattende svar, og det er præcis det, vi leverer. Vores marineoperation Atalanta anerkendes i vide kredse som en succes. Vores næste skridt er at videreudvikle vores mulighed for at overføre mistænkte pirater til retsforfølgelse i regionen. Vi tilføjer en uddannelsesmission til TFG i Somalia, og den forventes indsat til foråret. Gennem vores stabilitetsinstrument finansierer vi hjælpeforanstaltninger for at opbygge kapacitet, uddanne de maritime myndigheder og videreføre det langsigtede udviklingsarbejde i Yemen og Somalia med hensyn til fattigdom, skoleundervisning og sundhed.

Vores engagement i Georgien følger samme opskrift. Da en fastfrosset konflikt brød ud i åben konflikt i august 2008, reagerede vi straks. Vi gik i spidsen på internationalt plan, vi forhandlede en våbenstilstand på plads og indsatte en 300 mand stor overvågningsmission på rekordtid. Siden da har vi ved hjælp af hele spektret af Fællesskabs- og FUSP-midler sat ind på at forhindre en tilbagevenden til vold og arbejdet på at skabe stabilitet i Georgien og i regionen.

Sammen med FN og OSCE leder vi samtalerne i Genève, det eneste forum, hvor alle de berørte parter mødes. Vi var værter for en donorkonference for genopbygning og økonomisk støtte i Georgien, og vi har medtaget Georgien – sammen med Armenien og Aserbajdsjan – i Den Europæiske Naboskabspolitik. Vi fortsætter med at fremme disse reformer og tættere forbindelser. Vi arbejder med handel og visumliberalisering, og vi støtter tillidskabende foranstaltninger med henblik på at genskabe forbindelserne med udbryderrepublikkerne.

Der forestår mere arbejde i Georgien, og vi har en fuld dagsorden, når vi diskuterer det med Rusland, hvilket jeg gjorde for bare 10 dage med Sergej Lavrov. I denne sag har vi demonstreret, hvad EU kan gøre, når vi mobiliserer vores ressourcer fuldt ud. De, der var involveret i disse utroligt hektiske uger, har fortalt mig, at det, der blev udrettet i denne sag, var helt enestående. Så vi har behov for stærkere strukturer, større fleksibilitet og større parathed, hvis vi ønsker, at Georgien skal være et benchmark for vores fremtidige indsats.

Nu vil jeg gerne gå over til vores fælles sikkerheds- og forsvarspolitik og sige, at jeg er enig i de overordnede synspunkter i Danjean-betænkningen om, hvor vigtige vores missioner er. De redder liv, skaber et rum, hvor den fungerende politik kan arbejde, og de betyder, at Europa kan trække på alle sine magtinstrumenter for at opfylde sit ansvar.

For mig er det slående, hvor langt vi er nået de seneste 10 år. Mere end 70 000 mænd og kvinder er blevet indsat på mere end 20 missioner i denne periode. Vi udfører krisestyring på den europæiske måde med en samlet metode som opbakning til folkeretten og internationale aftaler og i tæt samarbejde med vores nøglepartnere. Vi har et fint samarbejde med NATO i Bosnien-Hercegovina og langs Somalias kyst. I Kosovo og Afghanistan er situationen vanskeligere på grund af de politiske problemer. Vi er nødt til at gøre dette

rigtigt, så jeg samarbejder med NATO's generalsekretær om at forbedre forholdet mellem EU og NATO på praktiske områder og i et positivt klima. Lad os se, hvordan vi kan udvikle vores relationer på en pragmatisk måde. FN er en anden nøglepartner. Der findes mange gode eksempler på praktisk samarbejde mellem EU og FN – Den Demokratiske Republik Congo, Tchad og Kosovo. På det seneste har vi lært hinanden bedre at kende, men vi både kan og bør styrke dette ved at fokusere på områder som planlægning og deling af bedste praksis.

I Danjean-betænkningen og mere generelt stiller man spørgsmålet om, hvorvidt tiden er inde til, at EU får sit eget permanente operative hovedkvarter. Det er et alvorligt spørgsmål, der kræver en seriøs debat. Ingen anfægter, at vi har brug for et hovedkvarter, der kan planlægge og gennemføre militæroperationer. Spørgsmålet er, om det nuværende system, der er baseret SHAPE eller nationale hovedkvarterer, er det mest effektive, eller om andet vil være bedre.

Vi tænker ofte på dette i form af strukturer. Jeg mener, at vi først skal foretage en analyse af, hvilke funktioner vi skal kunne udføre. Jeg ser tre hovedfunktioner, som beslutningerne skal udspringe af: Den første er evnen til at planlægge og gennemføre militæroperationer, herunder fremadrettet planlægning og evnen til at reagere hurtigt, når der opstår et behov, den anden er evnen til at udvikle den civil-militære koordinering på en mere struktureret måde for at maksimere vores kapacitet, og den tredje er evnen til at etablere forbindelser med andre, at optimere den overordnede koordinering og det, vi overordnet kalder det "internationale samfund". Hvis vi anvender denne analyse som udgangspunkt for vores diskussioner, bør vi kunne etablere det nødvendige fælles grundlag og komme videre, så vi kan beslutte, hvad vi skal gøre.

I betænkningen opfordrer man også til oprettelse af et Forsvarsministerråd, en idé, som jo har været fremme et stykke tid. Det næste møde i april vil blive afholdt i henhold til den etablerede praksis, men på det uformelle møde for forsvarsministrene tegnede der sig enighed om mit forslag om at afholde et møde i Rådet (udenrigsanliggender) i en sammensætning bestående af forsvarsministrene. På den måde vil forsvarsministrene kunne mødes og træffe beslutninger om f.eks. kapacitetsudvikling.

Mit sidste punkt i den forbindelse drejer sig om forslaget om en civilforsvarsstyrke. Lad os starte med erfaringerne fra missionen til Haiti, som er i gang i øjeblikket. Lad os så anvende ånden fra Lissabon og se, hvilke muligheder vi har for at mobilisere medlemsstaternes aktiver sammen med EU's instrumenter til støtte for enten FN, OCHA eller handle som EU selv. Slagordene bør være at maksimere synergier og undgå "hårde" eller kunstige forskelle mellem, hvordan vi håndterer EU's interne og eksterne kriser.

Endelig til spørgsmålet om ikke-spredning som følge af den mundtlige forespørgsel. Jeg skal ganske kort komme ind på de to vigtigste punkter. For det første revisionskonferencen for ikke-spredningstraktaten, der er planlagt til maj i New York. Jeg vil deltage med henblik på at sikre, at vi får et positivt resultat. Vi må ikke tage fejl af, at hele det traktatbaserede ikke-spredningssystem med ikke-spredningstraktaten som hovedhjørneste er udsat for voksende pres. For at reagere på det må vi være parat til at yde vores bidrag i form af adgang til fredelig udnyttelse af atomenergi, navnlig for udviklingslandene, idet vi samtidig undgår spredning af risici, og det omfatter arbejdet med de multilaterale metoder for atombrændselscyklen – jeg mener, at 84 lande har nydt godt af EU's bistandsprogrammer, fremskridt med atomnedrustning – politisk er dette en forudsætning for at skabe en konstruktiv atmosfære, og ved at finde løsninger på regionale spredningskriser, navnlig med Iran, som vil kunne afspore konference.

Som De ved, fører EU an i bestræbelserne på at finde diplomatiske løsninger. Vi støtter fuldt ud Sikkerhedsrådets proces i retning af yderligere restriktive foranstaltninger, hvis – således som det helt klart er tilfældet i dag – Iran fortsætter med at lade hånt om sine forpligtelser.

For det andet er der præsident Obamas atomsikkerhedstopmøde. Vi er enige i formålet med dette topmøde, nemlig at styrke sikkerheden for nukleare materialer og forhindre terrorister i at få adgang til dem. Jeg mener, at EU har ydet støtte til IAEA siden 2004 for at bistå landene på dette område, og det vil vi blive ved med.

Endelig vil jeg gerne vende tilbage til det, jeg begyndte med. Kravet om, at Europa engagerer sig globalt, er kolossalt. Vi er nødt til at sørge for, at forsyningerne står mål med efterspørgslen. Lissabontraktaten giver os den chance. Vi skal handle i henhold til traktatens bogstav og ånd og huske på, hvorfor de europæiske ledere forhandlede denne traktat på plads i første omgang. Jeg mener, at grunden var klar, nemlig at man ville opbygge en stærkere, mere assertiv og selvstændig europæisk udenrigspolitik til gavn for EU's borgere. Jeg ved, at mange her i Parlamentet er enige i dette mål, og jeg regner med Deres støtte til at gennemføre dette.

Nadezhda Neynsky, *ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget*. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske fru Ashton med hendes opmuntrende redegørelse.

Samtidig vil jeg gerne som ordfører for udtalelsen fra Budgetudvalget om FUSP understrege, at det er af central betydning, at hun indleder en revision af de tidligere og nuværende FUSP-operationer og civile missioner med henblik på at identificere deres styrker og svagheder. På den måde vil EU mere effektivt kunne skabe sikkerhed, vi vil kunne opnå øget selvstyre og vigtigst af alt udnytte det relevante budget bedre, idet det desværre fortsat er underfinansieret.

Ioannis Kasoulides, *for PPE-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Det er skræmmende at forestille sig en atombombe, ganske vist lille, men potentielt dræbende for millioner af mennesker, der falder i hænderne på terrorister. For nogle år siden kunne vi sige, at dette var særdeles usandsynligt. Det kan vi ikke sige mere.

Lande som Iran og Nordkorea er i færd med at anskaffe eller har kapacitet til at anskaffe et atomvåben. En videnskabsmand fra Pakistan har efter sigende solgt knowhow til Iran, og Nordkorea har indkøbt atommateriale. Ingen er imod, at Iran anskaffer atomenergi til fredelige formål, men tålmodigheden er ved at være opbrugt, hvis Iran køber tid i dialogen med de 5+1, som vi støtter.

Denne dobbelte metode og forberedelsen af intelligente og målrettede sanktioner fra FN's Sikkerhedsråd er på deres plads. Atomspredningen er på et så kritisk punkt, at det har fået personligheder som Henry Kissinger til at udtale, at kun en fuldstændig afskaffelse kan sikre ikke-spredning og global sikkerhed.

Så vi støtter en international traktat om den gradvise afskaffelse af atomvåben, indstilling af fremstillingen af fissilt materiale, fremrykning af traktaten om et generelt forbud mod atomprøvesprængninger, reduktion af antallet af atomspræghoveder, START osv., således at al behandling af nukleart brændsel kommer ind under IAEA's kontrol gennem en styrkelse af denne organisations mandat og kontrolbeføjelser.

Adrian Severin, *for S&D-Gruppen*. – (EN) Hr. formand! Jeg håber, at vi er enige om, at vi har brug for en proaktiv udenrigspolitik, der er styret af vores fælles europæiske mål og baseret på vores fælles værdier. Denne politik skal anerkende sikkerhedens udeløselighed i den globaliserede verden, eftersom den er en kilde til interessesolidaritet både inden for EU og uden for.

En sådan politik kræver og forudsætter et hensigtsmæssigt institutionelt instrument. Så prioriteringerne er tydelige, og det glæder mig at se, at de prioriteringer, jeg vil nævne, er de samme som fru Ashtons. En effektiv Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, en levende naboskabspolitik, en visionær udvidelsespolicy, velstrukturerede partnerskaber med de strategiske aktører, både de traditionelle og de kommende, en effektiv strategi for løsning af de globale udfordringer, navnlig energisikkerhed, ikke-spredning, indvandring, international organiseret kriminalitet, tværnationale udtryk for fattigdom, kulturelle konflikter osv.

Med hensyn til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil har vi brug for en institution, der ikke kun skal opbygges på princippet om politisk og budgetmæssig ansvarlighed, men også på princippet om effektivitet. Vi skal ikke opbygge en tjeneste, der fastholder den gamle nationale konkurrence eller den nuværende bureaukratiske struktur. Lederen af de europæiske foranstaltninger udadtil skal have begge kasketter på samtidig og dermed sikre enhed inden for tjenesten og konsekvens i dens foranstaltninger.

Med hensyn til vores eksterne naboskabspolitik har vi brug for en fremgangsmåde, der ikke udelukker Rusland og Tyrkiet. I forbindelse med Sortehavet skal vi gå fra synergi til strategi. Med hensyn til de fastfrosne konflikter har vi brug for regionale initiativer og mekanismer for regionalt samarbejde og sikkerhed under internationale garantier.

Med hensyn til global sikkerhed har vi brug for en ny orden, der afspejler virkeligheden efter den todelte verdensorden. Vi skal fremme vores værdier i verden, men på en verdslig måde og ikke som nye korsfarere.

Jeg mener, at disse og mange andre er vores prioriteringer, og de udgør et kæmpearbejde. Lad os arbejde sammen – Parlamentet, Kommissionen og Rådet – for at løse denne opgave.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *for ALDE-Gruppen*. – (NL) Hr. formand, højtstående repræsentant/næstformand for Kommissionen, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne byde Dem velkommen, fru Ashton, og sige, at jeg virkelig håber, at Deres fremragende og kraftfulde redegørelse i dag vil indvarsle afslutningen på en særdeles vanskelig periode for os alle, som startede i november, da den foregående Kommissions mandat udløb. Hvis der er én ting, vi kan blive enige om, er det, at vi virkelig ikke kan tillade så lange perioder med tøven. Fra udgangen af november og frem til for ganske nylig virkede det desværre, som om EU var forsvundet fra den verdenspolitiske skueplads eller i hvert tilfælde var meget tæt

på at forsvinde. Jeg vil gerne gentage, at vi ikke under nogen omstændigheder må lade dette ske. For det er klart, at verden ikke venter på os. De nævnte nogle tal, som helt klart viser dette. Men vi har også været vidner til en række begivenheder, som helt klart har illustreret dette, nemlig naturkatastroferne, der kommer i en stadig strøm, de skrækkelige angreb, der bliver ved med at ske, det forhold, at nogle regeringer i Mellemøsten, selv om de er demokratiske, har truffet beslutninger, der har hæmmet fredsprocessen i alvorlig grad osv. Derfor har vi brug for en højtstående repræsentant/næstformand for Kommissionen, der vil være i stand til at være til stede, hvor tingene sker, og ikke kun i de europæiske beslutningscentre, men også andre steder i verden. Både De og jeg ved, at De påtog Dem en nærmest umulig opgave. Jeg beundrer Dem for at have påtaget Dem den. Vi har lovet at støtte Dem i Deres opgave. Vi er glade for at have lyttet til Deres redegørelse i dag og for at have overværet Deres stærke erklæring om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som vi alle har så hårdt brug for. Hvis der er nogen, der stadig har viljen til at sætte en stopper for disse magtkampe – hvor den ene side kæmper med handsker på og den anden uden – er jeg sikker på, at hvis vi alle arbejder sammen, vil vi kunne forberede os på det, der måtte komme.

Franziska Katharina Brantner, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Vi har lyttet opmærksomt til, hvad De havde at sige, Baroness Ashton. Desværre må vi konstatere, at vi formentlig kommer til at vente et stykke tid endnu, før De kan fremkomme med planer om specifikke fremtidsprojekter baseret på Deres essay om Deres principper, som vi rent faktisk kan tilslutte os.

Jeg vil imidlertid gerne komme med et par bemærkninger om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som jeg virkelig havde forventet at høre noget langt mere konkret om fra Dem. De sagde gentagne gange, at det drejer sig om sammenhæng. Det er dagens orden. I mange tilfælde har vi brug for fælles planer og programmer fra Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og Kommissionen. Enhver, der går ind for at overlade talrige politikområder til Kommissionen eller Rådets Sekretariat skal være ærlig og indrømme, at vedkommende går ind for status quo, for systemet under Nicetraktaten.

For os er det vigtigt, i hvilken udstrækning vi er i stand til at opnå et flertal i alle spørgsmål vedrørende civil kriseforebyggelse, civil krisestyring og genopbygning. Efter vores mening er alle disse ting omfattet af begrebet fredsskabelse, dvs. konfliktforebyggelse, tidlig varsling, konfliktmægling, forsoning og stabilisering på kort til mellemlangt sigt. Vi har brug for en hensigtsmæssig organisatorisk enhed til dette formål, og derfor foreslår vi, at der oprettes en "krisestyings- og fredsskabelsesafdeling". Derfor vil jeg høre Dem, hvad De mener om at oprette en sådan afdeling. Her vil jeg også gerne understrege, at vi støtter både budgettet for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) og det stabilitetsinstrument, der indbygges i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, men ikke som en del af eller underlagt direktoratet for krisestyring og planlægning, men i stedet i en ny struktur, som jeg håber, at De vil oprette. Jeg vil meget gerne høre Deres holdning til dette.

En anden ting, som er vigtig for os, er forbindelsen mellem de traditionelle udenrigspolitiske områder og nye områder som energipolitik, klimapolitik, retspolitik og indre anliggender. Hvilke strukturer planlægger De for at give Tjenesten for EU's Optræden Udadtil systematisk adgang til disse globale politikområder for EU og medlemsstaterne?

Der er et punkt mere, som er vigtigt for os, nemlig at det skal være en moderne tjeneste med en afbalanceret personalepolitik. I denne uge har vi fejret den 8. marts. Det er således helt klart, at vi mener, at kvinders rettigheder skal være fast forankrede i denne tjeneste, og at kvinder skal deltage i den. Baroness Ashton, en række kvindelige medlemmer af Europa-Parlamentet har skrevet til Dem for at bede Dem sikre, at FN-resolution 1325 og 1820 indføres i tjenestens institutionelle strukturer lige fra begyndelsen. Så mit spørgsmål i denne forbindelse er også, hvilke planer De har i den forbindelse.

Som sagt har De vores opbakning til en robust fælles Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Jeg ser frem til Deres svar.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Lissabontraktaten er nu en bindende juridisk virkelighed i den internationale retsorden, selv om den savner folkelig, demokratisk legitimitet, fordi de fleste EU-borgere, herunder i Storbritannien, blev nægtet muligheden for at stemme ved en folkeafstemning. Ikke desto mindre lægger ECR-Gruppen og de britiske Konservative vægt på et positivt engagement og ønsker at arbejde videre inden for den nye institutionelle ramme.

Vi vil gerne se en tilsvarende holdning hos medlemsstaterne og Kommissionen. Det er efter min mening dybt ironisk, at den første vigtige institutionelle udvikling under Lissabon, nemlig oprettelsen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, truer med at skubbe EU tilbage i retning af præcis den indadskuen og de skænderier, som Lissabon skulle have udryddet. Oprettelsen af udenrigstjenesten skal utvivlsomt være genstand for debat

og enighed om, hvem der gør hvad og gør det bedst, men FUSP's udenrigspolitiske elementer skal fortsat ligge fast inden for Rådet.

Men vi har også brug for et stærkt lederskab, hvilket i teorien bliver muligt med Lissabontraktaten, for at skabe en varig vision for Europas diplomati i verden. Vi håber på, at De, fru Ashton, som den højtstående repræsentant tager initiativet og udviser den myndighed og det lederskab, som De tildeles i traktaten, banker nogle hoveder sammen, hvis det er nødvendigt, og afstikker kursen fremad. Vi vil støtte Dem i Deres bestræbelser, hvis De beviser, at De er den svimlende udfordring voksen.

EU har haft mange år til at overveje denne tjeneste, så disse tilfældige løsninger og den tøven, vi ser i øjeblikket, gør ikke meget for EU's ambitioner om at spille en global rolle inden for udenrigspolitik via FUSP.

Der er nogle mere generelle punkter. Albertini-betænkningen, som jeg støtter fuldt ud, indeholder EU's udenrigspolitiske prioriteringer og støtter med rette ønskerne om EU-medlemskab hos landene på Vestbalkan, navnlig Kroatien, Makedonien og Montenegro, som jeg er ordfører for.

Men man nævner også den transatlantiske alliance og NATO, som efter vores mening er hovedhjørnestenene i EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Man understreger med rette EU's ansvar for at løse de fastfrosne konflikter, navnlig i Transnistrien og Nagorno-Karabakh i vores umiddelbare nabolag, og gode relationer med Ukraine.

Men endelig nævnes Taiwan også som en vigtig partner for EU, og dette land skal også have mulighed for at deltage aktivt og fuldt ud i internationale organisationer i henhold til EU's politik og "Et Kina"-politikken.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Hr. formand, Baroness Ashton! Hr. Albertini kender allerede grundene til, at min gruppe fremsætter en mindretalsudtalelse om betænkningen om udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Vi gør det grundlæggende, Baroness Ashton, fordi vi er nået frem til en konklusion. I landene omkring os, i EU, har sikkerheds- og forsvarspolitik i dag ikke noget med forsvaret af territoriet at gøre. Sikkerhedspolitik er nu en videreførelse af udenrigspolitikken.

Vi mener, at det primære mål med udenrigspolitikken bør være at sikre nedrustning på internationalt plan, ingen våben, men pragmatiske politikker som reaktion på de nuværende årsager til usikkerhed i verden.

De største masseødelæggelsesvåben i verden i dag er sult og fattigdom. Det er våben, som vi ikke kan bekæmpe med militær magt. Derfor mener vi, at vi i ud fra denne betragtning skal forpligte os til et tværnationalt sikkerhedssystem, der vil give mulighed for en gradvis demilitarisering af al sikkerhed i verden. Vi er naturligvis modstandere af, at EU knyttes sammen med NATO, bl.a. fordi NATO's strategi har været at vælge militære svar på usikkerhedsmomenter som organiseret kriminalitet og terrorisme, som aldrig har været velegnede til et militært svar.

Jeg mener, at denne stigende militarisering kræver, at medlemsstaterne skal have stadig mægtigere våbenindustrier og bruge flere penge på våben. Vi står på vores højeste civilisationsniveau og med hensyn til våben, endnu mere end under den kolde krig, som er langt fra pragmatiske politikker, der går i retning af demilitarisering.

Nej, hverken terrorisme eller organiseret kriminalitet bør være militære mål. De bør være mål for politiet, for de internationale domstole, for efterretningstjenesterne, for at stille forbryderne for en domstol, men de bør ikke være genstand for et militært svar.

Derfor er vi ikke enige i dette militære fokus. Vi er ikke enige i, at vi skal have amerikanske baser i EU. Det ønsker vi ikke for nogen stat, vi ønsker ikke, at nogen magtfulde stater skal anvende militær magt i verden, og derfor mener vi, at respekten for folkeretten er meget vigtig. Vi er ikke enige i anerkendelsen af Kosovo – vi tror ikke på anerkendelsen af nogen stater, der anvender magt uden for folkeretten – fordi vi tror på folkeretten, og derfor tror vi på, at afkoloniseringsprocessen i Vestsahara skal med i denne betænkning. Vi ønsker naturligvis også en tilbagetrækning af styrkerne fra Afghanistan, hvor NATO selv uge efter uge erkender, at de forårsager civile dræbte.

Fiorello Provera, for EFD-Gruppen. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Albertinis virkelig fremragende betænkning indeholder en passus, som jeg anser for at være af stor politisk betydning, Baroness Ashton, nemlig afsnittet om at sammenkæde fænomenet med indvandring til samarbejdspolitikken med udviklingslandene.

At styre sådanne kolossale migrationsstrømme udelukkende gennem repressive foranstaltninger og indenrigspolitik vil være utænkeligt. Det vil heller ikke løse problemet med at fordele indvandrerne mellem EU's medlemsstater. Tværtimod vil det tilskynde flere til at komme. En af nøglerne til at styre indvandringsstrømmene er udvikling af en samarbejdspolitik, som helst skal koordineres på europæisk niveau, og som ikke kun sigter mod økonomiske fremskridt, men også mod sociale og demokratiske fremskridt. Udvandring skal være et valg og ikke en nødvendighed.

For at gøre denne samarbejdspolitik effektiv, så den når ud til dem, der virkelig har brug for den, er det vigtigt at fremme en god lokal forvaltning, for uden den vil der blive tale om ineffektivitet, korruption, ressourcespild og dårlige resultater. Et af målene med udenrigspolitikken er at sikre lokal forvaltning og samarbejdsvilje fra regeringernes side, og samarbejdet skal være et vigtigt instrument i den europæiske udenrigspolitik. Dette er min personlige besked til Baroness Ashton inden for et område, som jeg holder meget af, nemlig samarbejde.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Det forhold, at man kun har defineret meget få specifikke udenrigspolitiske mål i Lissabontraktaten, vender nu tilbage for at plage os. Vi skal formentlig også betale prisen for, at vi i Baroness Ashton har en højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik uden nogen reel udenrigspolitisk erfaring, og som EU blev prasket på som den laveste fællesnævner, som medlemsstaterne kunne finde.

Hvis vi forbliver tavse om alle de vigtige udenrigspolitiske spørgsmål, vil vi som europæere kunne opnå lige så lidt som en flok diplomater, der giver hånd over hele verden, mens de taler for forskellige linjer inden for udenrigspolitikken.

Uenigheden om en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil er også noget, vi faktisk ikke har råd til. Denne utvivlsomt vigtige nye tjeneste må og skal ikke trækkes hen over hovedet på medlemsstaterne og ind i et aktivitetsområde forbeholdt eurokrater.

Tiden er formentlig inde til, at vi baner os vej ud af underskoven ved oprettelsen af denne Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, og at EU's stemme igen kan høres i verden udenfor. Det er også på tide, at den nye højtstående repræsentant handler mere fornuftigt i disse spørgsmål, f.eks. ved at vælge alle EU's tre arbejdsprog – altså også tysk – til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

Vi skal udnytte den erfaring og de gode forbindelser, som de enkelte medlemsstater har med bestemte regioner, bedst mulig. Tænk f.eks. på Østrigs historiske erfaring med Vestbalkan. Når vi gør dette, skal det ligge fast, at Europas sikkerhed forsvares ikke i Hindu Kush, men ved EU's eksterne grænser i Balkan. EU skal holde op med at fungere som NATO's og USA's forlængede arm og hovedbidragyder. De europæiske penge gør mere gavn i FRONTEX end i Afghanistan's ørkener.

Catherine Ashton, næstformand for Kommissionen/EU's højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Jeg har et par umiddelbare kommentarer til de spørgsmål, der netop er blevet taget op.

Til hr. Kasoulides om revisionen af ikke-spredningstraktaten er det særlig vigtigt, at den bliver gennemført. Vi mener, at vi skal tage nogle praktiske skridt, nemlig at der skal indføres en generel traktat med forbud mod prøvesprængninger, afskæring fra fissile materialer, støtte til fredelig udnyttelse af atomenergi for at finde sikre metoder til at undgå spredning – f.eks. vores bidrag til den nukleare brændselsbank – og støtte til et meget stærkt og effektivt IAEA. Vi skal naturligvis især arbejde i områder som Mellemøsten, hvilket betyder, at vi skal fortsætte med at lægge pres på Iran og løse de problemer, der findes der.

Hr. Severin, med hensyn til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og prioriteringerne, De nævnte, er vi helt på linje. Det er meget vigtigt for mig, at udenrigstjenesten har politisk og budgetmæssig ansvarlighed, præcis som De var inde på, og den skal effektueres på denne måde med de to kasketter. Det bliver også vigtigt, at vi trækker på og drøfter disse spørgsmål med andre centrale partnere. De nævnte vist f.eks. Rusland og Tyrkiet. Rusland har jeg allerede besøgt. Jeg tilbragte en del af weekenden sammen med den tyrkiske udenrigsminister, en reel mulighed for at føre langt mere indgående samtaler om det kommende forhold. Så jeg er fuldstændig enig med Dem i de prioriteringer, som De har opstillet.

Fru Neyts-Uyttebroeck, tak for Deres venlige ord. Jeg mener ikke så meget, at det var EU, der forsvandt fra den internationale scene. Det er det uundgåelige ved denne lakune, at få en Kommission, der er effektiv, der nu er blevet løst. Og for mit eget vedkommende har det været utrolig vigtigt, for indtil Kommissionen tiltrådte, havde jeg ikke en gang et kabinet, for slet ikke at tale om en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Og vi står nu i en position, hvor vi kan begynde at samle vores ressourcer.

Jeg mener også, at det er helt korrekt, at De fremhæver betydningen af at være synlig på stedet. Mit problem er jo, at jeg endnu ikke har lært at foretage tidsrejser, men jeg finder det meget vigtigt, at vi kigger fremad og ser på de prioriteringer, som jeg tror, at Parlamentet vil være enig i, og sørge for, at min indsats er rettet mod disse prioriteringer, hvoraf den ene af etableringen af udenrigstjenesten, som endnu ikke findes. Den har ikke en personalestruktur. Den findes ikke endnu. Men når den er på plads, vil vi kunne demonstrere Europas styrke i ordets bedste betydning verden over.

Fru Brantner, De og jeg er enige om, at vi skal forsøge at få så mange detaljer som mulig med. Det er meget vigtigt. Nogle af de ting, De var inde på, er meget vigtige. Vi ønsker ikke overlappning inden for de forskellige institutioner. Vi ønsker en geografisk tilgang til det, vi gør, og jeg er enig med Dem om fredsskabelse, det er et meget vigtigt område, hvor EU bør handle.

I en vis forstand drejer det sig om at udnytte de forskellige elementer, som vi er gode til – vores arbejde med statsopbygning, retsvæsen, retsstatsprincippet, arbejdet med udviklingsprogrammer, arbejdet med at løse problemerne med klimaændringer, vores arbejde med at yde støtte til regeringer og befolkninger – alt dette er beregnet på at gøre os mere sikre, stabile og fremgangsrigt, men ved at gøre dette skaber vi en mere sikker, stabil og fremgangsrig verden.

Disse mål er fantastisk vigtige.

Jeg er helt enig med Dem om kvinder. Vi skal have flere kvinder i f.eks. vores politimissioner, hvor der er meget få. Vi skal sørge for, at kvinderne er integreret i tjenesten på alle niveauer. Dette er en udfordring, som vi skal sikre os, at vi tager op. Men vigtigst af alt vil jeg sige, at Tjenesten for EU's Optræden Udadtil står til rådighed for hele EU.

Så hvad gør vi med retsvæsen og indre anliggender verden over, hvad ønsker parlamentarikere at gøre med andre parlamenter? Vi skal bruge tjenesten, efterhånden som vi opbygger den, til at kunne betjene Dem med at løse de praktiske problemer. Jeg tror, at vi er helt enige om disse ting.

Hr. Tannock: assertivt lederskab, der er udfordringen voksen. Men jeg håber, at De vil begynde at se noget, som De vil genkende som assertivt lederskab. Det er meget vigtigt, at vi tager nogle af disse kritiske spørgsmål op. Balkan og det transatlantiske forhold er af absolut central betydning for vores indsats. Derfor bruger vi meget tid på at diskutere med USA, og derfor bruger jeg personlig meget tid på at diskutere og føre dialog med dem og naturligvis Ukraine.

Jeg håber, at De var tilfreds med min beslutning om at tage med til indsættelsen og derefter invitere præsident Janukovich til Bruxelles, hvor han tilbragte en af sine første dage. Han blev indsat om torsdagen. Han var i Bruxelles om mandagen for at påbegynde en yderligere uddybning af forholdet med henblik på fremtiden.

Hr. Meyer, De talte om udenrigspolitik og nedrustning og spørgsmålet om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at tænke i militære baner. Jeg vil komme med to meget hurtige eksempler, hvoraf jeg allerede har været inde på det ene, nemlig Atalanta, og betydningen af en generel tilgang til det, vi foretager os.

Ud for Somalias kyst har vi skibe, der i denne weekend har haft stort held med sammen med den franske flåde at fange pirater, der var fast besluttet på at skabe kaos i den del af havet. I samme forbindelse skal vi sikre, at de retsforfølges og behandles i henhold til vores egne retlige standarder i landene i regionen.

I samme forbindelse arbejder Kommissionen med udviklingsprogrammet med henblik på at støtte økonomien i Somalia, så den kan blive bedre. I samme forbindelse vil vi indlede arbejdet med at begynde at undervise folk i at kunne skabe sikkerhed i regionen. Med andre ord er det en fælles og en meget omfattende fremgangsmåde. Dette indebærer, at man anvender de værktøjer, der er nødvendige, for at kunne løse de problemer, som disse mennesker står over for.

Et andet eksempel: Efter at have været i Haiti i sidste uge vil jeg hylde de italienere, jeg så arbejde der. Lige fra tragedien i Aquila, men her havde vi flåden, vi havde brandfolkene, vi havde ngo'erne, vi havde de civile, vi havde lægerne, vi havde psykiaterne, vi havde tandlægerne, vi havde sygeplejerskerne, som alle arbejdede under kommandørens paraply, på hospitalsskibet, der var fuldt af personer, der blev behandlet for de direkte følger af jordskælv. Unge mennesker med amputeringer, børn med forfærdelige forbrændinger, der fik behandling, og hold, der var ude for at støtte dem.

Det, jeg prøver at sige, er, at man skal tænke over den omfattende strategi og tilgang, som vi kan tilbyde, som indebærer, at vi udnytter de muligheder, vi har, bedst mulig.

Hr. Provera, De var inde på noget vigtigt i forbindelse med udviklingssamarbejde og indvandring, nemlig, at hvis mennesker ikke mener, at de har andet valg, vil de tage risici, ofte med livet som indsats, for at forlade det land, hvor de bor og blev født og ønsker at leve. De fleste mennesker ønsker at kunne leve i det land, som de er vokset op i.

Så det vigtige i forbindelse med udvikling har efter min mening altid været at støtte folks mulighed for at overleve økonomisk for at give dem mulighed for at kunne blive og leve, hvor de ønsker, ved at støtte deres uddannelse, sundhedspleje osv.

Det bliver en meget stor del af vores praktiske arbejde, og det hjælper navnlig i stater, hvor manglende stabilitet på grund af klimaændringerne kan blive et meget stort problem.

Endelig vil jeg sige til hr. Mölzer, at han ikke skal være så pessimistisk. Man skal ikke operere hen over hovedet på medlemsstaterne. Det drejer sig om at skabe noget enestående europæisk – ikke det samme, som sker i medlemsstaterne, uanset om det er Tyskland, Italien, Frankrig, Det Forenede Kongerige eller andre steder. Det er ikke det samme. Vi opbygger noget forskelligt med den langsigtede sikkerhed og stabilitet, økonomisk vækst på stedet, som kan bidrage til det, der er i vores interesse, men det er rent faktisk også de værdier, vi sætter højt.

Og med hensyn til det sproglige, oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.

Så jeg kan det med sproget, og jeg vil blive bedre og bedre. Jeg ser frem til at kunne føre en rigtig samtale med Dem på et langt bedre tysk, end jeg kan i dag.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand, fru næstformand, mine damer og herrer! Albertini- og Danjean-betænkningerne og forslaget til beslutning om ikke-spredning af atomvåben viser, at der snart vil blive truffet vigtige beslutninger, og at vi skal forberede os på dette. Jeg vil gerne nævne et par yderligere eksempler. Jeg mener, at EU nu har en vigtig rolle at spille i en vigtig fase, der har til formål at forhindre Iran i at fremstille atomvåben, og at det skal summe af aktivitet i 5+1-gruppen, især i forbindelse med udarbejdelsen af en FN-resolution og den mulige udvidelse af sanktionerne med henblik på at forhindre, at der opstår en ny atomstat med ikkemilitære midler. Den dramatiske situation i Mellemøsten og løsningen af problemerne der hænger sammen med dette, enten direkte eller indirekte.

Baroness Ashton, jeg vil gerne takke Dem, fordi De rejste til Kiev for at tale med præsident Janukovich. Det bliver vigtigt at klæde sådanne lande på, så de ikke træffer de forkerte beslutninger, og at gøre det klart, at en toldunion med Rusland og en frihandelszone med EU ikke er forenelige, og for at præcisere fordelene ved at foretage de rigtige valg.

Jeg har endnu en bemærkning. I modsætning til mange udenrigs- og forsvarsministre vil vi udvise den nødvendige tålmodighed for at opbygge en solid Tjeneste for EU's Optræden Udadtil sammen med Dem. Vi ønsker denne Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Den skal være en succes. Den er en forudsætning for, at vi kan tale med én stemme. Det ville være forkert at træffe forhastede og dermed forkerte beslutninger. Vi er ikke under tidspres her – vi har brug for et solidt resultat. Vi skal imidlertid tænke på, at EU gennem sin historie har haft succes, når vi har benyttet fællesskabsmetoden, og når vi har handlet på mellemstatsligt plan, har vi kun sjældent eller aldrig haft succes. Derfor skal det gøres klart, at Fællesskabets politik ikke skal ændres til mellemstatslig politik via Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vi skal indbygge sikkerhedsmekanismer med henblik på at sikre effektiviteten inden for denne fælles tjeneste, men samtidig også Fællesskabets politik og Europa-Parlamentets tilhørende rettigheder – med hensyn til budget, budgetkontrol og decharge – samt Europa-Parlamentets politiske tilsynsrettigheder. Vi håber på et positivt samarbejde.

(Bifald)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Hr. formand! Jeg henvender mig til Dem, Baroness Ashton, som næstformand for Kommissionen, men også som højtstående repræsentant – for i modsætning til udenrigsministrene går jeg ud fra, at De som højtstående repræsentant også har et vist politisk ansvar over for Parlamentet. I dag er det 100 dage, siden Lissabontraktaten trådte i kraft. Vi skal træffe to umiddelbare og betydningsfulde beslutninger om vores fremtidige retning. En af dem var De selv inde på i begyndelsen, nemlig udvidelsen af udenrigspolitikken, fordi klima, energi og andre spørgsmål er en del af udenrigspolitikken, og de andre skaber en dynamisk og effektiv Tjeneste for EU's Optræden Udadtil.

Med hensyn til energipolitik viste København, at hvis vi ikke står sammen, hvis vi er splittede, hvis alle regeringschefer tror, at de skal levere noget specifikt, vil vi opnå mindre, end vi ellers ville kunne. Ikke at vi ville have opnået noget fantastisk i lyset af Kinas og USA's indstilling, men den forfærdelige sæbeopera i København bør virkelig ikke kunne gentage sig.

Derfor er jeg enig med hr. Brok i, at vi skal have en robust Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Som mange andre er jeg ikke overrasket, men alligevel forfærdet over at se, hvordan mange af udenrigsministrene skaber problemer for Dem ud af ussel jalousi. Vi siger det lige ud. Mange giver Dem deres støtte, men mange skaber problemer. De kan simpelthen ikke tåle, at de ikke længere spiller hovedrollen og i stedet er udenrigsministre igen. Når alt kommer til alt, er det ikke noget dårligt job at være udenrigsminister, og det betyder ikke, at man skal bestemme hver eneste lille ting, der foregår i EU. Derfor siger vi også helt tydeligt herfra, at vi vil udnytte vores parlamentariske muligheder fuldt ud ikke til at forhindre noget, men til at skabe noget konstruktivt. En Tjeneste for EU's Optræden Udadtil er konstruktiv, som det står i Lissabontraktaten, når den er klart underordnet Dem, Baroness Ashton, og naturligvis også, når den samarbejder tæt med Kommissionen.

Tilsvarende vil vi ikke tolerere, at nogen lovgivningsmæssig aktivitet, der hidtil er foregået i henhold til fællesskabsmetoden, og som skal fortsætte på den måde i henhold til Lissabontraktaten, pludselig bliver mellemstatslig. Det er nemlig præcis, hvad mange ministre og måske endda mange regeringschefer ønsker, ikke kun for at undergrave Kommissionen en smule, men også for at undergrave fællesskabslovgivningen. Det er ikke acceptabelt. Der skal trækkes en klar grænse.

Hvordan det skal udmøntes i forbindelse med Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, vil blive genstand for diskussioner i de kommende uger – ligesom tidligere. Derfor vil jeg også slutte med noget, der allerede er blevet sagt. Det er ikke et spørgsmål om timing, selv om vi ønsker at komme hurtigt frem til en løsning, men en indholdsbaseeret præsentation. Det skal siges igen, især til udenrigsministrene i Rådet, at Parlamentet vil udnytte sine rettigheder – hverken mere eller mindre – i forbindelse med budgettet og tjenstemandsvedtægten, fordi vi har et mål, nemlig en effektiv Tjeneste for EU's Optræden Udadtil.

(Bifald)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi forventer vist alle, at der vil komme nogle børnesygdomme, når traktaten skal træde i kraft, og vi skal måske undskylde, fordi vi ikke har medtaget en artikel om tidsrejser i traktaten, men noget, vi ikke havde forventet og ikke kan acceptere, er et sammenbrud i tilliden mellem Kommissionen og Rådet i forbindelse med etableringen af udenrigstjenesten. Løsningen findes i traktaten, som bør værdsættes og overholdes til punkt og prikke.

I artikel 40 beskyttes Kommissionens og Rådets respektive funktioner. De bør begge optræde pragmatisk for at sikre, at der kan skabes et stærkt, effektivt og sammenhængende diplomati over hele det politiske spektrum. Catherine Ashton giver os en malende beskrivelse af EU som en voksende magt, der udspringer af et kontinent i forfald. Det er helt sikkert, at kampagnen i Afghanistan er et problem, der kræver vores opmærksomhed. Der er behov for en grundlæggende reform af strategien og taktikken. Vores opgave bør være at tage formålet og omkostningerne ved samt varigheden af vores engagement der op til revision.

ALDE-Gruppen er ivrig efter at trykke på speederen på forsvarsområdet. Vi skal finde frem til de fælles sikkerhedsinteresser hos de 27 stater og trække på sammenlignelige øvelser i disse stater sammen med en ærlig vurdering af styrkerne ved ESDP-missionerne, således at vi skaber forudsætningerne for at etablere et permanent struktureret samarbejde på forsvarsområdet.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton! Jeg vil gerne takke hr. Danjean for hans fremragende betænkning, hvor han forklarer, hvor vi nu står i forbindelse med den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Han forklarer også de punkter, hvor vi ikke er enige.

Hvis Parlamentet vedtager denne betænkning, vil det være kommet længere end Kommissionen og Rådet på en række specifikke punkter, idet denne betænkning f.eks. igen kommer med udtrykkelige og positive henvisninger til Barnier-rapporten om europæisk civilbeskyttelse. Det er beklageligt, at Baroness Ashton netop har afvist den idé endnu en gang.

(EN) Lady Ashton, jeg beklager, at et af de små punkter i Deres redegørelse, hvor De sagde "nej", var til denne idé fra hr. Barnier, mens De på de fleste områder tilsyneladende er på linje med alle andre.

(DE) Den nye betænkning støtter som Albertini-betænkningen en EU-uddannelsesmission i Somalia. Hos Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance afviser vi denne idé. Vi snubler ind i en mission der, hvor

det hverken er klart, hvilken merværdi den skaber i forhold til det, der allerede er sket i regionen, eller inden for hvilke brede politiske rammer den er funderet, eller om den rent faktisk overhovedet yder et bidrag til den nationale genopbygning i Somalia. Der er meget stor sandsynlighed for, at vi betaler dyrt for at uddanne infanterister, som så vil bevæge sig videre til den næste krigsher, der er villig til at betale mest.

Jeg har en tredje bemærkning. I denne betænkning tales der om målene for Europas strategiske selvstændighed inden for sikkerheds- og forsvarspolitikken. For mig at se gaber vi over mere, end vi kan klare her. Jeg tror ikke, at nogen af medlemsstaterne er i stand til at levere de kolossale militærudgifter, som vil være nødvendige, hvis vi skal tage ordlyden om at opnå "strategisk uafhængighed" alvorligt. Jeg mener faktisk også, at det under alle omstændigheder ville være en strategisk fejltagelse. Europa skal finde sin rolle i et fletværk af europæisk og global sikkerhed, og denne rolle kan ikke bestå i strategisk enegang. Derfor ville det være bedre, hvis vi meget rationelt og realistisk kunne blive enige om at styrke den kapacitet og de strukturer, der giver os mulighed for at handle mere selvstændigt.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Hr. formand, fru Ashton! En indflydelsesrig russisk militærofficer har udtalt, at hvis Rusland havde rådet over amfibiefartøjer i Mistral-klassen, ville invasion af Georgien have varet mindre end en halv time. I mellemtiden sælger Frankrig Mistraler til Rusland, selv om Sarkozy-planen ikke gennemføres, og samtidig giver Frankrig sin støtte til den nordeuropæiske gasrørledning.

Det er vanskeligt at tale om sikkerhed i Europa, hvis vi løber væk diskussionen om situationen ved EU's østgrænse, men det er, hvad der skete under hele arbejdet med betænkningen, og jeg taler nu med stor beklagelse til formanden for Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar. Man ønskede for enhver pris at undgå at tale om spørgsmål som "Zapad 2009"-manøvrerne. Man gjorde sig stor umage for ikke at tale om dette, som om sikkerheds- og forsvarspolitikken – en fælles politik for EU, som det er vores rolle at skabe – kun var en politik for nogle få store lande. Der blev sagt en hel del om, hvad der sker langt væk på den anden siden af kloden, og om, hvad der sker nærmest overalt i verden, men for enhver pris – og mange medlemmer havde samme holdning – forsøgte man at undgå at tale om de betydelige problemer ved EU's østgrænse. Det var en enestående sammenblanding af en slags europæisk storhedsvanvid og despekt for nogle medlemsstaters interesser. Det er grunden til, at vi ikke vil støtte denne betænkning, men det er også en anmodning til fru Ashton ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Undskyld, hr. Kowal, men De har talt i et minut og 44 sekunder i stedet for det minut, De har fået tildelt.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand! På vegne af min gruppe, Den Europæiske Venstrefløj's Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre, vil jeg gerne gøre det klart, at vi er dybt bekymrede over udviklingen inden for EU's udenrigspolitik i retning af militarisering og en stadig mere interventionistisk politik. Det er en farlig udvikling. Jeg vil gerne helt klart sige, at vi mener, at en militær tilgang til konfliktløsning eller til en formodet stabilisering af lande eller regioner er den helt forkerte metode til at opnå større sikkerhed for EU og verden. Militære interventioner – og Afghanistan er desværre et meget relevant eksempel på dette – medfører lidelser, død og langvarige ødelæggelser, men ingen fred og ingen forbedring af situationen for indbyggere.

I Danjean-betænkningen opregner man, hvad der betegnes som centrale trusler, der udgør en udfordring for EU's fremtidige sikkerhedspolitik. En af disse er klimaændringer – noget, der i altovervejende grad er forårsaget af de vestlige industrinationer. Hvis befolkningen i landene i Syd må flygte, fordi de ikke længere har vand, og der bliver stadig mindre mad, vil de udgøre et sikkerhedsproblem for Europa. Et sådant synspunkt er kynisk og umenneskeligt. Hvis stater bryder sammen på grund af en neoliberal økonomisk politik, vil de udgøre et sikkerhedsproblem. Vi har ikke brug for mere militær, men en forandring, at EU's neoliberale orientering bringes til ophør.

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, Det Europæiske Forsvarsagentur, oprettelsen af et krisestyrings- og planlægningsdirektorat og den planlagte opstartsfond til finansiering af militære operationer har til formål at gøre EU til en global aktør i militær henseende. Vi mener, at bevægelse i retning af centralisering af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil er en farlig og udemokratisk udvikling. EU bør påtage sig en lederrolle i forhold til demilitarisering og nedrustning, navnlig inden for atomnedrustning. Vi skal presse på for at sørge for, at forpligtelsen på atomstater i henhold til artikel 6 i ikke-spredningstraktaten, dvs. fuldstændig atomnedrustning, endelig vil blive overholdt. Dette var et centralt løfte, der udgjorde grundlaget for mange staters underskrivelse af ikke-spredningstraktaten og dermed permanent afholdt dem fra at anskaffe sig atomvåben. Troværdige

garantier for ikke-aggression er den bedste metode til at undgå spredning, for ellers vil lande, der trues af intervention, forsøge på at afskrække et sådant angreb ved at anskaffe sig atomvåben.

Om ikke andet vil jeg gerne i denne forbindelse og navnlig med hensyn til Iran påpege og advare om, at militæroperationer eller militære aktiviteter af enhver art for at forhindre spredning virker fuldkommen mod hensigten og er særdeles farlige. Vi vil stemme mod Danjean-betænkningen og har fremsat vores eget beslutningsforslag om ikke-spredningstraktaten.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Hr. formand! "Kinesiske milliarder til Balkan" er en avisoverskrift for nylig, der bestemt kræver et europæisk svar ved denne forhandling, for i sidste ende er de nye kinesiske investeringsinitiativer rettet mod lande, der allerede er blevet medlemmer af EU, eller som ønsker at opnå denne status.

Jeg vil gerne spørge Rådet og Kommissionen, hvordan de ser på Kinas rolle i Balkan? Den omfatter trods alt en række økonomiske aktiviteter som finansiering og udførelse af vigtige offentlige arbejder og investeringer i industri og landbrug samt opkøb af havne. Det vigtige punkt er, at den kinesiske fremgangsmåde er helt uforenelig med vestlige standarder. Det store spørgsmål er nu, om denne kinesiske dagsorden nogensinde har stukket en kæp i hjulet for EU's møjsommelige udvidelsesdagsorden for denne region? Uanset hvad De svarer, tikker det kinesiske ur hurtigere og mere produktivt end det vestlige, også i denne region.

Endelig skal De, Lady Ashton, en tur til Mellemøsten. Noam Shalit, faderen til Gilad Shalit, en israelsk soldat, der blev bortført for næsten fire år siden, regner med Deres fulde støtte for at få Gilad løsladt. Det samme gør jeg.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne kort komme ind på to spørgsmål. For det første er pligten til at yde bistand tydeligvis uforenelig med Østrigs neutralitet, og derfor vil det være vigtigt at medtage følgende punkter i denne betænkning. For det første skal det siges, at forpligtelsen til at yde bistand ikke er juridisk bindende, og for det andet at brugen af militære midler ikke nødvendigvis er påkrævet, og for det tredje, at de enkelte medlemsstater fortsat kan beslutte, hvad deres bistand rent faktisk omfatter.

Dette accepterede udvalget ikke, især ud fra et indholdsmæssigt synspunkt. Efter min mening er måden, som dette blev forkastet på, også udtryk for en alvorlig mangel på respekt. Jeg vil gerne have mere respekt fra Dem, Baroness Ashton, for os østrigere på dette følsomme område.

Mit andet punkt drejer sig om mindretalsbetænkningen. Kvaliteten af demokratier og samfund vises naturligvis gang på gang gennem deres behandling af mindretal. For mig er det meget udmærket, at vi har denne mindretalsbetænkning. Jeg er ikke enig i alle punkter i den, men det glæder mig meget, at fru Lösing gjorde brug af denne mulighed.

(Bifald)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil også gerne benytte de fremragende betænkninger af mine kolleger, hr. Danjean og hr. Albertini, til igen at udtale min støtte til den højtstående repræsentants centrale rolle. For vores alles skyld må vi håbe, at hun, Baroness Ashton, gør sig klart, hvor vigtig hendes rolle er, at hun forsvaret den, og at hun er fast besluttet på at påtage sig denne rolle, når hun skal opfylde traktatens krav, f.eks. ved at styrke EU's forbindelser med sine strategiske partnere og ved at konsolidere sit eget lederskab i multilaterale fora.

Vi har kort sagt behov for en strategi, der endeligt identificerer de virkelige interesser, vi har til hensigt at forfølge, og det er vigtigt, at vi inddrager medlemsstaterne i de vigtige målsætninger. Det er også vigtigt, at vi ikke lader os styre af interinstitutionelle stridigheder over ansvarsfordelingen – her tænker jeg navnlig på den kommende Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Vi ønsker i alt væsentligt, Baroness Ashton, at De skal spille en central rolle. Vi ønsker, at De skal spille en central rolle uden at være bureaukratisk.

Jeg vil gerne sige, at jeg er virkelig ked af, at De har besluttet ikke at deltage i dagens diskussion om Cuba. Jeg ved, at De har god grund til det, og at De vil være den første til at deltage i diskussionen om Arktis, som også er af stor betydning. Men Cuba libre er ikke kun navnet på en cocktail, det er et kampråb for demokrati, som så mange mennesker her i Parlamentet bærer i deres hjertes. Derfor håber jeg, at De kan finde tid til at deltage i, bidrage til og støtte Parlamentets beslutning med Deres styrke og med styrken fra Deres rolle. De deltager i forhandlingen om Arktis, men De vil opleve, at Cuba libre glider bedre ned med en smule is.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Hr. formand! Betænkningen fra Udenrigsudvalget om Rådets årsrapport blev udformet i en ånd kendetegnet ved samarbejde og dialog, hvilket er typisk for vores indfaldsvinkel til alle strategiske spørgsmål. En betydelig del af betænkningen drejer sig om konsekvenserne af Lissabontraktaten.

Her vil jeg gerne fokusere på et vigtigt aspekt af vores samarbejde. En vellykket fælles udenrigspolitik og de faktiske resultater af de institutionelle reformer bliver en grundlæggende faktor, som bliver afgørende for de europæiske borgeres holdning til EU's evne til at forsvare deres interesser, til at forandre og udvikle. Hvad enten de er begrundede eller ej, knyttes der store forventninger til en langt større rolle for EU på den internationale scene, og vi har ingen ret til at skuffe Europas borgere.

I de seneste uger har den europæiske presse ikke uden grund beskrevet udenrigspolitik i et utroligt negativt lys og fremstillet den som en konkurrence mellem medlemsstaterne om stillinger i den nye Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, som en konkurrence mellem institutionerne om, hvilken kasket Baroness Ashton skal have på oftest – Kommissionens eller Rådets – og som en unfair kamp fra Europa-Parlamentets side for at opnå større indflydelse.

De er klar over, at dette skader os internt. Desuden er det særdeles skadeligt som budskab til vores eksterne partnere. Splittelsen svækker os i deres øjne.

Derfor benytter jeg lejligheden ved denne forhandling til at fremsætte en appel. Alle vi, der har et synspunkt om udformningen og udviklingen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, skal koncentrere os om de vigtige strategiske spørgsmål og bestræbe os på hurtigst muligt at fremvise konkrete resultater gennem mere dialog og en konstruktiv metode. Vi skylder Europas borgere at få dem til at føle sig som en del af et fælles EU, hvis stemme bliver hørt, og som har noget at skulle have sagt i global politik.

Pino Arlacchi (ALDE). – (EN) Hr. formand! Det fælles beslutningsforslag om ikke-spredningstraktaten er meget vigtigt, ALDE-Gruppen og jeg er meget stolte over at have bidraget til det. Beslutningsforslaget er holistisk, fordi det omfatter alle nedrustningsspørgsmålene fra revisionskonferencen for ikke-spredningstraktaten til spørgsmålet om atomvåbenfri zoner.

I beslutningsforslaget opfordres der til et Mellemøsten uden atomvåben og til tilbagetrækning af alle taktiske spræghoveder fra europæisk jord i forbindelse med en broderlig dialog med Rusland. I beslutningsforslaget henviser man også hyppigt til en atomvåbenfri verden, et mål, der skal opnås gennem en særlig konvention og inden for en "ambitiøs" tidsfrist – det betyder en kort frist.

Vores beslutningsforslag er det europæiske svar på præsident Obamas forslag om afskaffelse af atomvåben. Dette dokument skal derfor betragtes som et skridt på vejen mod et fuldstændigt forbud mod atomvåben. Det betyder en afslutning på paradokset med, at nogle lande råder over atomvåben, som er lovlige på den ene side, og det fuldstændige forbud mod kemiske og biologiske våben for alle lande på den anden side. Atombomber skal gøres ulovlige, og en dag skal det være ulovligt at besidde atomvåben. Jeg har tillid til, at Parlamentet vil fortsætte i denne retning med endnu større dynamik og flere visioner.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, næstformand for Kommissionen og højtstående repræsentant! Som Parlamentets ordfører om Kosovo er jeg meget glad for at høre Dem sige, at De anser Vestbalkan for at være et centralt aspekt i den europæiske udenrigspolitik, og at EU ikke har råd til fiasko.

De sagde imidlertid også, at Bosnien er blevet stabiliseret. Baroness Ashton, i den situation, som Bosnien befinder sig, er stabilitet og stabilisering faktisk farligt. Det er ikke alle, der kan deltage i den demokratiske proces. Den nuværende forfatning – Dayton-forfatningen – var et tegn på stabilitet i 1990'erne, men det er ikke længere tilfældet i dag. Hvilken strategi har De, har vi som EU, for at lave om på dette? De har sagt, at De har en strategi for Bosnien. Det drejer sig om positionen som den højtstående repræsentant – men hvor er EU's strategi? Jeg vil gerne bede Dem fortælle mig det. Jeg mener, at EU stadig er nødt til at udvikle en strategi i denne forbindelse.

Med hensyn til Kosovo beskrev De EULEX som en succes. Det er kun delvis korrekt. Der er f.eks. stadig meget at gøre med hensyn til visumliberalisering for borgerne. Baroness Ashton, jeg opfordrer Dem til at sikre, at Kommissionen straks går i gang med at arbejde på en køreplan for at gøre det klart for Kosovos borgere, at de ikke vil blive svigtet.

Desværre svarede De ikke på et spørgsmål fra fru Brantner. En dedikeret afdeling, et dedikeret generaldirektorat for fredsskabelse inden for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, vil være dagens orden. De er enig med os i, at fredsskabelse er vigtigt, men vil De forankre det i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Vil De etablere

et dedikeret generaldirektorat for fredsopbygning? Det vil være nødvendigt at gøre det klart, hvor EU er på vej hen.

Med hensyn til hr. Danjeans betænkning glæder det mig, at udvalget accepterede, at den fortsatte udvikling i den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik fuldt ud respekterer visse medlemsstaters neutralitet og alliancefrihed. Dette betyder, at de selv beslutter, hvor, hvornår og hvordan de deltager og yder bistand.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS

Næstformand

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Hr. formand! Når EU kan tilføje værdi, og når det ikke undergraver vores suveræne interesser eller konkurrerer med organisationer som NATO, kan vi støtte det.

Dette vil for det meste betyde vedtagelse af fælles synspunkter om visse nøglespørgsmål og civile opgaver inden for humanitær bistand eller genopbygning og udvikling efter konflikter, selv om jeg må sige, at EUPOL's resultater i Afghanistan ikke indgyder megen tillid.

Den simple sandhed er, at Deres rolle som EU's udenrigsminister er at handle som tjenerinde for EU's politiske integration. Effekten af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, kæden af EU's ambassader rundt om i verden, vil blive at undergrave den nationale repræsentation i mange hovedstæder, helt urimeligt bevæbnet med penge, der stammer fra vores nationer for at fremme andres udenrigspolitik.

Den foreliggende betænkning om EU's sikkerheds- og forsvarspolitik er et manifest over EU's militære integration, hvor man bevidst sammenblander militær og civil krisestyring for at retfærdiggøre EU's rolle. Den er baseret på en falsk fortælling om EU-operationer og søger at inddrage Kommissionen stadig mere i områder, som reelt er nationernes og Rådets ansvar.

I praktisk taget alle afsnit af denne betænkning anbefaler man at styrke den militære integration i EU på bekostning af NATO og de enkelte europæiske landes suveræne integritet.

Jeg kan huske en af de store røde tråde i den britiske Labour-regerings forhandlingsposition, da den sagde, at den ville modsætte sig tanken om separate og permanente operative EU-centre med ansvar for operationel planlægning og gennemførelse af militæroperationer, eftersom dette ville være et af de tydeligste eksempler på en duplikering af NATO, hvis SHAPE-hovedkvarter udfører netop denne rolle.

Baroness Ashton, da jeg spurgte Dem om dette den 11. januar, sagde De, at De var enig i min daværende holdning. Nu har De tilsyneladende skiftet mening, og jeg vil meget gerne høre, hvad De virkelig mener nu.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Hr. formand! Hr. Albertinis betænkning er virkelig fremragende, og jeg lykønsker ham med den. Han er en seriøs person og leverer altid seriøse betænkninger. Redegørelsen fra Lady Ashton var ligeledes vigtig og fremragende.

Jeg mener, at den dækker talrige udenrigspolitiske spørgsmål, men jeg mener, at alt det, der tales om i de to betænkninger vedrørende korrekt udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, hænger uløseligt sammen med to ting. For det første en klar definition af EU's grænser, så EU behandles med ensartet respekt, og for det andet ressourcer, med andre ord penge. Jeg har ikke læst noget som helst om ressourcer i nogen af betænkningerne, selv om det er den mest grundlæggende forudsætning for en effektiv udenrigspolitik.

Jeg mener, at den nye orden har medført en ny global økonomisk uorden. Der findes social og politisk uorden, og den økonomiske uorden står og banker på. Derfor vil jeg gerne have Lady Ashton til at koordinere Økonomi- og Valutaudvalget og Udenrigsudvalget, så vi kan drøfte ressourcerne til støtte for den vedtagne politik.

Philip Claeys (NI). – (NL) Hr. formand, højtstående repræsentant! Jeg er bange for, at det, De har haft med til os i dag, er et katalog over områder til overvejelse eller et katalog over almindeligheder. Desværre indeholder Deres redegørelse ikke ret mange strategiske visioner.

Hvilke foranstaltninger foreslår De f.eks. for at sikre, at vi opnår en større tilnærmelse over for Rusland i stedet for at lade Rusland bevæge sig yderligere i retning af samarbejde med slyngelstater som Iran og Nordkorea? Hvad foreslår De med hensyn til Irans forsøg på at udvikle atomvåben? Hvilken holdning vil De indtage over for de voksende antivestlige og antieuropæiske tendenser i den islamiske verden? En tendens, der også kan iagttages i kandidatlande som Tyrkiet.

Fru Ashton, er De parat til at forsvare de europæiske resultater som ytringsfrihed og adskillelse af kirke og stat på en klar og kompromisløs måde over for den stadig mere fremherskende politiske islam? Efter min mening må vi ikke gentage EU's vage holdning i forbindelse med Muhammed-krisen for et par år siden.

Ligesom hr. Provera vil jeg også gerne spørge, om De er parat til at bringe vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i spil for at få flodbølgen af masseindvandring til Europa under kontrol? Her henviser jeg både til ulovlig og lovlig indvandring. Det spørgsmål har De ikke besvaret.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne byde velkommen til den højtstående repræsentant, næstformanden og formanden for Udenrigsministerrådet under disse tre kasketter. Hun har tre kasketter. Vores betænkning henviser til gamle dage. Deres embede, Baroness Ashton, skulle indvarsle en ny æra, så jeg vil henvise til den nye æra. De repræsenterer et nyt embede, en nyfødt institution, som har en vanskelig barndom.

Det er en hybrid mellem en elektromotor, fællesskabsmetoden, og en dieselmotor, den mellemstatslige metode. Den er et forældreløst barn, som de formodede forældre, medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen, ser på med en vis mistro og afstand. Parlamentet er parat til at indtage rollen som de manglende forældre.

På dette tidlige tidspunkt er der risiko for, at denne tjeneste rives i stykker af modsatrettet institutionel rivaliseren og modsatrettede interesser. Vores Parlament var og er en stærk fortalere for en stærk EU-udenrigspolitik. De kan regne med os.

De skal betragte Parlamentet som Deres allierede, måske også som en ærlig formidler blandt dem, der er fristet til kun at se én kasket på Deres hoved og ikke dem alle tre.

Parlamentet vil forvente, at den nye institution som de øvrige knyttes til os gennem en interinstitutionel aftale med klare regler for samarbejdet. Vi har til hensigt at træffe fælles beslutninger som hjemlet i traktaten vedrørende finansielle og personalemæssige bestemmelser i en ånd kendetegnet af en fuldstændig og ikke en iturevet EU-udenrigstjeneste. De bør overveje at styrke Deres embede i form af kompetence og politisk vægt ved at installere stedfortrædere til Deres embede – en slags "viceministre", herunder parlamentariske. Det vil løse problemet med, at døgnet kun har 24 timer, det problem, som ikke kan løses på andre måder. Der er brug for Dem overalt, og vi vil gerne have, at De mangedobler Deres muligheder for at handle på vores og på EU's vegne.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Hr. formand, Lady Ashton! Vi socialister og demokrater tror på et EU med en stærk tilstedeværelse på den internationale scene, en Union med en fælles udenrigspolitik, der kan tale med én stemme i en mere og mere kompleks verden, en Union med en separat forsvarsidentitet, som giver den valgfrihed og handlefrihed og en særlig rolle i det internationale samfund. Jeg henviser navnlig til den fremragende betænkning af hr. Danjean, som jeg gerne vil takke for hans produktive samarbejde.

Jeg har fire punkter.

For det første er det navnlig efter Lissabontraktatens ikrafttræden vigtigt at henvise til FN-systemets centrale rolle og opfordringen til at styrke det multilaterale samarbejde.

For det andet støtter vi et tæt samarbejde med NATO. Men vi ønsker at understrege, at dette samarbejde ikke må hindre en uafhængig udvikling af EU's forsvarskapacitet. Der skal tværtimod tages fuldt ud hensyn til forskellene mellem de to organisationer, og de skal fortsat bevare deres selvstændighed, navnlig med hensyn til beslutningstagningen.

For det tredje mener jeg, at vi har behov for et afsnit om behovet for et styrket samarbejde med Rusland, som er en strategisk partner for EU inden for områder som energisikkerhed, krisestyring m.fl.

Her til sidst vil jeg gerne udtrykke min tilfredshed med, at betænkningen nu indeholder henvisninger til behovet for generel nedrustning med hovedvægten lagt på lette våben, antipersonelminer og klyngeammunition. Samtidig mener jeg imidlertid, at Europa-Parlamentet bør tage tydeligere stilling og bede medlemsstaterne yde reel opbakning til Obama-initiativet om en verden uden atomvåben. Nedrustning og ikke-spredning af atomvåben kan nås, hvis vi alle tager et skridt i retning af dette endemål.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Hr. formand! Jeg vil gerne rose kvaliteten af de to betænkninger af hr. Albertini og hr. Danjean. Dette beviser, at der findes mennesker med ekspertise her i Parlamentet. Fru Ashton, jeg håber, at De vil benytte Dem af denne ekspertise, som er i vores fælles interesse.

Jeg vil især gerne fremhæve betænkningens anbefaling vedrørende Parlamentets deltagelse i overvågningen af EU's politikker. I lyset af artikel 1 i Lissabontraktaten mener jeg, at vi kan dele Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters ansvar for at fremme en mere konsekvent tilgang til denne politiske foranstaltning.

Men jeg vil gerne igen nævne, at vi forventer en langt mere sammenhængende strategi fra Dem vedrørende sikkerhedspolitik, fru Ashton. Med hensyn til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil mener jeg, at de medarbejdere, der skal arbejde i denne tjeneste og for Europas borgere, skal repræsentere medlemsstaternes ekspertise proportionalt, for mange institutioner har uden tvivl opnået et skjult niveau af inkompetence og bureaukrati, som kan skade en overordnet og sammenhængende vision for EU.

Endelig vil jeg gerne stille Dem et spørgsmål om kampgrupper, strukturer, som vi har oprettet, men desværre ikke anvendt. De kan skade sikkerhedspolitikens ry, og jeg vil gerne høre, hvad Deres vision er. Med hensyn til Atalanta-operationen mener jeg, at der er behov for en langt mere realistisk fremgangsmåde, for desværre står vores styrkers succes i misforhold til det høje niveau af sørøveri.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne tale ærligt til Dem som en person fra Lancaster til en anden, for dette her går ikke særlig godt, vel? Det gør det virkelig ikke. Baroness Ashton, tidligere sagde De, at Europa har brug for en troværdig udenrigspolitik. Hvordan kan vi have en troværdig udenrigspolitik, når vi har en utroværdig højtstående repræsentant?

De vælter tilsyneladende fra den ene krise til den anden, i den grad, at den britiske udenrigsminister i denne uge måtte skrive til Dem og bede Dem om at stramme op og komme videre i teksten. Men det havde vi fra UKIP lurt allerede fra starten. Vi var modstandere af Deres udnævnelse, fordi vi sagde, at De helt klart ville komme ud, hvor De ikke kunne bunde – og det har vist sig, at vi havde ret.

Det blev sagt, at Deres udnævnelse, som blev foretaget af Kommissionen, ville standse trafikken i Tokyo og Washington. Men De har ikke en gang været i stand til at udnævne en ambassadør til Washington, fordi gamle Barroso har sat Dem til vægs!

I den britiske presse hævder man også, at De ikke tænder for Deres telefon efter kl. 20. Men, Baroness Ashton, De er den højst betalte kvindelige politiker i verden. De tjener mere end Frau Merkel, og De tjener mere end Hillary Clinton. Det er et 24-timers job. Og desuden hørte vi i går, at De får stillet en Learjet til rådighed. De forventes at rejse 450 000 km om året. Det kan bringe Dem til månen, og de fleste så gerne, at De blev der.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Hr. formand! Det var ikke min tur, men jeg fortsætter alligevel. Først vil jeg gerne lykønske hr. Albertini med den fremragende betænkning, han har lavet, hvor han sætter fokus på den rolle, som EU skal spille på den internationale scene som global aktør og hovedrolleindehaver.

Jeg glæder mig navnlig over punkt 47 i teksten, hvor man understreger betydningen af regionalt samarbejde inden for rammerne af østpartnerskabet og Sortehavssynergien, for jeg mener, at dette er et område, hvor EU's indsats kan føre til virkelige forandringer ud fra både et økonomisk og politisk perspektiv.

På den anden side vil jeg også gerne lykønske Arnaud Danjean med at have skrevet en betænkning, hvor det lykkes ham at komme ind på ikke bare alle udfordringerne for EU, men også alle vores resultater inden for sikkerheds- og forsvarspolitikken. Jeg mener, at forslaget i Danjean-betænkningen her ved 10-året for indførelsen af denne politik er kolossalt vigtigt med henblik på at forbedre EU's indsats, som bestemt vil bidrage til de europæiske borgers sikkerhed og i sidste ende til fred og international sikkerhed.

Jeg vil gerne her ved denne skillevej understrege især ét punkt fra denne fremragende betænkning om betydningen af partnerskabet med USA inden for krisestyring, fredsbevarende operationer og militære anliggender i almindelighed. I denne henseende er projektet med missilforsvaret, som vores partnere har iværksat, ikke kun vigtigt for mit land, Rumænien, som har besluttet at engagere sig i det, men også i bredere forstand, fordi spredningen af ballistiske missiler udgør en alvorlig trussel for Europas befolkning.

Jeg skal nævne, at jeg stemte for ændringsforslag 34 vedrørende punkt 87 i betænkningen, fordi jeg mener, at hvis projektet med missilskjoldet kan bidrage til at etablere en dialog på europæisk niveau, giver referencen til dialogen med Rusland ingen mening i denne sammenhæng.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). – (EN) Hr. formand! Betænkningerne af hr. Albertini og hr. Danjean er meget vigtige dokumenter, der kommer på et vigtigt tidspunkt, idet Lissabontraktaten netop er trådt i kraft, EU har fået et Parlament og det transatlantiske samarbejde ser mere lovende ud.

Hr. Danjeans betænkning drejer sig om de nye sikkerhedsmæssige udfordringer, som EU's medlemmer står over for. I den forbindelse udtrykkes der ønske om en hvidbog, som vil udløse en offentlig debat og styrke FUSP's profil gennem en tydeligere forbindelse mellem mål og interesser på den ene side og midlerne og ressourcerne til at nå dem på den anden.

Betænkningen indeholder heldigvis også nogle konkrete forslag, og der peges på områder, hvor der er behov for en yderligere indsats på det militære område. Samtidig er nogle af forslagene såsom indførelsen af et europæisk præferenceprincip for forsvarsindkøb og kravet om, at den europæiske forsvarsindustri skal deltage i det kommende amerikanske missilforsvarssystem temmelig umulige at forene, mens det ikke altid er praktisk at møde alle behov med en ny institution.

Generelt bør tilgangen til FUSP i et Europa, der konstant har skåret ned i sine militærudgifter siden afslutningen af den kolde krig og med en befolkning, der ikke er interesseret i at støtte militæraktioner i almindelighed, ikke kun være mekanisk, men også politisk. Genoprettelsen af den politiske vilje i denne henseende er derfor et uomgængeligt krav for at få en vellykket FUSP.

Endelig er betænkningen vigtig, fordi den rejser det meget relevante spørgsmål om Europa-Parlamentets rolle i forhold til FUSP. Jeg vil gerne takke hr. Danjean og mine kolleger for deres bidrag.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Hr. formand! Beslutningsforslaget om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik har bl.a. til formål at etablere militære strukturer som en del af EU. Jeg appellerer til, at der oprettes et særligt EU-forsvarsråd og militært operativt center. Disse instrumenter vil kunne give EU status som en verdensaktør inden for militære anliggender.

Man skal huske på, at ud af de 27 EU-medlemsstater er hele 21 medlemmer af NATO. Kun seks EU-lande er ikke med i NATO, og de fleste af disse har erklæret sig neutrale. Det giver derfor anledning til et grundlæggende spørgsmål – har det fremsatte beslutningsforslag til formål at udvikle en række EU-lande, eller er det også et seriøst skridt i retning af at opbygge en separat militærblok i konkurrence med NATO? Selv på mellemlangt sigt vil det ikke være muligt at være medlem af begge organisationer samtidig. Ved at stemme for denne betænkning i dag vil man i realiteten ødelægge EU's civile karakter, give NATO det røde kort og indlede opbygningen af en alternativ militærblok.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Jeg vil gerne starte med en varm lykønskning til mine to kolleger for deres betænkninger, der har dannet grundlag for en meget fin forhandling med fremragende resultater. Der er nogle vejledende principper, som jeg gerne vil nævne. For det første vedrørende den fælles udenrigspolitik har vi desværre i øjeblikket et billede af EU med mange stemmer. Fru Ashton, som den højtstående repræsentant vil jeg gerne bede Dem sikre, at vi bidrager til at sikre, at Europa taler med én stemme. Det er særdeles nødvendigt, hvis vi skal opnå en paneuropæisk alliance.

For det andet er det korrekt, at man har nævnt de transatlantiske relationer. På det diplomatiske område, inden for sikkerhedspolitik og forsvarspolitik har vi brug for et tæt partnerskab med vores kolleger i USA, men som ligelige partnere på lige fod. Borgerrettigheder og sikkerhedsspørgsmål skal behandles på lige fod, og det krævede Parlamentet også udtrykkeligt i forbindelse med SWIFT-aftalen.

Mit tredje punkt er, at det er korrekt, at Vestbalkan er en særdeles vigtig faktor for fremtidens europæiske sikkerheds- og udenrigspolitik. Vi skal give disse stater europæiske perspektiver. Det betyder politisk stabile relationer, personlig sikkerhed og økonomisk udvikling. En Tjeneste for EU's Optræden Udadtil skal og bør – og her står Parlamentet på Deres side – bidrage til at opnå alt dette. Vi opfatter denne Tjeneste for EU's Optræden Udadtil som en tjeneste for Europa og ikke for medlemsstaterne, for institutionerne, europæisk tankegang og arbejdsmåde, ikke for andre interesser. Parlamentet vil stå på Deres side i dette spørgsmål.

Naturligvis støtter jeg også den tyske udenrigsminister, der kræver, at tysk skal være et af arbejdssprogene i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Ja, vi har brug for en fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, men lad os bruge den til at få en atomvåbenfri verden. Vi ved, at det ikke vil ske fra dag til anden, for vi har kæmpet for dette for længe til at tro det. Men måske kan det lykkes os sammen med præsident Obama og præsident Medvedev at bringe dette mål et vigtigt skridt nærmere.

Jeg glæder mig også over, at den tyske forbundsregering i henhold til koalitionsaftalen vil bede om at få de amerikanske atomvåben trukket ud af Tyskland. Det ville være et klart og utvetydigt signal. Vi glæder os over, at NATO's generalsekretær vil gennemføre en omfattende debat om at bringe det overordnede mål om

en verden fri for atomvåben tættere på uden at skulle give køb på sikkerhedsinteresser. Det ville også være et vigtigt skridt fremad.

Baroness Ashton, jeg mener, at De sammen med en velstruktureret Tjeneste for EU's Optræden Udadtil vil kunne opnå meget. Derfor er jeg fuld af håb i denne henseende, og jeg må sige, at mange af de bemærkninger, vi har måttet lægge øre til her i salen – især fra en såkaldt parlamentarisk gruppe fra Det Forenede Kongerige – er af en forfærdelig ringe kvalitet.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Hr. formand! De fremragende betænkninger af mine kolleger, hr. Albertini og hr. Danjean, indeholder mange inspirerende tanker om at strømline de væsentlige aspekter og centrale muligheder ved gennemførelsen af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Jeg vil gerne fremhæve dette lige nu, hvor vi behandler principperne for etablering af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og dens fremtidige virke, idet det er særdeles vigtigt, at denne tjeneste etableres på et så rationelt grundlag som mulig lige fra starten. Dvs. at den skal tjene EU's primære målsætninger og bestræbelser på at styrke vores position i verden.

Som vi kan se i dag, er dette hverken enkelt eller nemt. Mens vi drøfter principperne for tjenesten, kan vi allerede se, at de ofte modstridende interesser hos de forskellige europæiske institutioner og deres individuelle komponenter støder sammen og undertiden også grupper og enkeltpersoner inden for grupperne. Hertil kan vi også lægge de enkelte medlemsstaters nationale interesser. I denne situation er det nødvendigt for alle aktører og deltagere i denne proces at være ansvarlige, åbne og objektive for at kunne hæve sig over deres egne egoer og holde sig det fælles mål for øje, nemlig etablering af en diplomatisk tjeneste, der skal fungere som et homogent element, der udelukkende tjener EU's og medlemsstaternes behov. Her findes der en meget vigtig ledelsesrolle – nemlig Deres, Baroness Ashton. Det ville være en fejltagelse, hvis særinteresser og ønsket om at pådutte sin egen mening på bekostning af andres for enhver pris med henblik på at fremhæve sin egen betydning og status vandt over behovet for et bredere perspektiv. Resultatet af disse anstrengelser vil vidne om, hvorvidt vi virkelig lægger vægt på et stærkere EU, eller om det blot er endnu en demonstration og konkurrence om, hvis position inden for EU's strukturer der er den stærkeste.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne understrege over for den højtstående repræsentant/næstformand, at vi drøfter tre fremragende dokumenter, der er udarbejdet af Parlamentet, ambitiøse dokumenter, hvori man udtrykker en klar stillingtagen, foretager tydelige valg, og som er genstand for bred enighed mellem grupperne i Parlamentet, der bekymrer sig om Europa og Europas fremtid. Det er vigtigt at demonstrere Parlamentets vilje og evne til at være kandidat til at spille en central rolle i FUSP/ESFP på grundlag af, hvad jeg vil kalde for en dynamisk læsning af Lissabontraktaten.

Vi har til hensigt at udøve denne rolle i forbindelse med opbygningen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, ikke kun for at sikre Parlamentets prærogativer, men også for at bidrage til at gøre tjenesten til en organisation, der kan sikre, at EU's foranstaltninger udadtil er konsekvente og effektive og samtidig styrke og gradvis udvide fællesskabsmetoden.

Med hensyn til Danjean-betænkningen vil jeg gerne fokusere på, at begrebet strategisk uafhængighed præsenteres i sammenhæng med en multilateral fremgangsmåde, og det er en forudsætning for at styrke det strategiske partnerskab med USA. Jeg vil også gerne fremhæve, at Parlamentet står forenet i kravet om et operativt center, og jeg er glad for, at De som højtstående repræsentant har erklæret, at De er åben over for en grundigere diskussion af denne idé.

Med hensyn til ikke-spredningsbeslutningen vil jeg gerne understrege betydningen af at forestille sig en verden fri for atomvåben, en klar fordømmelse af anakronismen taktiske atomvåben og værdien af de positioner, som nogle europæiske regeringer for nylig har vedtaget på denne front. Derfor er Parlamentets budskab klart, realistisk og ambitiøst, og vi håber, at den højtstående repræsentant er i stand til at forstå og støtte det.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske mine kolleger hr. Albertini og hr. Danjean med deres omfattende og kreative betænkninger om udenrigs- og sikkerhedspolitikken.

EU skal være en global aktør, som Lady Ashton også sagde, , men med syv procent af verdens befolkning og en femtedel af BNP, vil dette kun være muligt på grundlag af et styrket transatlantisk samarbejde baseret på fælles værdier.

Først og fremmest skal EU udvise en fast vilje til at udvikle sammenhængende strategier inden for fem centrale områder, nemlig fælles strategier for Kina, Rusland, fred i Mellemøsten, Afghanistan og energisikkerhed.

Det er stadig et stort handicap for vores troværdighed og effektivitet i verden, at vi ofte ikke har været i stand til at fremlægge en fælles holdning på disse områder. Den største udfordring for Dem bliver at gennemføre Deres fremragende erklæring om opbygning af en enkelt politisk strategi og kollektivt ansvar i praksis.

Jeg glæder mig over punkt 10 i Danjean-betænkningen, hvor Rådet og Kommissionen opfordres til at analysere cybertrusler og til at koordinere et effektivt svar på sådanne udfordringer baseret på bedste praksis. Cyberkrig er ikke en udfordring ude i fremtiden, men er blevet en hverdagsforeteelse. Derfor skal EU straks i gang med at udarbejde en europæisk cybersikkerhedsstrategi.

Endelig vedrørende Tjenesten for EU's Optræden Udadtil mener jeg, at vi ved oprettelsen af denne tjeneste bør sikre en retfærdig geografisk balance og lige muligheder for repræsentanter fra alle medlemsstater, nye og gamle, med anvendelse af kvotesystemet. Kun dette kan garantere effektivitet og gennemsigtighed og i sidste ende den nye diplomatiske tjenestes troværdighed.

Held og lykke til Dem, højtstående repræsentant, og tak.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Hr. formand! Her til formiddag bad den højtstående repræsentant os om at udskifte vores mentale kort, at gå imod modstanden mod institutionelle forandringer og undgå et snævert forsvar for nationale interesser. Hvis Parlamentet mener, hvad det siger om FUSP, skal vi sende et klart budskab om, at vi ønsker at støtte en stærk, omfattende og integrerende Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, og ved at holde fast i vores egne prærogativer bliver vi ikke en del af nogle iboende interesser, der søger at begrænse tjenestens kapacitet og effektivitet.

Dette bør betyde, at udnævnelser udelukkende sker på grundlag af kvalifikationer, udnævnelser fra medlemsstaternes udenrigsministerier fra første dag og fra alle lande i EU, det betyder medtagelse af strategisk rådgivning om spørgsmål som energiforsyning og miljøpolitik, det betyder organisatoriske strukturer, der afspejler den globale rækkevidde og lægger tilstrækkelig vægt på Afrika og på de transatlantiske relationer samt på Asien, Latinamerika og vores naboland, det betyder en tilstrækkelig finansiell margin, ikke bare til hurtig indsats eller humanitære reaktioner, men at flytte penge for at afspejle nye politiske prioriteringer, det betyder støtte til Cathy Ashtons beslutning om at sætte katastrofehjælp højere end katastrofeturisme, og at hun skal udstikke retningen for den finansielle programmering, og det betyder, at Parlamentet skal støtte nye ordninger med stedfortrædere, der afspejler den internationale praksis, i stedet for at holde fast i vores gamle regler.

Endelig glæder det mig at se Kommissionens plads stå tom her til formiddag, og til alle dem, der førte kampagne for Lissabontraktaten, bør vi ikke begrænse deres eller vores støtte til traktatens gennemførelse.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Hr. formand! EU's udenrigspolitik er på vej ind i en ny fase, som Baroness Ashton og hr. Albertini har været ind på her til formiddag.

I traktatens artikel 21 fastlægges de objektive principper. Der oprettes også nye embeder gennem traktaten, med en højtstående repræsentant, en næstformand for Kommissionen, en permanent formand for Det Europæiske Råd, en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil og en ny sikkerheds- og forsvarspolitik, som er genstand for betænkningen af min kollega, hr. Danjean, osv.

Disse nyskabelser har til formål at sikre, at EU får en langt mere effektiv indflydelse i verden, og jeg mener, at topmøder med tredjelande fortsat er et ideelt instrument til at opnå dette. EU afholder ikke mange topmøder med enkeltlande, så vi skal være omhyggelige med dem.

Topmødet med Marokko i sidste uge var det første topmøde med et arabisk land og ligeledes et symbol på den fremtrædende status, som Marokko har fået tildelt. Jeg havde ønsket, at De var med, Baroness Ashton. Jeg beklager også, at Marokkos konge ikke var til stede. Hans fravær betød, at et topmøde, der skulle have været historisk, mistede politisk indflydelse, betydning og effektivitet.

Jeg håber, at EU til Middelhavstopmødet i Barcelona også vil få succes på delegationsniveau.

Jeg beklager også, at topmødet med præsident Obama, der var planlagt her i foråret, ikke finder sted. Som det siges i Albertini-betænkningen, skitserer Lissabontraktaten scenen for en styrkelse af vores mekanismer for dialog med USA. Dette og andre temaer kunne have været behandlet på topmødet.

EU og USA bør ikke gå glip af muligheden for at drøfte de bilaterale spørgsmål, konflikter og globale udfordringer, der nu hober sig op på verdens dagsorden, på et højt niveau. Det ville være paradoksalt – og

jeg slutter nu – hvis vi nu med Lissabontraktaten risikerer at blive irrelevante her i den verden, som nogle nu kalder "post-vestlig" eller "post-amerikansk".

Libor Rouček (S&D). – (CS) Hr. formand, Lady Ashton, mine damer og herrer! I min tale vil jeg gerne pege på behovet for at etablere et partnerskab med Rusland. EU-landene og Rusland står over for mange fælles udfordringer og trusler. Jeg kan nævne kampen mod terrorisme, spredning af masseødelæggelsesvåben, regionale konflikter i Mellemøsten og Afghanistan, klimaændringer, energisikkerhed med bl.a. nuklear sikkerhed osv. Hverken EU eller Rusland kan løse disse problemer alene. Samarbejde er nødvendigt, og samarbejde bør danne grundlaget for en ny omfattende aftale mellem EU og Rusland.

Derfor vil jeg gerne opfordre den højtstående repræsentant til at udnytte sine nye beføjelser og fremskynde forhandlingerne med Rusland. Jeg vil også gerne bede Dem, Baroness Ashton, gøre brug af Deres nye beføjelser til at sikre en mere effektiv koordinering af de enkelte medlemsstaters synspunkter og synspunkterne hos de individuelle parter, der deltager i vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, for kun på den måde vil vi kunne sikre en ensartet fremgangsmåde og fremme værdier såsom menneskerettigheder, demokrati, retsstaten, lighed og retfærdighed i de gensidige relationer.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over og støtter begge betænkninger, og jeg lykønsker begge ordførere med disse dokumenter.

Jeg har to punkter. For det første vil jeg gerne i forbindelse med Danjean-betænkningen tage et spørgsmål op, som har fremkaldt mange rynkede bryn i en række EU-medlemsstater. Jeg taler specifikt om de eksklusive samtaler mellem Paris og Moskva om det mulige salg af fire Mistral-krigsskibe til Rusland.

Mistral-krigsskibet er helt klart offensivt, og det er virkelig meget alarmerende, at nogle EU-medlemsstater foretager våbensalg til tredjelande, som kan få meget negative konsekvenser for andre EU-medlemsstater eller EU-nabolandes sikkerhed.

Lissabontraktaten indeholder ønskerne om et fælles forsvar og omfatter en klausul om solidaritet på sikkerheds- og forsvarsområdet. Hvad mener De således, at Parlamentet og de andre EU-institutioner skal presse på for at opnå? Et sæt fælles regler inden for EU vedrørende våbensalg fra EU-medlemsstater til tredjelande.

Med hensyn til hr. Albertinis betænkning vil jeg gerne fremhæve betydningen af stabilitet og sikkerhed i Østasien. Vi glæder os over bestræbelserne fra både Taipei og Beijing på at forbedre relationerne mellem staterne og for at styrke dialogen og det praktiske samarbejde. I denne forbindelse bør EU yde kraftig opbakning til Taiwans deltagelse i International Civil Aviation Organisation og i FN's rammekonvention om klimaændringer, idet Taiwans deltagelse i disse organisationer er vigtig for EU og de globale interesser.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Hr. formand! Jeg er meget enig med den højtstående repræsentant i, at Deres målsætning skal være en bedre og mere troværdig europæisk udenrigspolitik. At større stabilitet og sikkerhed på Balkan, vores del af verden, er Deres hovedformål.

Vi har virkelig ikke råd til at fejle i denne henseende. Derfor anbefaler jeg Dem til at forpligte Dem på to områder. For det første en hurtig løsning vedrørende forholdet mellem Grækenland og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, så vores medlemsstat Grækenland endelig kan begynde at trække vejret frit med hensyn til nordgrænsen, og for det andet at sørge for, at Serbien i det kunstige dilemma med at skulle vælge mellem EU og Kosovo vælger EU, dvs. at landet ikke isolerer sig. Der kunne måske være en god idé at erindre vores venner i Serbien om en vigtig ting, nemlig at Serbien og Kosovo vil blive samlet igen, når de bliver medlemmer af EU.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Hr. formand! I dag sidder De på den anden side, fru næstformand. Hvis De skifter hver måned, er det helt fint med mig.

Efterhånden som denne forhandling nærmer sig sin afslutning, ligger en række primære evalueringer fast. Vi ønsker, at De skal være leder af en Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, hvor De, som en af mine kolleger sagde tidligere, har begge kasketter på samtidig. Disse to kasketter skal dog være det eneste dobbelte – dobbelte strukturer har vi ikke brug for. Vi skal sørge for at bevare fællesskabsmetoden, ikke kun i relation til budgettet og EP's tilsyn. For at sige det ligeud skal den nye tjeneste ikke kun være et eksklusivt legetøj for udenrigsministrene, der er fornærmede over, at de ikke længere er med i Det Europæiske Råd. Det samme gælder udnævnelse af medarbejdere og besættelse af vigtige poster inden for tjenesten.

Med hensyn til Danjean-betænkningen vil jeg gerne give min fulde opbakning til ordførerens linje. Med hensyn til det permanente operative center har jeg ligesom hr. Van Orden bemærket, at Baroness Ashton har bevæget sig i denne sag siden høringen, og jeg må sige, at det efter min mening er sket i den rigtige retning. De har bevæget Dem fra afvisning til en forsøgsperiode. Jeg mener stadig, at hvis vi skal foretage planlægning af civile og militære missioner fuldt integreret inden for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, giver det mening at køre denne tjeneste fra dets eget operative hovedkvarter.

Med hensyn til forslaget fra Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om oprettelse af et generaldirektorat for fredsskabelse vil jeg sige, at i modsætning til mine kolleger yderst til venstre i salen, mener jeg, at hele EU-projektet og navnlig vores udenrigspolitik er et enestående fredsskabende projekt. På dette grundlag er jeg ikke sikker på, at vi bør begrænse dette til en enkelt afdeling.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Hr. formand! Vi mener, at de nye institutioner har brug for tid til at etablere sig, men vi mener også, at vi skal holde øjnene på bolden. Det vigtige er ikke, at den højtstående repræsentant er til stede overalt, hvor den europæiske udenrigspolitik er i spil. Det vigtige er, at EU er til stede på den internationale scene med kapacitet til at forsvare sine positioner. Dette siges i de betænkninger, vi diskuterer i dag.

Derfor taler vi for en bred EU-politik for samarbejdsrelationer med alle de lande, hvor vi har interesser, navnlig med hensyn til menneskerettigheder, fra Belarus til Cuba. Vi skal have denne politik for alle lande, hvor vi har en interesse i menneskerettigheder, sikkerhed og globale udfordringer, fordi EU kan gøre en forskel, hvilket er blevet bevist med den fælles holdning blandt et flertal af medlemsstaterne under det spanske formandskab ved Menneskerettighedsrådet i Genève, og dette skal både gennemføres for Mellemøsten og Cuba. Dette er et proaktivt og reformvenligt skridt med hensyn til EU's foranstaltninger udadtil. Vi ønsker en stærk, ægte Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, der støtter den højtstående repræsentants arbejde, og som også opfylder Parlamentets krav.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Ashton! Jeg vil gerne udtrykke tilfredshed med, at vi i dag kan drøfte den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med Dem. På trods af adskillige påstande om det modsatte vil jeg gerne sige, at jeg er sikker på, at flertallet her i Parlamentet ønsker Dem held og lykke og gerne ser en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og en professionel Tjeneste for EU's Optræden Udadtil, en tjeneste, hvor De vil kunne benytte Dem af de bedste diplomater fra alle EU's medlemsstater.

Vores diskussion i dag om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik tager udgangspunkt i den fremragende betænkning af min chef i Underudvalget om Sikkerhed og Forsvar, hr. Danjean. EU skal naturligvis skabe rammerne for den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Der ligger mange udfordringer foran os, ikke kun konflikter, men også naturkatastrofer, terrortruslen osv. Vi skal derfor styrke vores operative kapacitet. EU skal sørge for sin egen sikkerhed, men skal også være aktiv over for de globale udfordringer. Dette kan ikke gøres uden et godt samarbejde med vores allierede på den anden side af Atlanten. Det mener jeg ikke kun, fordi de fleste EU-medlemsstater tilhører NATO, men på grund af disse udfordringer forventer alle, at det vil lykkes Dem at indlede en god dialog og etablere et sammenhængende samarbejde mellem EU og NATO.

Baroness Ashton, jeg vil slutte humoristisk med at udtrykke håbet om, at De allerede har sendt Deres telefonnummer til ikke bare Henry Kissinger, men også til Hilary Clinton.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske næstformand Ashton med en tale fuld af visioner og indhold.

Det problem, som nogle personer har med Dem, næstformand Ashton, er, at De ikke er en machogeneral eller en snæversynet nationalist. Jeg glæder mig navnlig over Deres fokus på retsstatsprincippet mellem landene og opfordrer Dem til aktivt at insistere på, at dette gælder for Mellemøsten. Og Deres engagement i det vigtige princip om kollektive fordele i forhold til minimale tab for medlemsstaterne.

Mellemøsten er måske den mest ustabile region, der i øjeblikket risikerer at bryde i brand. De skal arbejde tæt sammen med USA og presse på for, at Rådets erklæring af 8. december skal være den centrale ramme for fremskridt her.

Endelig vil jeg gerne kraftigt anbefale, at De støtter tanken om en politik for Mellemøsten som atomvåbenfri zone.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Hr. formand! Jeg mener, at betænkningerne af hr. Danjean og hr. Albertini markerer et fremskridt for vores meget nødvendige fælles vision for EU som en global aktør, der skal sikre fred og sikkerhed, og jeg lykønsker Dem med dette.

Skrumpende forsvarsbudgetter og den nuværende økonomiske krise gør det helt klart, at hvis vi ønsker, at Europa skal tale med én stemme i verden og udsende stærke signaler, der aftvinger respekt, skal vi bruge de tilgængelige ressourcer klogere og mere effektivt.

Det Europæiske Forsvarsagenturs rolle er blevet styrket gennem Lissabontraktaten, og dette er af central betydning for at maksimere vores potentiale gennem kollektive indkøb, samling af ressourcer og fælles uddannelse. Samspillet mellem de civile og militære aspekter af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik skal bruges til at forbedre EU's kapacitet og effektivitet.

Jeg forventer at se fru Ashton som leder af Det Europæiske Forsvarsagentur og højtstående repræsentant spille en aktiv rolle i denne henseende. Endelig ønsker jeg Dem, fru Ashton, al mulig succes med oprettelsen af den fælles Tjeneste for EU's Optræden Udadtil. Jeg forventer, at princippet om geografisk balance bliver overholdt ved udnævnelsen af tjenestens medarbejdere, således at den virkelig kan repræsentere hele EU. Europa har brug for, at De får succes.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Først og fremmest vil jeg gerne lykønske hr. Arnaud Danjean med denne betænkning, som er omfattende og samtidig eftertænksom i de enkelte spørgsmål. Jeg vil kun tale om et enkelt punkt. Der er mange lande blandt EU's medlemsstater, herunder mit hjemland Ungarn, der gerne vil spille en aktiv rolle som fulgyldige og ligestillede medlemmer i samarbejdet om den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Samtidig giver hverken deres materielle ressourcer eller deres kapacitet eller sågar deres viden dem af velkendte historiske årsager mulighed for i dag at stå på lige fod med de største lande. Derfor stemte jeg for ændringsforslagene om at lette denne form for deltagelse, så disse lande får mulighed for at indhente de øvrige. På den ene side drejer dette sig om det igangværende strukturelle samarbejde, som kan formuleres og måske er formuleret på en måde, så det ikke bliver til en eksklusiv klub af de stærkeste og største medlemsstater, med andre ord at der ikke stilles ensartede krav til de enkelte deltagere, for i så tilfælde vil nogle lande ikke kunne komme med. I stedet bør man give de mindre lande mulighed for at deltage i henhold til deres særlige evner. På den anden side skal uddannelsesnetværkene udvikles i denne henseende. Jeg vil gerne takke formanden for at tage disse aspekter med i betænkningen.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Hr. formand, Baroness Ashton! I dag vil jeg gerne lykønske begge ordførere, som har styret denne forhandling så fremragende, en forhandling, der har ført til, at dette dokument, eller snarere dokumenterne fra både hr. Albertini og hr. Danjean, bliver vedtaget.

Jeg vil gerne sige, at disse dokumenter er blevet vedtaget på det rigtige tidspunkt, ved starten af Baroness Ashtons embedsperiode, og at vi detaljeret har givet udtryk for, hvad vi ønsker af EU's udenrigspolitik. Baroness Ashton, De har udnyttet denne mulighed meget udmærket til at omsætte disse to meget specifikke dokumenter til Deres egen vision for verden, og det vil jeg gerne ønske Dem tillykke med. Jeg vil naturligvis ikke altid lykønske Dem, medmindre De gør det klart, hvor De står med hensyn til specifikke problemer, dilemmaer og kriser. I dag vil jeg gerne lykønske Dem, især med den kritiske bemærkning om den israelske regerings handlinger med hensyn til bygning af ulovlige bosættelser.

Afslutningsvis vil jeg gerne tilføje, at jeg mener, at vi fremover bør være mere opmærksomme på Japan, vores gamle og pålidelige ven, og ikke være så fascinerede af Kina og andre fremstormende lande.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Hr. formand, fru Ashton! Jeg taler formentlig på vegne af alle de tilstedeværende i salen, når jeg siger, at udenrigspolitik er en af de største udfordringer for EU, og vi håber, at EU under Deres ledelse, fru Ashton, vil blive en ægte udenrigspolitisk aktør på verdensplan.

Jeg vil koncentrere mig om to områder. Det første er den politiske situation i Mellemøsten. Vi forventer en klar stillingtagen fra Dem vedrørende strategien i kampen mod terror. Vi forventer især, at situationen, navnlig i Afghanistan, bliver en situation, som vi kan trække os tilbage fra. Jeg vil gerne her foreslå, at vi benytter alle midler, herunder hovedsagelig civile operationer som led i bestræbelserne på at modernisere et land, som i dag ligger i ruiner efter 30 års konstant krig. Jeg mener også, at det politiske engagement i genopbygningen af Afghanistan er en central faktor for stabilisering af landet. Det andet område er Iran, som i dag spiller en central rolle for udenrigspolitikken i regionen. Jeg mener, at engagementet i kampen for at forhindre spredning af atomvåben er en vigtig opgave, som også tilfalder Dem. Vi ønsker Dem al mulig succes på dette område og har tillid til, at De vil kunne koordinere Deres arbejde med den amerikanske politik.

Jeg mener, at den politiske situation i Afghanistan, Pakistan, Indien og Iran er vigtig med hensyn til verdens sikkerhedspolitik. Derfor, fru Ashton, er Deres rolle her af uvurderlig betydning.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Hr. formand, Baroness Ashton! De har beskrevet Operation Atalanta ved Afrikas Horn, der har til formål at bekæmpe sørøveri, som en succes.

Men i sidste uge fandt der et massivt piratangreb sted på baskiske, spanske og franske fiskerbåde, som tvang fiskerflåden til at forlade området og trække sig tilbage til steder, hvor den kan beskyttes, men hvor der ikke er nogen fisk, og vi må heller ikke glemme de hundredvis af mennesker, der fortsat holdes som gidsler på forskellige skibe.

Jeg vil bede Dem anvende den beslutning, som Parlamentet vedtog i december om denne operation, til at beskytte fiskerbådene og udvide denne beskyttelse. Jeg opfordrer også til, at man genovervejer strategierne, og til en hurtig revision af de teknikker, som denne operation anvender i Det Indiske Ocean, sammen med arten af dens tilstedeværelse der.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Hr. formand! 58 mennesker mistede livet i søndags, mens de forsøgte at udnytte deres ret til at stemme ved valget i Irak, og 140 blev alvorligt såret. Men vold, chikane, trusler om angreb og afpresning afholdt ikke millioner af modige irakere fra at gå til stemmeurnerne.

Der har været gentagne forsøg på at manipulere og forvride valgresultatet. Forbuddet mod mere end 500 verdslige, ikke-sekteriske kandidater, som den falske regnskabs- og retfærdighedskommission har indført, de gentagne bombeangreb på valgdagen og den dybt uheldige forsinkelse i offentliggørelsen af resultaterne er alt sammen foruroligende tegn på beskidte trick.

Irans ildevarslande indblanding har været et gennemgående træk ved dette valg, og vi skal i dag sende landet en kraftig advarsel om ikke at forsøge at indsætte en marionetpremierminister i Irak, ikke at forsøge at snyde den irakiske befolkning for dens demokratiske rettigheder og om ikke på ny at kaste Irak ud i et sekterisk kaos, for Vesten holder øje med Dem og søgelyset er rettet mod Dem.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! Baroness Ashtons rolle beskrives i artikel 18 i traktaten om Den Europæiske Union som et bidrag til udviklingen af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i henhold til et mandat fra Rådets, som naturligvis består af nationalstaternes repræsentanter. Men i det samme artikel hedder det, at hun skal være næstformand for Kommissionen, hvorfra hun opererer. Desuden forstår jeg, at tidligere ansatte i Kommissionen vil få forrang frem for medarbejdere fra diplomatiet og udenrigsministerierne ved udnævnelse af personale til Tjeneste for EU's Optræden Udadtil.

Baroness Ashton, det er tydeligt, at Deres rolle var beregnet til løbende at undergrave medlemsstaternes indflydelse på udenrigspolitikken, ikke kun individuelt, men også kollektivt i Rådet. De og Deres efterfølgere vil kun få mandat fra Rådet på papiret. Den virkelige drivkraft bag EU's udenrigspolitik bliver Kommissionen. Medlemsstaterne og Rådet vil konstant blive marginaliseret.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Hr. formand! En sammenhængende og effektiv politik er hovedbudskabet i hr. Albertinis betænkning. Jeg lykønsker ham med denne betænkning, og det samme gælder hr. Danjean.

Jeg vil også gerne påpege, at der også findes et personligt aspekt vedrørende gennemførelsen af dette arbejde. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil omtales i betænkningen, og selv om den vedrører 2008 – det er en skam, at den ikke allerede handler om 2009 – er det en slags markering af, hvordan vi udfører det arbejde, som nu hører under den tjeneste, der ledes af fru Ashton. Jeg mener, at den geografiske balance, vi kræver, samt Europa-Parlamentets og de nationale parlamenters rolle i denne proces er meget vigtige her. Klare ansættelseskriterier og en rolle til Europa-Parlamentet ved udviklingen af tjenesten er ting, der vil blive vurderet her i salen.

Vi vil gerne appellere til, at denne proces bliver klar og entydig, så den bliver forståelig for os som repræsentanter for de enkelte vælgere, der trods alt udgør EU.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Hr. formand! Jeg vil gerne komplimentere begge ordførere, hr. Albertini og hr. Danjean.

Jeg vil minde Dem om en tragisk begivenhed, der fandt sted i Beograd den 12. marts for syv år siden. Jeg henviser til mordet på Zoran Đinđić, den tidligere serbiske premierminister. De dræbte ham for at standse normaliseringen, demokratiseringen og europæiseringen af Serbien. Men de har ikke standset den. Det eneste,

de gjorde, var at udskyde den. Denne begivenhed har også haft en negativ indvirkning på nabolandene og på regionen som helhed.

Fru Ashton, jeg vil gerne bede Dem hjælpe og opmuntre de proeuropæiske kræfter overalt i vores umiddelbare nærhed. De skal handle på en rettidig og forebyggende måde. De har valgt en ny institution og en ny rolle, som i alt væsentligt er to roller i to institutioner, og De bliver så at sige tohovedet. Nu kan vi ikke fortryde, hverken De eller os. Eftersom De nu kun kan gå fremad, vil jeg bede Dem leve op til den tillid, vi har vist Dem.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Hr. formand! Omfattende betænkninger kræver normalt differentierede evalueringer, og dette gælder også i dette tilfælde. Jeg går således ind for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der tager sig af ulovlig indvandring, visumsvindel, kriminalitetsturisme og falske asylansøgninger. Jeg går også ind for en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der drejer sig om at sikre grænserne i Schengenområdet, og som helt tydeligt går til biddet i kampen mod organiseret kriminalitet. Men jeg er kritisk over for og modstander af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der er beregnet på at give EU en aktiv rolle i militære spørgsmål, hvor vi allerede har FN og NATO. Denne dobbeltløsning bør afvises – og naturligvis taler jeg ud fra den særlige position som repræsentant for en neutral stat. Jeg afviser også ophævelsen af visumkravet, en uovervejede ophævelse af kravet for Balkanstaterne, som betyder, at der allerede efter få måneder er omkring 150 000 makedonere på vej til Centraleuropa, og hvoraf to tredjedele allerede er forsvundet ud i de illegale samfund.

Dette er bestemt ikke måden at styrke sikkerheden for de europæiske borgere – det yder ikke noget bidrag til sikkerheden, og det gør naturligvis heller ikke noget for vores borgeres ønske om mere Europa.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg er bekymret over, at de foregående konferencer ikke har givet konkrete resultater med hensyn til ikke-spredning af atomvåben. Sådanne våben og teknologier har bredt sig. Der er stadig større risiko for, at atomteknologien falder i hænderne på kriminelle organisationer og terrorister.

EU bør handle i fællesskab på dette område og stå fast i dette spørgsmål som en aktør på den internationale scene for at styrke alle tre søjler i ikke-spredningstraktaten og sikre den universelle anvendelse og håndhævelse af reglerne og instrumenterne for ikke-spredning. Jeg anser det for nødvendigt at medtage spørgsmålet om ikke-spredning af atomvåben blandt EU's prioriteringer og at indlede en konstruktiv dialog med alle atommagterne, ikke kun USA og Rusland. Antallet af lande, der har atomvåben, er ikke kun de fem medlemmer af FN's Sikkerhedsråd. EU bør derfor af hensyn til den globale sikkerhed gøre en politisk og diplomatisk anstrengelse for at sikre, at lande som Israel, Indien, Pakistan og Nordkorea underskriver ikke-spredningstraktaten om atomvåben.

Catherine Ashton, næstformand for Kommissionen/EU's højtstående repræsentant Udenrigsanliggender og Sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne sige tak for alle de indlæg, der har været, og sige, at dette efter min mening har været en meget vigtig og værdifuld forhandling om vores strategiske retning.

Først vil jeg gerne sige, at jeg er helt enig med de medlemmer, der talte om værdien og betydningen af, at Parlamentet får mulighed for at foretage undersøgelser, og betydningen af Parlamentets rolle, ikke bare i forbindelse med disse undersøgelser, men også med hensyn til den ekspertise, som jeg ved findes i Parlamentet. Det er min hensigt at trække på denne ekspertise, og jeg håber at få mange muligheder for at drøfte og diskutere mange af om ikke alle de vigtige spørgsmål, der er blevet taget op i dag.

Jeg skal fatte mig i korthed denne gang, men jeg vil gerne forsøge at komme ind på nogle af de kerneområder, som medlemmerne anser for de vigtigste. Jeg vil starte med at sige, at jeg ikke sagde "nej" til Barnier-rapporten. Jeg sagde, at på grundlag af erfaringerne fra Haiti og nu den støtte, vi yder i Chile, ønskede vi at se på, hvor meget mere vi kan gøre, hvordan vi kan gøre det mere effektivt, hvad vi skal sætte på standby, og om vi bør sætte noget på standby. Det kræver, at vi gør os strategiske overvejelser om, hvad vi skal gøre, og Barnier-rapporten kan netop bruges som grundlag for dette. Jeg er meget taknemmelig for Michels bidrag her – det danner baggrunden.

Med hensyn til ikke-spredningstraktaten har en række medlemmer talt om betydningen af den conference, der skal afholdes til maj, og jeg er helt enig med dem. Det er meget vigtigt, at vi nu bevæger os fremad for at kigge på, hvilke muligheder vi får i maj.

Jeg er også enig i, at sikkerheden starter med stærke politiske relationer. Vi skal konstant revidere vores fremgangsmåde i en større sammenhæng i verden, idet vi forsøger at fremme de stærke politiske forbindelser

for at fremme sikkerheden, ikke kun for os selv, men også for tredjelande, for lande, som vi ønsker et forhold til, eller som vi er i dialog med på grund af vores ønsker.

En række medlemmer var inde på Balkans betydning. I mine prioriteringer har jeg skrevet, at dette er et meget vigtigt arbejdsområde. Det er meget vigtigt i perioden frem mod valget i Bosnien, at vi fremmer EU's betydning og sørger for, at de nationale politikere over for deres befolkning beskriver, hvilken vej de planlægger at gå for at skabe tættere forbindelser til Europa og i sidste ende blive en del af Europa.

Jeg er enig i Valentin Inzkos betydning. Han udfører et vigtigt stykke arbejde på den højtstående repræsentants kontor. Han og jeg arbejder sammen om at udtænke den strategiske fremgangsmåde – igen for en fremtid, der bringer os langt hen efter valget, hvor vi skal befinde os i de kommende måneder og år for at bevare sikkerheden. Jeg har også noteret mig betydningen af stabilitet. Vi skal ikke bare gøre noget for at opnå den, men også for at bevare den. I regionen lægger man vægt på, at vi skal bevæge os fremad, og nogle gange føler jeg, at vi er lidt i tvivl om, hvad vi skal gøre som det næste. Vi er nødt til at komme videre.

Det gælder, som en række af Dem nævnte, især for Kosovo, hvor jeg har mødt regeringen. Jeg har ført samtaler med regeringen og navnlig med premierministeren for at se på, hvad vi skal gøre sammen med dem fremover. Så er der Serbien, som presser meget hårdt på for at komme med i EU. Da jeg mødte præsident Tadić og regeringens medlemmer, var det også meget klart, at dette er, hvad de opfatter som deres fremtid, og de forstår de ting, som vi er bekymrede over på den rejse.

Med hensyn til diskussionen om Cuba ville jeg gerne have været der. Der var simpelthen nogle aftaler, der faldt sammen. Det Europæiske Råd skulle mødes for at diskutere Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, og jeg kan ikke være to steder på samme tid. Det var, hvad Europa-Parlamentet besluttede med hensyn til tidsplanen. Jeg adlyder og skal nok komme til stede. Men jeg mener, at Cuba er et vigtigt spørgsmål, og jeg er ikke i tvivl om, at vi nok skal komme tilbage til det.

Med hensyn til en separat afdeling for fredsskabelse vil jeg svare, at dette aspekt skal være til stede i alt, hvad vi gør, og jeg er altid nervøs for at udskille noget, som om det er uden sammenhæng med det arbejde, vi udfører. Hvis man kigger på, hvordan vi skal drive Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, er det som en paraplyorganisation, hvis ansvar helt tydeligt udspringer af traktaten, men som også er Deres tjener og Kommissionens tjener.

Så når Kommissionen ønsker at gøre noget med hensyn til handel, klimaændringer og energisikkerhed på verdensplan, kan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil også fungere som dens værktøj, således at Kommissionens arbejde kan kædes direkte sammen med det, der sker på stedet. Det hele drejer sig jo om at skabe en mere sikker og mere stabil verden. Så for mig drejer det sig om, hvordan vi indarbejder tanken om, at vi er der for at støtte bestræbelser på at sikre, at vi får fred, og at vi bevarer freden.

Med hensyn til Atalanta vil jeg sige, at de ting, der blev nævnt, er meget positive. Det er en meget vigtig mission, men det er en mission, der skal knyttes sammen med alle de andre ting, vi gør i denne region. Jeg er også enig i, at vi skal tale om fiskeri og strategien på det område. Det har vi forstået.

Med hensyn til arbejdsgrupper mener jeg, at det er en meget god idé, at Parlamentet har disse. Jeg mener, at de højtstående embedsmænd har en god kontakt til dem i øjeblikket, og det skal vi fortsætte med.

Med hensyn til det operative hovedkvarter er det ikke, fordi jeg har skiftet mening. Det, jeg sagde i januar, var, at jeg endnu ikke var overbevist. Vi har nu set på dette, for jeg har haft jobbet lidt længere, og jeg er mere engageret i det arbejde, vi udfører i forbindelse med vores missioner i udlandet, det være sig i Kosovo, Bosnien, eller at vi diskuterer, hvad vi gør inden for Atalanta, eller hvad vi netop har gjort i Haiti osv.

I min tale sagde jeg, at vi skal se på, hvad der er nødvendigt, og så beslutte, hvordan vi bedst kan opnå det. Der er forskellige synspunkter, men disse synspunkter vil efter min mening kredse om et fælles tema, og sådan bør det også være. Så det drejer sig om på den ene eller anden måde at være overbeviste om, hvordan vi gør det.

Med hensyn til menneskerettigheder vil jeg gerne beskrive det som en rød tråd. Formidlingen af vores værdier og af menneskerettigheder er vigtigt for alt, hvad vi gør i EU og på verdensplan. Det drejer sig om, hvordan vi skal sikre, at der findes en rød tråd, der løber hele vejen gennem vores foranstaltninger i form at støtte til det arbejde, vi udfører verden over for at fremme EU's værdier. Jeg vil gerne kigge meget nøje på, hvordan vi gør det, så det ikke bare bliver en tilføjelse til en dialog. Det skal blive en integrerende del af alt, hvad vi foretager os.

Jeg er også enig i tanken om et stærkt transatlantisk forhold med USA. Det er en stærk partner for os på en lang række områder, navnlig krisestyring, og det er meget vigtigt, at vi bygger videre på dette. Jeg er også meget ivrig efter at bygge videre på det arbejde, vi udfører sammen med USA inden for udvikling, f.eks. i Afrika, hvor der trods alt er mulighed for at gøre langt mere, hvilket jeg kan sige i lyset af min erfaring med støtte til samhandel som kommissær for handel.

Vi skal også tænke på andre vigtige partnerskaber. Jeg har talt med den brasilianske udenrigsminister om mulighederne for et samarbejde om udvikling, hvor stordriftsfordele og evnen til at samarbejde vil give os mulighed for at frigøre ressourcer langt mere effektivt til de dele af verden, som har et virkeligt behov.

Jeg er også enig med hensyn til cybertrusler. Dette er et meget vigtigt spørgsmål. De findes allerede i dag. Det er et spørgsmål, som vi skal blive ved med at se på, fordi truslerne uvægerlig ændrer sig konstant.

En lille smule om Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. EU's geografiske bredde skal være repræsenteret inden for Tjenesten for EU's Optræden Udadtil. Det er jeg helt enig i, men det vil tage tid at nå dertil. Noget af det, jeg har sagt til alle udenrigsministrene, og som jeg vil sige til Parlamentet, er, at de skal modstå fristelsen til at tro, at fordi de første fire eller fem udnævnelser, jeg foretager, ikke er fra Deres medlemsstat, betyder det ikke, at jeg ikke senere vil foretage udnævnelser fra disse medlemsstater. Vi er simpelthen nødt til at opbygge det trin for trin. De ved jo, at det hele ikke er på plads endnu. Jeg har ikke et hold eller et personale til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, for inden retsgrundlaget er på plads, har vi ikke noget. Vi har kun det, vi havde før, og vi forsøger at samle det på en mere sammenhængende måde.

Jeg vil foretage udnævnelser i henhold til kvalifikationer og intet andet. Der findes ingen favoritter her. Det er baseret på kvalifikationer. Jeg vil have de kvikkeste og de bedste, og det har jeg sagt til medlemsstaterne og institutionerne. Jeg ønsker, at delegationerne på stedet skal være en paraply, der kan støtte EU's arbejde i alle dets aspekter, som det udføres over for tredjelande, som det fungerer med tredjelande.

Det er vigtigt, at det sker, for ellers ender vi med at stå splittet igen. Spørgsmålet er, hvordan vi skal gøre det, og derfor er vi i dialog med Rådet og Kommissionen i øjeblikket. Hvis det var meget let, ville vi have gjort det nu. Vi skal bare sørge for, at vi gør det rigtigt og effektivt. Vi får det på plads i løbet af de næste par uger.

Med hensyn til ressourcer vil jeg argumentere for fleksibilitet. Jeg vil argumentere for, at hvis der opstår en krise i et bestemt land, eller hvis man finder ud af, at man er nødt til at flytte ressourcer, skal vi gøre noget ved det, men det skal ske inden for rammerne af Parlamentets undersøgelsesret. Og igen skal vi tænke på, hvordan vi får det til at virke, ikke bare nu, men også i fremtiden.

Vi skal for enhver pris undgå dobbeltarbejde. Ellers vil vi ikke have opnået andet end mere bureaukrati, og det er ikke det, vi ønsker. Vi skal sørge for, at dette bliver en sammenhængende tjeneste, der fungerer godt som en enhed inden for EU, der yder støtte og modtager støtte fra de andre institutioner. Og som sagt eksisterer den ikke endnu. Lad os håbe, at vi kan få arbejdet gjort inden for de næste par uger. Med Parlamentets støtte er jeg sikker på, at det kan lade sig gøre, så vi kan få dette på fode. Vi kan lægge fundamentet, men det vil tage tid at opbygge det, og det er så vigtigt, at jeg håber, at alle medlemmerne vil forstå det.

Et par afsluttende bemærkninger. Med hensyn til topmøder har vi mange forskellige topmøder. Det spørgsmål, vi altid skal huske på, er værdien og betydningen af dem. Jeg kan ikke deltage i dem alle. Der er simpelthen for mange. Jeg vil deltage i nogle af dem. Vi var godt repræsenteret på Marokko-topmødet, fordi begge formændene var til stede. Jeg mener virkelig, at hvis formanden for Rådet og for Kommissionen er til stede, må vi sige, at EU er stærkt repræsenteret ved topmødet. Det kræver ikke altid, at jeg også er til stede, og det er de enige i.

Endelig har flere talt om forbindelserne med lande som Japan, med lande, der er vigtige for os i strategiske partnerskaber som Rusland, betydningen og værdien af Mellemøsten, hvor jeg vil rejse rundt fra på søndag og frem, og betydningen og værdien af kvartetten, fordi jeg skal rejse rundt i Mellemøsten. Jeg skal vist besøge fem lande, og så ender jeg i Moskva til mødet i kvartetten, hvor vi skal drøfte, hvad vi gør som det næste.

Endelig vil jeg gerne takke Dem for at have bemærket, at jeg er på Rådets side, og at der ikke er nogen Kommission. Jeg skifter side. Indtil da står stolen i midten, og jeg vil bevæge mig frem og tilbage. Det bliver Deres ansvar at huske på, hvilken side jeg skal være på, når jeg kommer ind.

Og endelig vil jeg gerne endnu en gang takke hr. Albertini og hr. Danjean for et par fremragende betænkninger, som har givet mig mulighed for at fremsætte mine synspunkter her i dag.

(Bifald)

Gabriele Albertini, ordfører. – (IT) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger, hvoraf så mange har taget ordet, og navnlig dem, der var enige i centrale dele af betænkningen, og som roste og støttede dens indhold, men også dem, der udtrykte kritik, og som navnlig gjorde det ud fra et ønske om at løse de beklagelige og tragiske tilfælde, hvor der er brugt magt, og for at drømme om en fredelig verden. Den græske filosof Platon sagde, at kun de døde kan se en ende på krigen. Men på trods af, at vi nægter at bøje os for denne filosofi og vores forsøg på at forhindre det, tvinger virkeligheden os til at bruge magt selv på fredsmissioner.

Jeg lykønsker den højtstående repræsentant/næstformand Ashton og takker hende for at have nævnt min betænkning. Et af de aspekter ved hendes fremgangsmåde, som jeg sætter særlig pris på, er dens dobbelte karakter, hvor man forsøger at skabe synergi mellem Rådets og Kommissionens opgaver. Selve hendes fysiske placering – som vil veksle mellem Rådets og Kommissionens pladser – eksemplificerer hendes ønske om to kasketter.

Jeg mener, at vi som Parlament skal støtte og fremme denne synergi. Kommissionen gennemfører politikker for udvikling, naboskab, og for stabilitet samt fremme af menneskerettigheder og demokrati, mens Rådet gennemfører fredsmissioner og missioner for at gennemføre retsstatsprincippet. Disse temaer skal finde deres endelige udtryk i den europæiske udenrigstjeneste, som skal være effektiv, omkostningseffektiv og udstyret med de nødvendige færdigheder og ressourcer til at kunne varetage sine opgaver, som den skal, og vi vil arbejde hårdt på at opnå dette.

Jeg vil også takke den højtstående repræsentant – og vi diskuterer videre den 23. april – for at have sagt ja tak til at komme til en høring i Udenrigsudvalget om udenrigstjenesten, som vi får mulighed for at drøfte mere indgående. Dagen i dag markerer begyndelsen på vores samarbejde, men bestemt ikke enden.

Arnaud Danjean, ordfører. – (FR) Hr. formand, Baroness Ashton, mine damer og herrer! Tak for alle indlæggene, som endnu en gang bidrog til at berige forhandlingerne og berige denne betænkning.

Jeg vil gerne berolige dem, der har udtrykt tvivl og til tider deres frygt for, at denne betænkning kan åbne døren til større konkurrence med især NATO og endda til isolation. Det er på ingen måde tilfældet. Det mener jeg helt sikkert ikke, og jeg vil gerne tilføje, at det heller ikke fremgår af traktaten, tværtimod. De kan stole på et fransk medlem af Europa-Parlamentet, der har kæmpet utrætteligt for at få sit land genindsat i NATO's integrerede strukturer.

Når vi taler om strategisk uafhængighed, hvilke idéer udvikler vi, og hvilken politik har vi udviklet i 10 år? Svaret er EU's evne til at intervenere gennem civile og militære missioner i områder, hvor andre organisationer, herunder NATO, ikke har mulighed for at intervenere. NATO kunne ikke have grebet ind for at standse konflikten i Georgien, hvor FN eller OSCE ikke er til stede. NATO greb ikke tidligere ind, end vi gjorde, i Afrikas Horn for at standse de begivenheder, der truer vores sikkerhedsinteresser.

Strategisk uafhængighed betyder også evnen til at intervenere med en række instrumenter, som vi alene råder over, nemlig civile og militære instrumenter, retlige instrumenter, finansielle instrumenter og udviklingsinstrumenter. EU er bedst placeret til at anvende denne overordnede fremgangsmåde i kriseområder.

Vores strategisk uafhængighed drejer sig også om vores mulighed for eventuelt ikke at intervenere, enten i ensidige militærkampagner eller – og dette har adskillige østrigske medlemmer påpeget – fordi der findes neutrale lande blandt os, og fordi vi respekterer deres status.

Det er det, vi mener med europæisk forsvar og sikkerhed. Det er det, vi mener med strategisk uafhængighed, som vi udvikler ved hjælp af denne politik. Vi må aldrig glemme oprindelsen til denne europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik. Den udspringer af en tragisk og blodig fiasko, Balkan i 1990'erne, hvor EU var ude af stand til at løse en vigtig sikkerhedsmæssig udfordring på sit eget kontinent. Det må vi ikke glemme. Vores europæiske borgere har ikke glemt det, og de vil ikke tilgive os, hvis vi opgav ambitionen om at se Europa spille en rolle på den internationale scene.

(Bifald)

Formanden. – Punktet er afsluttet. Forhandlingen er afsluttet. Jeg har modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 115, stk. 5.

Afstemningen finder sted i dag.

(1) See Minutes

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Først vil jeg gerne lykønske hr. Albertini med at have udarbejdet denne betænkning. Jeg er tilfreds med, at mit ændringsforslag er blevet vedtaget. I sidste uge annoncerede Kommissionen, at den vil finansiere 43 vigtige energiprojekter, herunder fire, der vedrører Rumænien. Fremover skal Kommissionen tillægge den paneuropæiske olierørledning mellem Constanța og Trieste stor betydning, og det samme gælder udviklingen af relationerne med landene i østpartnerskabet. Vi skal også intensivere indsatsen for at gennemføre projekter som led i Sortehavssynergien med henblik på at sikre et mere effektivt samarbejde i dette område. Republikken Moldova kan spille en vigtig rolle inden for både østpartnerskabet og Sortehavssynergien. EU skal være særligt opmærksom på relationerne med dette land og støtte det på dets vej mod EU-medlemskab. EU skal engagere sig mere i løsningen af de uløste konflikter i Sortehavsregionen, herunder konflikten i Transnistrien. Udviklingen af det transatlantiske partnerskab skal udgøre en prioritering for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Forholdet til USA er fantastisk vigtigt med henblik på at bidrage til at konsolidere den globale sikkerhed og stabilitet. Installationen af dele af det amerikanske antimissilsystem på rumænsk område er bevis på den tillid, som bliver mit land til del.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det er beklageligt, at den multilaterale nedrustningsproces er blevet afbrudt, og at der ikke har været politisk vilje til at genoptage den i adskillige år. Derfor er den kommende revisionskonference i 2010 mellem parterne i ikke-spredningstraktaten af særlig betydning.

Som det siges i beslutningsforslaget, som vi har underskrevet, er vi dybt bekymrede over den fare, som atomvåbenkapløbet udgør. Derfor er det nødvendigt øjeblikkeligt at indstille udviklingen, fremstillingen og oplagringen af atomvåben.

Det er nødvendigt for os at standse udviklingen af nye generationer af taktiske atomvåben og gå i den modsatte retning ved at underskrive og ratificere traktaten om et generelt forbud mod atomprøvesprængninger.

Vi argumenterer også for en fredelig løsning på striden om Irans atomprogrammer og en opfordring til genoptagelse af forhandlingerne, idet vi gentager vores modstand mod enhver militær aktion eller trussel om magtanvendelse. Vi advarer også mod enhver militæraktion, der kan føre til en endnu dybere krise i regionen.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Revisionskonferencen for ikke-spredningstraktaten vil blive afholdt i april-maj 2010. Det er vigtigt, at EU's medlemsstater fremlægger et enigt standpunkt på dette møde, og at de bekræfter alle tre søjler i traktaten, nemlig ikke-spredning af atomvåben, nedrustning og samarbejde om civil anvendelse af atomenergi. Medlemsstaterne skal udtrykke deres engagement i at afskaffe handel med atomvåben, gradvist nedbringe de eksisterende lagre af atomvåben og foretage streng kontrol af fremstillingen af materialer, der er nødvendige til produktion af atomvåben samt besiddelse af produkter, der er nødvendige for produktionen af disse våben. Medlemsstaterne skal tage en førerrolle med hensyn til anvendelsen af FN's Sikkerhedsråds resolution 1887, som blev vedtaget i efteråret 2009 (den 24. september). I henhold til denne resolution skal medlemsstaterne lægge stor vægt på at nå frem til en omfattende international aftale om afskaffelse af atomvåben under nøje internationalt tilsyn. De skal desuden bestræbe sig på at indføre to konkrete foranstaltninger inden for ovennævnte områder for at foregå med et godt eksempel for resten af verden. EU's medlemsstater skal fremme traktaten om det generelle forbud mod atomprøvesprængninger samt fornyelsen af START-aftalen mellem USA og Rusland. EU skal prioritere bestræbelserne vedrørende atombrændsel og fokusere på harmonisering, opstramning og sikring af større gennemsigtighed for bestemmelserne vedrørende oplagring, transport og handel med dette brændsel.

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil gerne sige, at jeg ikke forventer, at den årlige betænkning om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik for 2008 vil give anledning til de samme følelser som vores forhandling om dette tema til næste år. For jeg håber, at vi om et års tid vil vide, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil ser ud, og denne nye tjeneste vil igen have kolossal indflydelse på udviklingen af den europæiske udenrigspolitik.

EU har ambitioner om at blive en global aktør. Det er udmærket, men disse ambitioner bliver ikke nemme at gennemføre. Vi har et hårdt arbejde foran os. De europæiske institutioner skal nå til enighed om udenrigstjenesten. Det bliver ikke let, men ellers vil vi ikke kunne forbedre udenrigspolitikken. Vi skal vende tilbage til de grundlæggende værdier for EU og bruge dem som grundlag for opbygningen af vores udenrigspolitik.

Vi skal altid huske på solidaritet, lighed, ensartede standarder samt menneskerettigheder og borgerlige rettigheder. Vi skal huske på at bevare den interne balance, og at vi skal forsvare interesser hos alle EU-medlemsstater, som ikke gensidigt udelukker hinanden. Et helt centralt aspekt er uden tvivl behovet for at forbedre koordineringen mellem Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne. Særlige nationale

interesser må ikke være i konflikt med vores samhørighed eller vores fællesskab. Paradoksalt nok handler selv de lande, der ønsker at blive betragtet som en drivkraft bag den europæiske integration, imod EU's kollektive interesser. Lad os lave om på dette.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Nogle af de foregående talere har påpeget problemerne vedrørende sammensætningen af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som har indledt sit arbejde efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Jeg anser det for utrolig vigtigt at holde fast i princippet om geografisk lighed ved sammensætningen af udenrigstjenesten og som med andre EU-organer anvende positiv særbehandling over for repræsentanter fra de nye medlemsstater, som der er tale om i overgangsperioden, og som gør det muligt at fremskynde karriereudviklingen. Repræsentanter fra de nye medlemsstater savner de årtiers erfaring inden for EU's institutioner, der er en forudsætning for at få de højeste embeder. Det ville være uretfærdigt, hvis alle de vigtigste stillinger blev besat med tjenestemænd fra de gamle medlemsstater, og hvis tjenestemænd fra de nye medlemsstater måtte stå på sidelinjen i mange år. Dette ville naturligvis være et spild af ressourcer, for repræsentanter fra Malta har måske langt større viden om landene i Nordafrika, Cypren om Mellemøsten, Bulgarien om Tyrkiet, Polen om Belarus og Ukraine, De Baltiske Stater om Rusland osv. Jeg håber ikke, at EU begår den fejl kun at lade de gamle medlemsstater besætte stillingerne inden for udenrigstjenesten, og jeg håber, at man i stedet finder en optimal løsning, der kan stille alle medlemsstaterne tilfreds.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Situationen i verden skaber nye udfordringer for EU's udenrigspolitik og kræver en bredere forståelse af sikkerhedsproblemer. Nye magter er kommet til og engagerer sig aktivt i den globale politik på forskellige områder. Derfor har vi brug for en dialog på verdensplan samt indførelse af nye principper for samarbejdet og for rollefordelingen. Vi skal supplere den kolossale rolle, som NATO og USA spiller i verden, ved at etablere særlige mobile styrker som en del af EU, der vil være i stand til at håndtere alle former for naturkatastrofer og katastrofer. EU ønsker ikke kun at blive opfattet som en institution, der kæmper for demokrati og menneskerettigheder, men også som en institution, der kommer mennesker til undsætning i vanskelige situationer. Faren fra andre trusler vokser helt klart, og derfor bliver energi- og fødevarerikkerhed vigtige elementer. Jeg mener, at det er nødvendigt at udvikle et nyt princip for EU's udenrigstjeneste, hvor man definerer de områder, som Fællesskabet kan beskæftige sig med, og principperne for etablering af tjenesten og for rollefordelingen og for samarbejdet med medlemsstaternes diplomatiske tjenester for at præcisere, hvilke roller de enkelte EU-institutioner skal spille. Hvis vi ikke får etableret fordelingen af roller og kompetencer lige fra starten, kan det føre til misforståelser mellem forskellige institutioner og ledere i EU og mellem EU og medlemsstaterne. De første erfaringer med den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhed, og den generelle forventning om, at hun skal være aktiv og til stede forskellige steder, kræver, at vi overvejer at udpege stedfortrædere eller i højere grad inddrage andre kommissærer i hendes arbejde, eftersom vi har så mange af dem.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg glæder mig over Albertini-betænkningen, der skitserer de væsentlige aspekter ved den fælles sikkerheds- og udenrigspolitik, navnlig afsnittene om udvikling af østpartnerskabet og EU's politik i Sortehavsregionen. Østpartnerskabet og den parlamentariske forsamling Euronest udgør en velegnet ramme for at bringe EU's østlige naboer tættere på europæiske standarder og til at præcisere bestemte staters udsigter til at komme med i EU, f.eks. Republikken Moldova. Jeg vil især gerne understrege betydningen af hurtig og specifik bistand til Republikken Moldovas proeuropæiske regering. I denne henseende skal to europæiske foranstaltninger fremskyndes, nemlig processen for tildeling af makrofinansiel bistand fra EU og visumfritagelsen for rejser til EU foretaget af borgere fra Republikken Moldova. I Sortehavsregionen er det vigtigt at videreføre det europæiske mål om at garantere EU's energisikkerhed. Jeg støtter punkt 21 i betænkningen, hvor man opfordrer EU til at gennemføre Nabucco-projektet fuldt ud og så hurtigt som mulig. Et andet punkt ved denne forhandling, der er lige så vigtigt, er en hensigtsmæssig vurdering af udviklingen af det amerikanske missilforsvarsprojekt og dets betydning for Europas sikkerhed. Rumæniens engagement i dette projekt viser, at Rumænien er blevet en europæisk nettoleverandør af sikkerhed og har den fulde kapacitet til at honorere sine sikkerhedsmæssige forpligtelser over for sine allierede.

Janusz Władysław Zemke (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg har adskillige bemærkninger vedrørende den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik.

I Europa-Parlamentets beslutningsforslag har man helt korrekt defineret de største trusler og udfordringer, som Europa står over for. Problemet er, at vi ikke er i stand til at reagere på dem i tilstrækkelig grad, i det mindste ikke altid hurtigt nok. Der findes tre centrale svagheder, og hvis vi kan løse dem, vil det betyde en radikal forbedring af effektiviteten af den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. Den første svaghed er den manglende beslutsomhed hos alle EU-medlemsstater med hensyn til at have en fælles politik og ikke bare en verbal erklæring om dens nødvendighed. For det andet den dårlige koordinering af arbejdet i talrige

europæiske institutioner. Der findes stadig ikke noget reaktionscenter på EU-plan i krisesituationer. For det tredje og sidste er det militære og civile potentiale, som EU rent faktisk råder over, og som ikke kun står til rådighed for de enkelte medlemsstater, for lille.

Problemer med flytransport er f.eks. nu legendariske, og dette har grundlæggende betydning for en hurtig reaktion i krisesituationer. Kun fremskridt på disse tre områder vil gøre den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik mere effektiv.

(Mødet blev udsat nogle minutter indtil afstemningen)

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

7. Afstemningstid

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

(Afstemningsresultater og andre oplysninger vedrørende afstemningen: se protokollen)

Robert Atkins (ECR). – *(EN)* Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Jeg tror, at hvis De gennemførte den første afstemning kl. 12.00, ville folk sætte sig ned og deltage, i stedet for at De skal vente på, at de sætter sig og så gennemføre afstemningen derefter.

(Bifald)

Formanden. – Jeg er meget hensynsfuld.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – *(IT)* Hr. formand! Jeg undskylder dette indlæg, men som medlem af Europa-Parlamentet valgt i Italien anser jeg det for min pligt her fra salen at sende en respektfuld og ærbødig hilsen til mit lands præsident, Giorgio Napolitano, vogter af Italiens forfatningsmæssige værdier og den nationale enhed.

I denne sal bør den italienske præsident altid kun omtales med respekt og ærbødighed.

(Bifald)

Formanden. – Vi går nu over til afstemning.

7.1. Årsregnskaberne for visse selskabsformer for så vidt angår mikroenheder (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (afstemning)

Charles Tannock (ECR). – *(EN)* Hr. formand! Jeg vil gerne have Parlamentet til at anerkende, at Noam Shalit, faderen til sergent Gilad Shalit, der har dobbelt israelsk-EU-statsborgerskab, og som på grusom vis har været holdt fanget et hemmeligt sted af Hamas i Gaza, sidder på tilhørerpladserne. Her i Parlamentet håber vi alle, at Noams kamp for sønnens løsladelse vil lykkes, og at han snart vil blive løsladt.

(Bifald)

Formanden. – Tak, hr. Tannock.

7.2. EU 2020 – Opfølgning af Det Europæiske Råds uformelle møde den 11. februar 2010 (B7-0150/2010) (afstemning)

7.3. Gennemførelse af Goldstone-rapportens anbefalinger om Israel/Palæstina (B7-0135/2010) (afstemning)

7.4. Situationen for civilsamfundet og de nationale mindretal i Belarus (B7-0134/2010) (afstemning)

7.5. Skat på finansielle transaktioner (afstemning)

7.6. Det fælles eurobetalingsområde (afstemning)

7.7. Handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA) (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslag 1:

Tokia Saïfi, for PPE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg læser det mundtlige ændringsforslag op: "opfordrer Kommissionen til at fortsætte forhandlingerne om ACTA og begrænse dem til det eksisterende europæiske system til håndhævelse intellektuelle ejendomsrettigheder til bekæmpelse af forfalskning".

(Det mundtlige ændringsforslag blev godtaget)

7.8. Forordning om anvendelse af et arrangement med generelle toldpræferencer (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslag 4:

Yannick Jadot, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne fremsætte et mundtligt ændringsforslag til dette ændringsforslag, hvorved to dele af ændringsforslaget slettes, nemlig "af den colombianske hær" og "om Colombia".

Derfor lyder ændringsforslaget som følger: "anser de alarmerende nyheder om drab på fagforeningsaktivister i Colombia samt nyheden, som nu er bekræftet af Colombias offentlige anklager om, at man har opdaget massegrave indeholdende hundredvis af mennesker, der er blevet dræbt inden for de seneste år i regionen La Macarena, for tilstrækkelige beviser til, at Kommissionen kan indlede en undersøgelse i henhold til forordningen."

(Det mundtlige ændringsforslag blev godtaget. Ændringsforslag 4 med ændringer blev forkastet)

7.9. Årsrapport om FUSP 2008 (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (afstemning)

– Før afstemningen:

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Denne betænkning drejer sig om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i 2008. Men den omtaler ikke, hvad der skete den 10. marts 2008, hvor tibetanerne protesterede fredeligt mod undertrykkelsen af deres kultur og religion. I dag har vi en gæst fra Tibet, fru Namdrol Lhamo, en nonne, der sad i Drapchi-fængslet i 12 år, fordi hun havde deltaget i en fredelig demonstration og derefter indspillet sange i fængslet. Vi bør hylde hende og de andre modige tibetanere, der lever under besættelsesmagten.

Jeg mødte Dalai Lama for nylig, og vi nåede frem til den konklusion, at det haster med en uafhængig international undersøgelse af, hvad der skete under denne opstand i Lhasa omkring den 10. marts 2008, for indtil en sådan undersøgelse gennemføres, vil Kina blive ved med at beskyldte den tibetanske eksilregering og Dalai Lama for at opildne til denne opstand og dens voldelige efterspil.

Ifølge den tibetanske eksilregering omkom mindst 220 tibetanere, mange som følge af vilkårligt skyderi fra politiets side, mishandling eller tortur i fængslerne. Mange flere savnes.

(Vedvarende bifald)

– Før afstemningen om ændringsforslag 1:

Adrian Severin, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Vi har et ændringsforslag her.

Normalt ville vores gruppe stemme imod, men hvis vi skal stemme for, vil vi gerne slette ordene: "der fører til en afslutning af den israelske blokade".

Det skyldes, at den israelske blokade er et for kompliceret anliggende, og jeg mener ikke, at der findes nogen klar forbindelse mellem de foregående linjer og disse ord. Hvis vi kan slette disse ord, tror jeg, at vi kan

acceptere resten af ændringsforslaget og stemme for. Det er en lille ændring, men den vil give os mulighed for at stemme for.

(Det mundtlige ændringsforslag blev godtaget. Ændringsforslag 11 med ændringer blev forkastet)

7.10. Gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (afstemning)

– Før afstemningen om ændringsforslag 5:

Reinhard Bütikofer, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne have en afstemning om et ændringsforslag til dette beslutningsforslag, som jeg nu vil læse op.

”opfordrer den højtstående repræsentant/næstformand for Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne til at løse problemerne med skævheden mellem den civile og militære planlægningskapacitet”, og slette resten, da resten allerede findes i teksten.

(Det mundtlige ændringsforslag blev ikke godtaget)

– Før afstemningen om ændringsforslag 34:

Hannes Swoboda, for S&D-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Mine kolleger har fremsat et ændringsforslag, som vi kan acceptere, hvis vi kombinerer det med det oprindelige ændringsforslag. Jeg forstår, at kollegerne og vi deler det synspunkt, at vores strategiske beslutning ikke skal afhænge af Rusland, men på den anden side er Rusland en vigtig partner.

Hvis kollegerne kan acceptere, at vi tager deres ændringsforslag og siger ”herunder Rusland” – Rusland er et af medlemmerne i den kontinentale dialog – kan vi acceptere det og kan stemme for dette ændringsforslag.

(Det mundtlige ændringsforslag blev ikke godtaget)

7.11. Ikke-spredningstraktat (afstemning)

8. Stemmeforklaringer

Mundtlige stemmeforklaringer

Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hr. formand! Jeg vil gerne meddele, at jeg støtter denne beslutning, selv om mit kort ikke fungerede i begyndelsen, og derfor kommer jeg med denne meddelelse. Nu til sagen. Mine damer og herrer, forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om en ændring af årsregnskaberne for mikroenheder. Dette forslag førte til en stormfuld diskussion på næsten alle niveauer, både i EU og i medlemsstaternes institutioner. Jeg er overbevist om, at vi skal udforme fælles EU-regler. Men jeg vil gerne understrege, at vi ved at mindske den administrative byrde på mikroenhederne ikke må forringe betingelserne for rimelig konkurrence hverken på medlemsstaternes indre markeder eller på EU's marked. Jeg mener, at der bør indføres en ensartet beskatning for mikroenheder, hvilket allerede findes i nogle lande. Hvis den kan beregnes, kan den enten beregnes ud fra antal medarbejdere, omsætning eller areal, afhængig af virksomhedstypen. Dette betyder, at disse virksomheder ikke længere vil være fristet til at beskæftige sig med ulovlige aktiviteter.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Hr. formand! Med muligheden for at fritage mikrovirksomheder for pligten til at levere årsregnskaber går Europa-Parlamentet klart i retning af at afskaffe overflødigt bureaukrati. Med en lempelse på omkring 6,3 mia. EUR for hele EU skaber vi også et konkret incitament til vækst inden for den europæiske sektor for små og mellemstore virksomheder. Eftersom medlemsstaterne individuelt kan beslutte, om de vil indføre denne fritagelse for udarbejdelse af årsregnskaber, forventer jeg, at så mange lande som mulig, navnlig Tyskland, vil gøre brug af denne mulighed. Denne ordning vil ikke kun give de pågældende virksomheder mulighed for at spare tid og penge, omkring 2 000 EUR pr. virksomhed, men det er også et udmærket eksempel på, at Europa er mere borgervenligt, end mange tror. Det ville være fint, hvis dette eksempel her i salen kunne efterfølges af mange yderligere eksempler.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stemte ikke for Lehne-betænkningen. Det beklager jeg, fordi den drejede sig om mikrovirksomheder, som er økonomiens rygrad, men det skyldes især, at jeg mener, at beslutningsforslaget i dets nuværende form skabte konkurrenceforvridning mellem virksomheder fra de forskellige medlemsstater, og dette er ikke, hvad vi ønsker, slet ikke under en krise. Det er faktisk effektivt og nødvendigt at føre regnskab, fordi det giver virksomhederne mulighed for at konkurrere på markedet og opnå bankkreditter, fordi ledelsens kvalitet måles ud fra regnskaberne for både virksomheder og mikrovirksomheder.

Jeg mener, at vi i stedet burde arbejde på at hjælpe mikrovirksomhederne med at få incitamenter til nedsættelse af skatten, at give unge iværksættere og familievirksomheder mulighed for at blive virkeligt konkurrencedygtige på markedet og i sidste ende give dem mulighed for at få kredit hos institutioner, som hidtil især har beskæftiget sig med større virksomheder.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for at kunne støtte Lehne-betænkningen, som vil bidrage til at reducere den administrative byrde på mikrovirksomheder.

Noget af det, der dukker op igen og igen, når man taler med de små virksomheder, er spørgsmålet om overregulering og bureaukrati, og at de drukner i en malstrøm af papirarbejde. De har et holdbart argument, når de siger, at det er fornuftigt, at de som mikrovirksomheder ikke skal være underlagt de samme regler og bestemmelser som større virksomheder.

Den beslutning, vi har truffet i dag, er fornuftig og et velbegrundet svar på bekymringerne hos de kæmpende mindre virksomheder i Europa. Det meste af tiden foreslår vi ny lovgivning her i Parlamentet, men i dag ændrede vi en retsakt. Dette vil føre til et bedre forretningsmiljø og forbedret konkurrenceevne for mindre virksomheder, og det var det hele værd.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke hr. Lehne for hans betænkning. EU kigger nøje på erhvervslivet – hvilket vi har demonstreret i dag – og især min gruppe, Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater), har altid haft opbakning til små og mellemstore virksomheder som en af sine prioriteringer. Derfor mener jeg, at vores foranstaltning her, der har til formål at begrænse bureaukrati og nedbringe omkostningerne for mikrovirksomheder, er meget relevant. Denne foranstaltning udgør en konkret hjælpende hånd til mindre virksomheder i disse vanskelige tider.

Endelig er jeg enig i, at der er tale om en fleksibel foranstaltning, som giver medlemsstaterne mulighed for at vedtage direktivet på det bedste tidspunkt. Formålet med dette er at undgå, at der opstår nogen former for ulovligheder på grund af en pludselig og overdreven afskaffelse af kontroller.

Beslutningsforslag RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at vores afstemning har været bemærkelsesværdig i to henseender. For det første fordi de tre store grupper besluttede at udarbejde et fælles beslutningsforslag, som de indgav seks minutter før fristen og derved forhindrede de øvrige grupper i at fremsætte ændringsforslag. Denne lukkede indstilling er uværdig for Parlamentet.

For det andet, kunne de da ikke have frembragt en tekst, der gav mening? På et tidspunkt, hvor Kommissionen med de samme politiske familier er i stand til at komme her med fem målsætninger, med seks politikker til støtte for disse målsætninger, kommer Parlamentet med et beslutningsforslag, der er absolut intetsigende med støtte fra de tre store politiske familier.

Jeg mener, at beslutningsforslaget i høj grad latterliggør Parlamentet, som i en så vigtig forhandling som EU 2020 ikke kan gøre andet end at sige det indlysende.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Hr. formand! Det er velkendt, at Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa var blandt de første, der krævede en mere specifik tilgang til den økonomiske vækststrategi. Netop derfor vil jeg gerne hilse de ændringer, der indføres med EU 2020-strategien ud fra dette perspektiv, velkommen.

Men jeg mener dog, at fremskridtene på visse områder ikke har været tilstrækkelige. Derfor vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at 2020-strategien ikke indeholder noget præcist om forholdet mellem samhørighedspolitikken og denne strategi. Jeg mener, at samhørighedspolitikken som et finansielt instrument til især regionaludvikling fortsat skal være rettet mod regionerne.

I Kommissionens forslag tildeles Rådet og medlemsstaterne desuden hovedopgaven med at gennemføre og forvalte de politikker, der udspringer af denne strategi, mens man imidlertid overser den vigtige rolle, som de lokale myndigheder kan spille med henblik på at opnå konkrete resultater på regionalt og lokalt niveau.

Jeg mener, at strategiens succes hovedsagelig vil afhænge af, hvordan den gennemføres på nationalt, lokalt og regionalt niveau.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Hr. formand! Stats- og regeringscheferne vedtog en erklæring på Det Europæiske Råds uformelle møde den 11. februar til støtte for Grækenlands bestræbelser på at rette op på sin økonomiske og finansielle situation. Desuden drøftede man, hvad EU skal stå for i 2020 i henhold til Lissabonstrategien.

Jeg mener, at denne afstemning drejer sig om solidaritet, for når vi kigger frem mod EU 2020, skal de fastlagte prioriteringer forfølges på en langt mere stringent måde, som dog giver mulighed for at udnytte de særlige kendetegn ved de enkelte regioner og for at løse de problemer, som de hver især står over for.

Den økonomiske konkurrenceevne skal fortsat styrkes for at kunne skabe nye arbejdspladser, mens der er behov for investeringer på forskellige områder, herunder uddannelse og forskning. Jeg tror fuldt og fast på, at de særlige problemer for de enkelte regioner og de enkelte EU-medlemsstater vil blive analyseret og håndteret korrekt i henhold til solidaritetsprincippet, så vi kan nå de mål, vi vil opstille for 2020.

Investering i uddannelse skal bakkes op af en infrastruktur, der understøtter den praktiske anvendelse af viden, social samhørighed og den samlede vækst i Europas økonomiske konkurrenceevne.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! Det fremgår klart af Rådets konklusioner og af den efterfølgende forhandling i Parlamentet i Bruxelles samt af de efterfølgende udtalelser fra den kompetente kommissær og adskillige af medlemsstaternes ledere, at i krisetider, og når bestemte medlemsstater står over for alvorlige økonomiske problemer, har vi bl.a. inden for rammerne af den eksisterende monetære union behov for europæisk solidaritet og nye politikker for at reagere på spekulation imod bestemte medlemsstater.

Som sådan er erklæringerne i øjeblikket i forbindelse med oprettelsen af europæiske institutioner og strukturer, der skal tage sig af sådanne problemer, som f.eks. en europæisk valutafond, meget vigtige. Vi forventer os en hel del af Rådet i de kommende dage og ser frem til effektive foranstaltninger for at løse problemerne i denne kritiske periode

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne tale om EU 2020-strategien. I princippet støtter vi ethvert initiativ, der forbedrer situationen i EU, men dette betyder ikke, at der ikke er plads til kritik og forbedring. Efter min mening gælder dette også EU's 2020-strategi. Hvad enten vi ønsker det eller ej, er vi nødt til at udviske grænserne mellem nationalstaternes økonomiske regler. I dette tilfælde taler jeg naturligvis på ingen måde om områder som kultur, tradition eller nationalarv. Men vi skal ikke desto mindre understrege, at rent økonomisk er EU-markedet et fælles marked. Ellers vil det være, som om en enkelt stat var begyndt at anvende forskellige betingelser over for forskellige regioner. Derfor skal der, uanset hvor meget de store og små EU-medlemsstater er imod det, fastsættes en sidste frist for indførelsen af fælles økonomiske betingelser i EU. Jeg glæder mig også over, at man er opmærksom på udvikling af højteknologi, videnøkonomi og videnskab. Men jeg mener, at vi må erkende, at EU ...

Formanden. – Jeg er ked af det, men jeg tror, at vi har hørt nok. Mange tak, hr. Uspaskich. Jeg har afbrudt Dem.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Jeg stemte imod beslutningen, fordi EU 2020-strategien bevæger sig ad den samme mislykkede neolibérale sti som Lissabonstrategien, der forstærkede de regionale og sociale uligheder, forøgede fattigdommen og arbejdsløsheden og var hovedårsagen til krisen i EU.

Vi har derfor brug for en radikal ændring af den ramme, som den økonomiske og sociale politik udøves indenfor, så fuld beskæftigelse og stærkere sociale rettigheder kommer i centrum.

Da krisen brød ud, dukkede EU's ledere hovederne på det uformelle topmøde og overlod det til hver enkelt medlemsstat at håndtere deres problemer, og nu vil de overvåge de offentlige underskud. De behandlede Grækenland som familiens sorte får, og de ønsker, at der iværksættes hårde foranstaltninger til skade for arbejdstagerne i Grækenland og andre lande.

Den antisociale og udviklingsbegrænsende stabilitetspagt skal derfor erstattes af en udviklings- og udvidelsespagt, som er omhandlet i det beslutningsforslag, der er stillet af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! EU har uden tvivl brug for en ny strategi, der kan hjælpe os og give os mulighed for at udforme vores foranstaltninger mod den økonomiske og finansielle krise. Et vigtigt element i strategien skal være en styrkelse af borgernes frie bevægelighed, og det skal være for alle grupper: arbejdstagere, forretningsfolk, forskere, studerende og endda pensionister, og det er omhandlet i vores beslutning. Et andet godt tiltag er den øgede vægt på støtten til små og mellemstore virksomheder. Uden udviklingen af sådanne virksomheder kan situationen i EU ikke forbedres.

Nogle mener, at strategien siger for lidt om samhørighedspolitikken. Jeg ved ikke, om det er tilfældet, fordi den indeholder faktisk en del om den grundlæggende betydning af samhørighedspolitikken for EU's fremtid. Jeg ved dog, at ingen strategi kan forbedre situationen, hvis dette ikke iværksættes.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Hr. formand! Nu er det på tide, at vi bliver voksne rent politisk. Krisen har vist, at der kræves øget koordination og vejledning fra vigtige og førende fællesskabsagenturer, flere ressourcer til infrastrukturprojekter og mere fokus på tilvejebringelse af ægte støtte til små og mellemstore virksomheder.

Vi skal yde en betydelig indsats for fuldt ud at gennemføre det indre marked, og vi skal omgående søge at nå frem til en fælles skattepolitik. Tidligere vendte mange det blinde øje til det affald, som de amerikanske banker dumpede på det globale marked, og henviste til formålsløse formaliteter – endda inden for EU. Tiden er inde til ansvarlighed og mod. Den beslutning, som min gruppe og jeg stemte for, indeholder nogle af disse elementer, men formand Barroso, Rådet og Parlamentet skal efter min mening være mere modige.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Den nye EU-strategi er faktisk Lissabonstrategiens lillebror. Hvis den følger storebroderens eksempel, vil den ikke bestå sine eksamener eller kvalificere sig til noget som helst.

Samtidig med at lederne i EU talte om nødvendigheden af at vedtage Lissabonstrategien, begrænsede medlemsstaterne faktisk den frie bevægelighed for arbejdstagere og også for tjenesteydelser. Den nye strategi er naturligvis lidt bedre end versionen fra nogle måneder siden, som slet ikke omhandlede samhørighed. I øjeblikket er det dog nærmest en ønskeliste. Vi vil bekræfte strategien i EU's syvårsbudget fra 2014. Jeg håber, det bliver en strategi, som ikke vil bidrage til, at det nye EU domineres af det gamle EU's lande.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Hr. formand! Jeg stemte imod EU 2020-strategien. Jeg stemte imod den, fordi den tydeligt bekender sig til den neoliberale økonomiske politik. Den anfører tydeligt, at den fordømmer protektionistiske økonomiske politikker, dvs. at staten spiller en rolle i økonomien. Alligevel har den finansielle og økonomiske verdenskrise vist, at vi ikke kan overlade alt til markederne. Dens imperiale holdning fremgår endvidere tydeligt. Det anføres, at reglerne automatisk træder i kraft, hvis medlemsstaterne ikke gennemfører dem til tiden. Den søger at etablere en europæisk tilsynsmyndighed, og visse steder er det også tydeligt, at den søger at anvende bindende retsakter til at opnå resultater i stedet for at tillade autonome beslutninger. Derfor stemte vi imod den.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Hr. formand! Som medlem af Budgetkontroludvalget vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis stemte for EU 2020-strategien, fordi det efter min mening er vigtigt, at Parlamentet fremsætter sin holdning. Jeg har dog et forbehold, som jeg gerne vil forklare Parlamentet, nemlig at formuleringen af punkt 18 rejser tvivl om noget, som er falsk. Det er noget, som er sandt.

Det anføres, at Den Europæiske Revisionsret har kritiseret Kommissionen og medlemsstaterne, selv om det modsatte faktisk er tilfældet. Det skyldes, at 80 % af EU's budget ikke er blevet kritiseret. I stedet lykønskede Den Europæiske Revisionsret os for første gang i 11 år og gav os en revisionserklæring for de lidt mere end 33 % af budgettet, som medlemsstaterne forvalter, dvs. landbrugsudgifterne, og fordi overvågningssystemet er blevet forbedret og nu virker bedre.

Ordlyden af punkt 18 vil derfor skabe den misforståelse i offentligheden, at 80 % af budgettet forvaltes dårligt, og at vi er blevet kritiseret for det. Jeg vil gerne præcisere dette for Parlamentet og til gavn for den europæiske offentlighed.

Beslutningsforslag RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Hr. formand! Jeg stemte imod Goldstone-rapporten, selv om denne rapport oprindeligt var et velment initiativ til nøje at analysere konflikten mellem israelerne og palæstinenserne og kortlægge de bedste løsninger på situationen i regionen.

Denne rapport burde dog efter min mening have været mere objektiv i overensstemmelse med bestemmelserne i folkeretten og den humanitære folkeret. Det var faktisk en ubehagelig overraskelse at konstatere, at den israelske regering i denne rapport blev målt efter samme målestok som Hamas, der som bekendt er en organisation, som optræder på EU's liste over terrororganisationer. Jeg mener derfor ikke, at denne rapport på nogen måde vil hjælpe med at løse konflikten mellem israelerne og palæstinenserne eller løse op for spændingerne og den generelle situation i regionen. Derfor stemte jeg imod rapporten.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Hr. formand! Forfatterne til den rapport, som dommer Richard Goldstones team har udformet, er efter min mening internationalt anerkendte eksperter, hvis indsigt og objektivitet vi ikke har grund til at betvivle. Rapporten er upartisk og afbalanceret, og vi skal derfor skabe de forudsætninger, der er nødvendige for at gennemføre dens henstillinger. Jeg stemte for rapporten, selv om jeg ikke er enig i alle punkter i den, men det er godt, at vi står ved den holdning, der i dag er vedtaget i Parlamentet. Den vil forhåbentlig hjælpe med at begrænse de stridende parter overgreb og vil på lang sigt bidrage til den højtønskede og varige fred i Mellemøsten.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Hr. formand! I december 2008 iværksatte Israel et brutalt angreb mod Gazastriben, som resulterede i mere end 1 400 døde, hvoraf de fleste var civile og omfattede 450 børn. Ved hjælp af objektive metoder og vidtrækkende indsamling af vidneudsagn har Goldstone-rapporten eksponeret disse uhyrligheder og angivet, hvilke internationale regler Israel overtrådte med denne brutale handling. Jobbikdelegationen i Parlamentet stemte naturligvis for Parlamentets beslutning om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne, og vi undskylder samtidig over for de palæstinensiske ofre, at den ungarske regering så skamfuldt og i direkte modsætning til den almindelige holdning i Ungarn fortsat indtager en holdning mod Goldstone-rapporten i internationale fora.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Hr. formand! Goldstone-rapporten er for ensidig. For mange ting bebrejdes Israel, og alligevel var det Hamas, der misbrugte civile mål og civile som skjulesteder, våbendepoter og menneskelige skjolde. Dette nævner Goldstone desværre slet ikke.

Denne ensidighed skyldes antageligt, at lande som Saudi-Arabien, Libyen og Pakistan ledede udarbejdelsen af rapporten i den kompetente komité i FN. Disse lande er ikke just verdensberømte for deres enestående historie, hvad angår demokrati og ytringsfrihed. Hvis man omgås lande af denne art, så smitter de. Det er desværre, hvad der også skete for Goldstone, og derfor stemte jeg mod Parlamentets fælles beslutning. Beslutningen er faktisk lige så ensidig som selve Goldstone-rapporten.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Jeg stemte mod Goldstone-rapporten. Det er en skændsel, at Parlamentet vedtog denne rapport, om end med et snævert flertal, fordi dette var et meget partisk træk, og det skal siges, at der var betydelig intern uenighed her i Parlamentet.

Jeg har en bemærkning til ét punkt. Mere end 600 medlemmer stemte helt korrekt for, at Hamas skal betragtes som en terrororganisation. Selv om vi enstemmigt vedtog, at Hamas er en terrororganisation, stemte vi – eller i det mindste flertallet – i Parlamentet for denne rapport og bifaldt tilsyneladende de foranstaltninger, den omhandler, og alle de 8 000 raketter, som Hamas har affyret mod civile områder i Israel.

Det er efter min mening Israel, som er truet, og derfor var landet nødt til at forsvare sin civilbefolkning. I betragtning heraf er det virkelig sørgeligt, at denne meget partiske rapport gik igennem, om end med et meget snævert flertal. Jeg håber, at vi aldrig igen vil se en så alvorlig skamplet på vores arbejde, men som europæere vil vi kæmpe hårdt for demokrati, menneskerettigheder og meningsfrihed og yde en større indsats for at bringe demokrati til Mellemøsten.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Hr. formand! Dommer Goldstone kan bestemt ikke betegnes som et dydsmønster, når det gælder objektivitet. Jeg stemte imod denne rapport, fordi jeg har det indtryk, at rapporten forsøger at fremstille situationen i Mellemøsten i sort og hvidt, hvor Israel fremstår som den "mørke" karakter – skurken. Situationen er faktisk meget mere kompliceret. Vi bør undgå sådanne ensidige og utvetydige vurderinger. Jeg har personligt besøgt et sted kaldet Sderot – og jeg tror også, formanden har været der – som har været mål for flere hundrede missiler, der blev affyret af Hamas, som hr. Takkula fortalte for nylig. Jeg mener derfor ikke, at denne rapport er noget, som Parlamentet skal prale særlig meget af i fremtiden.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Vi har hørt meget om proportionalitet under denne forhandling, og jeg undrer mig over, hvad Israels modstandere ville betragte som proportionalt. Jeg undrer mig over, om de hellere ville have haft, at den jødiske stat blot tog den samme mængde artilleri og vilkårligt affyrede det mod Gaza. Ville det have været et proportionalt svar?

Jeg ville også gerne undersøge proportionaliteten eller manglen på proportionalitet i denne rapport. Når jeg læser Goldstone-rapporten, har jeg den uhyggelige fornemmelse, at jeg læser om et voldeligt overfald, hvor forfatteren dog har undladt at nævne, at begivenhederne fandt sted under en boksekamp. De nævnes uden for enhver sammenhæng.

Jeg siger ikke, at Israel er hævet over al kritik, og heller ikke, at Cast Lead er hævet over al kritik. Der er begået fejl. Israel ønsker at nå til et punkt, hvor der er en stabil palæstinensisk enhed, som kan være en god nabo, men denne politik med at forringe infrastrukturen har forsinket dette mål. Partiskheden og tonen i denne rapport har desuden skubbet idéen om en tostatsløsning, hvor en israelsk enhed og en palæstinensisk enhed lever side om side som fredelige naboer, endnu længere væk.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Hr. formand! Delegationen fra det tyske FDP i Parlamentet stemte i dag mod beslutningen fra flere grupper om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne om Israel/Palæstina. Man kan ikke stemme for en rapport, hvor selv mandatet var særdeles kontroversielt – ikke én medlemsstat i EU havde givet sin støtte. En rapport, der ligestiller det demokratiske Israel med en gruppe, som EU officielt betegner som en terrororganisation, og en rapport, der ikke i rimelig grad omhandler de dybereliggende årsager til konflikten, er ikke en rapport, som vi kan stemme for.

Vores valg i forbindelse med afstemningen betyder dog ikke, at vi afviser en undersøgelse af begivenhederne i forbindelse med "Operation Cast Lead". Det modsatte er faktisk tilfældet. Israel skal bestemt gennemføre en grundig undersøgelse af alle aspekter af operationen, og hvis loven er blevet overtrådt, skal de straffes. Vores valg i forbindelse med afstemningen betyder heller ikke, at vi tilslutter sig den israelske regerings politik under fredsprocessen. Vi har glædet os meget over tegnene på, at drøftelser igen finder sted mellem Israel og palæstinenserne, om end indirekte i øjeblikket.

Den amerikanske vicepræsident Bidens besøg viser også, at Obama-regeringen er seriøs i indsatsen for at opnå varig fred i regionen. Den har vores støtte i denne indsats. Dette gør det endnu vanskeligere at forstå Israels tilrettevisning af vicepræsidenten, idet man godkendte opførelsen af yderligere bosættelser på Vestbredden, mens han stadig var i landet – et tiltag, der med rette blev kritiseret, ikke kun af palæstinenserne.

Beslutningsforslag RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Hr. formand! Jeg er overbevist om, at EU skal sende et klart signal til Belarus om, at det er parat til at genoverveje de gensidige forbindelser, hvis Belarus ikke afholder sig fra at krænke menneskerettighederne og de demokratiske principper og ikke gennemfører afhjælpende foranstaltninger.

Samtidig vil jeg gerne udtrykke min forfærdelse over dekretet fra Belarus' præsident vedrørende kontrol over internettet, der på mange punkter er en klar fornægtelse af ytringsfrihed og pressefrihed. Sådanne retlige foranstaltninger begrænser friheden og demokratiet i Belarus og forværrer mistilliden blandt borgerne og andre lande, herunder i EU, til landets statslige myndigheder og deres repræsentanter. I forbindelse med de nylige arrestationer af repræsentanter for civilsamfundet og den demokratiske opposition kan man ikke undgå at bemærke den korte tidsperiode mellem dekretets ikrafttræden i juli i år og det kommende præsidentvalg i begyndelsen af næste år.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke mine kolleger for at have udarbejdet denne beslutning og for dens vedtagelse i Parlamentet.

Ved at godkende denne beslutning har vi udtrykt støtte til forsvaret af borgernes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, herunder rettighederne for nationale mindretal. Det er samtidig et initiativ, der har til formål for at forsvare de grundlæggende principper om demokrati og tolerance, der er fundamentet for Europa. Jeg glæder mig over Parlamentets officielle holdning i denne sag, som støtter det polske mindretal i Belarus.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at påpege, at EU's medlemsstater skal foregå med et godt eksempel for andre lande og vores naboer og skal sørge for, at de nationale mindretals rettigheder respekteres fuldt ud i vores medlemsstater.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg stemte for vedtagelsen af Belarusbeslutningen. I beslutningen kræver vi legalisering af sammenslutningen af polakker i Belarus, som ledes af Angelika Borys, og vi udtrykker vores solidaritet med alle borgere i Belarus, der ikke kan udnytte deres borgerrettigheder fuldt ud.

I går modtog jeg et brev fra den belarussiske ambassadør i Polen. Han udtrykker bekymring over intentionerne blandt de medlemmer af Parlamentet, som ønskede at få beslutningen vedtaget. Efter hans mening er disse intentioner opstået som følge af en ikkeobjektiv dækning af situationen i de polske medier. Det er ikke sandt. Intentionerne bag beslutningen går langt dybere. Det handler om at respektere borgernes grundlæggende rettigheder, respektere mindretallets rettigheder og sikre minimumsstandards, og dermed handler det om almenvellet for Belarus og belarusserne.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg støttede beslutningen om civilsamfundets og de nationale mindretals situation i Belarus, og i dag vil jeg igen udtrykke min dybe bekymring over de nylige krænkelse af menneskerettighederne i Belarus mod medlemmer af civilsamfundet og mod medlemmer af nationale mindretal og deres organisationer. Jeg vil erklære min fulde solidaritet med borgere, der ikke kan nyde deres fulde borgerrettigheder.

Jeg fordømmer også kraftigt arrestationen af Angelika Borys, formanden for sammenslutningen af polakker i Belarus, og også af Anatoly Lebedko, lederen af oppositionspartiet Det Forenede Borgerparti og UDF i Belarus, som ved flere lejligheder har været gæst i Parlamentet.

Befolkningen i Belarus vil desværre ikke få gavn af de mange projekter og forslag, som EU finansierer som en del af vores østlige naboskabspolitik.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Hr. formand! Hvad angår situationen i Belarus, er det efter min mening meget vigtigt, at vi som europæere husker, hvad vores værdier er.

Jeg gør Dem opmærksom på dette på grund af det nylige beklagelige resultat af afstemningen om Goldstone-rapporten, og fordi vi i alle forhold – uanset om det drejer sig om Belarus, Mellemøsten, Fjernøsten eller Afrika – skal huske de grundlæggende principper, der leder os. De er demokrati, menneskerettigheder og meningsfrihed. Det gælder for hele EU. Det er de værdier, der forener os, og som motiverer os til at fremme disse mål. Vi skal få dette budskab til at trænge igennem i Belarus. Vi skal sikre, at mindretallets rettigheder respekteres der, og vi skal sikre, at de religiøse mindretal, som på forskellige måder har været forfulgt i landet, anerkendes sammen med deres menneskerettigheder og rettigheder til at udøve deres religion.

Det er meget vigtigt, at vi som europæere sikrer, at vi også udbreder det europæiske budskab i Belarus, så vi dermed skaber et håb der.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Selv om jeg støtter en stor del af formuleringen af denne beslutning, er jeg ikke sikker på, at vi i vores position kan belære Belarus om manglerne i dets demokrati. Vi klager over, at Belarus har et svagt gummistempelparlament, men se Dem omkring. Her sætter vi ydmygt vores gummistempel på de beslutninger, som vores 27 medlemmer store politibureau træffer. Vi klager over, at de – selv om de har valg – manipulerer med dem. Vi har på den anden side folkeafstemninger, som vi afholder på ærlig vis, men som vi derefter ignorerer resultatet af. Vi klager over, at Sovjetunionens apparat stadig findes der, og alligevel fastholder vi vores fælles landbrugspolitik, vores sociale kapitel, vores arbejdsuge på 48 timer og resten af eurokorporatismens apparat.

Det kan ikke undre, at de gamle systemiske kommunistpartier i Comeconlandene ledede ja-kampagnerne, da deres lande ansøgte om at komme med i "Evropeyskiy soyuz". For nogle af dem var det faktisk som at komme hjem. Jeg kommer til at tænke på de uhyggelige sidste sider i "Kammerat Napoleon", hvor dyrene ser fra manden til grisen og grisen til manden og konstaterer, at de ikke kan se, hvem der er hvem.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Hr. formand! Jeg sætter spørgsmålstegn ved denne beslutnings faktiske indhold og også dens princip.

Franske, flamske, ungarske, tyske og østrigske patrioter er genstand for vedvarende retlig, professionel og politisk forfølgelse, og dette mødes med ligegyldighed og endda støtte fra Parlamentet, der hævder at foregå med et godt eksempel for praktisk talt hele verden og navnlig for landene uden for dets grænser.

I sidste uge vedtog vi f.eks. en beslutning om Ukraine, der omfattede en bestemmelse, som mange ukrainske patrioter med rette finder krænkende over for deres nationalhelt, Stepan Bandera. Jeg indrømmer, at han under usædvanlig vanskelige omstændigheder forsøgte at finde en vej mellem to former for totalitarisme,

nemlig Hitlers og Sovjetunionens. Det gør ham ikke til en mindre helt for mange ukrainere, der med rette føler sig ydmyget af Parlamentets flertal.

Det er en kendsgerning, at nationalhelte generelt har kæmpet mod deres naboer. Bliver min ven, Nick Griffin, en ægte britisk patriot, krænket over, at Jeanne d'Arc for os er en national heltinde? Bestemt ikke! Personligt ville jeg foretrække, at Parlamentet udtrykte samme forbehold om andre landes helte.

Beslutningsforslag B7-0133/2010

Kay Swinburne, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! ECR anerkender, at sektoren for finansielle tjenester ikke kan regne med at undslippe krisen uden skrammer. Der er sket enorm skade som følge af uansvarlighed, og omkostningerne til at rydde op skal bæres af de involverede. Der skal desuden indføres nye systemer for at sikre, at dette aldrig sker igen, og at midler er tilgængelige i nødsituationer med henblik på at stabilisere svigt i systemet.

Det er muligt, at tiden er kommet til en form for skat på finansielle transaktioner inden for rammerne af international enighed. Uanset tvivlen, hvad angår de praktiske muligheder for at indføre et sådant system, bør vi ikke udelukke nogen foranstaltninger, hvis blot de har hele det internationale samfunds støtte, og hvis blot der indføres sikkerhedsforanstaltninger, som kan sikre, at de fungerer og ikke kan omgås.

Størstedelen af dagens beslutning har vores støtte, dog ikke punkt 7 af to grunde. Vi er for det første imod nye skattemæssige beføjelser til EU. Dette punkt antyder – uanset hvor omhyggeligt det er formuleret – at det kan være det ønskede resultat. Hele formålet med en skat på finansielle transaktioner bør for det andet ikke være at rejse penge til yndlingsprojekter, uanset hvor værdige de måtte være. I stedet skal formålet være at sikre finansiell stabilitet og beskytte mod begivenheder af den type, der har forårsaget det nylige økonomiske kaos.

Denne beslutning er, som den ser ud nu, alt for fokuseret på en løsning baseret på en transaktionsskat og giver EU – ikke medlemsstaterne – skattemæssige beføjelser, hvilket tyder på, at de rejste penge vil blive brugt til at finansiere udviklings- og klimaændringsprojekter i stedet for at stabilisere den finansielle sektor, og at en EU-skat kan gennemføres uden global deltagelse. Vi stemte derfor imod dette specifikke beslutningsforslag.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! Jeg undlod at stemme om beslutningen om skat på finansielle transaktioner, fordi den er helt og aldeles utilstrækkelig, når det gælder om at håndtere den absurde antisociale spekulation, der foretages i hele verden af gigantiske hedgefonde og såkaldte "ansete" banker, som f.eks. Goldman Sachs.

The Wall Street Journal berettede for nylig om en privat middag i New York den 8. februar med deltagelse af 18 større hedgefonde, hvor man drøftede spekulation mod euroen. I månedsvi har disse finansielle hajer, der kaldes hedgefonde, og som kontrollerer mere end 2 000 mia. EUR, bevidst spekuleret mod euroen og navnlig mod Grækenland med det formål at skabe milliarder i privat profit.

Utroligt nok løfter Kommissionen ikke en gang pegefingeren over for dem, men konspirerer faktisk sammen med disse finansielle forbrydere ved at chikanere arbejdstagerne og de fattige i Grækenland, idet den kræver, at deres levestandard ofres for at betale den løsesum, som disse parasitter kræver.

Vi har ikke brug for en finansiell skat. Vi har brug for offentligt ejerskab og demokratisk kontrol af disse hedgefonde og storbanker, så vi kan bruge deres enorme ressourcer til investeringer, der vil afskaffe fattigdom og gavne samfundet i stedet for at ødelægge samfundet med privat grådighed.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Hr. formand! Vi undlod at stemme, men mit primære formål var at indtage en holdning mod EU's og Kommissionens klare hensigt om at indføre en skat, som det fremgår kommissær Šemetas seneste udtalelser til European Voice om indførelsen af en minimumsafgift på emissioner, som antageligt er umiddelbart forestående.

Vi er imod idéen om at give EU beføjelser til at opkræve direkte skatter, et forfatningsstridigt krav i næsten alle medlemsstater, fordi det krænker princippet om ingen beskatning uden repræsentation. Vi vil på enhver mulig måde gå i mod ethvert forsøg på at indføre en direkte skat, idet vi også henholder os til den tyske forfatningsdomstols afgørelse fra juni 2009.

Jeg vil minde Dem om, at formand Van Rompuy antydede dette, da han under et mystisk møde ugen før sin udnævnelse til Bilderberggruppen, som ikke ligefrem er den mest gennemsigtige gruppe i verden, annoncerede – og endda forpligtede sig selv over for – forslaget om en europæisk direkte afgift på CO₂, som ville medføre

en omgående stigning i brændstofpriser, tjenesteydelser, osv. og derfor ville være skadelig for de europæiske borgere.

Dette forslag om en EU-skat er forfatningsstridigt.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Jeg er ikke overbevist, når det gælder en skat på finansielle transaktioner, men jeg accepterer de oprigtige be væggrunde for forslagets støtter. Dette er et spørgsmål, hvor velmenende mennesker kan komme til forskellige konklusioner.

Hvad der slet ikke er plads til, er indførelsen af en sådan skat udelukkende i EU. En Tobinskat, der kun anvendes regionalt, vil resultere i kapitalflugt til de jurisdiktioner, hvor en sådan skat ikke opkræves. Hvorfor har Parlamentet så med et så stort flertal netop stemt for et system, der vil sætte EU i en ufordelagtig situation?

Svaret er, at det rummer alle de nødvendige elementer for en bestemt type medlemmer af Parlamentet. Det angriber bankfolkene, det angriber City of London, og det giver først og fremmest EU en uafhængig indtægtsstrøm, som betyder, at EU ikke behøver gå til medlemsstaterne.

Sammen med de forskellige andre forslag, der fremsættes med henblik på harmonisering af det finansielle tilsyn, direktivet om forvaltere af alternative investeringsfonde osv. oplever vi en episk trussel mod City of London, og vi oplever et EU, der overlades til fattigdom og irrelevans.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Enhver, der betragter den nylige finanskrise, vil undre sig over, hvordan vi kunne tillade, at regulering og tilsyn førte til en situation, hvor vi stod med banker, der blev vurderet at være for store til at gå ned, og hvor milliarder af skatteydernes penge blev brugt til at holde disse banker oppe.

Når man overvejer denne idé om en global skat på finansielle transaktioner, virker den derfor rimelig, hvis vi ønsker at hjælpe ofrene for finanskrisen og også hjælpe befolkningerne i de fattigere lande.

Men hvis man overvejer, hvordan den faktisk vil blive indført, og den reelle indvirkning, og man følger den gennem kæden i de finansielle markeder, så vil man opdage, at bankerne sender disse omkostninger videre til deres kunder. Det ville også have en betydelig indvirkning på alle, der ønsker at handle med udviklingslandene, og iværksættere i udviklingslandene, der ønsker at handle med resten af verden, og det ville ramme prisen på forsikringer, som er en afgørende del af den internationale handel.

Hvis vi virkelig vil løse dette problem, skulle vi ikke udbetale milliarder af skatteydernes penge til korrupte eller inkompetente regeringer. Vi skulle sikre, at vi ophæver toldbarriererne i både EU og de fattige lande, så vi hjælper iværksættere i de fattigere lande med at skabe velstand og føre befolkningerne ud af fattigdom.

Beslutningsforslag B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Jeg sætter pris på EU's indsats i forbindelse med gennemførelsen af et fælles system for banktransaktioner i euroområdet.

På den anden side må jeg konstatere, at gennemførelsen af disse nye regler misbruges af bankerne til at hæve de gebyrer, de opkræver fra kunderne. Hvis vores banker på den ene side efter pres fra EU justerer betalingerne for grænseoverskridende SEPA-overførsler i euroområdet, så de er på samme niveau som indenlandske overførsler, ville gebyrerne for at indsatte og hæve penge i bankfilialer stige samtidig. Vi kan alle se, at bankernes omkostninger til håndtering af kontanter i bankfilialer ikke er ændret overhovedet i forbindelse med de nye regler.

Vi må derfor tydeligt sige, at bankernes udnyttelse af de nye regler i euroområdet til at øge deres overskud på bekostning af borgerne, er direkte dum. Vi har derfor pligt til nøje at overvåge, hvordan de nye forordninger om finansielle institutioner gennemføres.

Beslutningsforslag RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Hr. formand! Jeg stemte for vedtagelsen af beslutningen, fordi jeg som repræsentant for mine vælgere ikke kan acceptere, at der indgås aftaler bag deres ryg og mod deres vilje. Lissabontraktaten har givet Parlamentet nye kompetencer, og derfor skal Parlamentet kunne vogte over borgernes rettigheder.

Jeg er enig med beslutningens ordførere, som kritiserer hemmeligholdelsen af Kommissionens forhandlinger om en handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning og manglen på samarbejde med Parlamentet i

denne sag. Denne foranstaltning er rettet mod eksisterende EU-lovgivning om universel adgang til information om offentlige myndigheders aktiviteter, og den begrænser også retten til beskyttelse af privatlivets fred. Det er derfor godt, at Parlamentet har rejst spørgsmålet om gennemsigtigheden af Kommissionens forhandlinger samt spørgsmålet om forfalskning og forebyggelse heraf.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Hr. formand! Hvad angår handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA), mangler der fuldstændig gennemsigtighed i de nuværende forhandlinger. Brug af den aktuelle forhandlingsposition til at skabe en global aftale er fuldstændig i strid med de gennemsigtige og demokratiske processer, vi ville forvente af vores lovgivere. Uanset aftalens indhold er det uacceptabelt at undvige offentlig granskning, når der udformes politikker, som direkte vil berøre så mange europæiske borgere.

Hvad angår spørgsmålet om indhold, skal vi rette vores fulde opmærksomhed mod Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, som udsendte en meget stærkt formuleret udtalelse om disse forhandlinger. Han opfordrer indtrængende Kommissionen til at skabe en offentlig og gennemsigtig dialog om ACTA. Han anfører også, at intellektuel ejendom er vigtig for samfundet, men den må aldrig sættes højere end enkeltpersoners grundlæggende ret til beskyttelse af privatlivets fred, ret til databeskyttelse og andre rettigheder, som f.eks. uskyldsformodning, effektiv retlig beskyttelse og ytringsfrihed. Endelig udtaler han, at en "three strike"-politik for afbrydelse af internetforbindelser grundlæggende ville begrænse de grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder for EU's borgere.

Dette er et meget vigtigt spørgsmål for alle EU's borgere, og den måde, som det håndteres af Kommissionen og Parlamentet på, vil sige meget om ansvarlighed og gennemsigtighed.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Et af de vigtige aspekter af dette beslutningsforslag er den kendsgerning, at det er lykkedes for os at skabe en alliance på tværs af Parlamentet.

Der var bred enighed om, at det, der i mangel af meningsfulde oplysninger om disse forhandlinger blev fremsat i blogmiljøet og andre steder, var rygter om forslag, som f.eks. konfiskation af bærbare computere og MP3-afspillere ved grænserne. Det var helt tydeligt på tværs af Parlamentet, at vores ønske var information og mere gennemsigtighed i forhandlingerne om en handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning.

Kommissæren hørte budskabet højt og tydeligt i aftes, og det glæder mig meget, at han har lovet at give os flere informationer. Hvis Kommissionen forhandler på vegne af 27 medlemsstater og på vegne af EU, er det afgørende, at vi har kendskab til forhandlingspositionen, og også at der gennemføres en udførlig konsekvensanalyse af det, der foreslås, så vi kan vise, hvad den vil betyde for EU's industri.

Jeg glæder mig over kommissærens bemærkninger i aftes og glæder mig til øget gennemsigtighed.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Hr. formand! Det, der bekymrer mig, er Kommissionens fremgangsmåde og procedure ved forhandlingerne om en handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA).

Forhandlinger finder sted i hemmelighed, bag lukkede døre og uden tilstrækkelig orientering af Parlamentet og dets medlemmer, der i sidste ende skal godkende aftalen. Vi bør efter min mening ændre procedurerne for, hvornår Kommissionen forventer, at Parlamentet påtager sig ansvaret for de aftaler, det forelægges. Og vi vil ikke sende et godt signal til hverken den europæiske offentlighed eller verden udenfor, hvis vi gentagne gange sender internationale traktater tilbage til Kommissionen til revision. En sådan fremgangsmåde er ikke kendetegnende for god kommunikation mellem de vigtigste institutioner i EU.

Beslutningsforslag RC-B7-0181/2010

Syed Kamall (ECR). – (EN) Hr. formand! Som mange af os ved, skal GSP-systemet revideres, og det nuværende system nærmer sig sin afslutning.

En af de meget vigtige ting i forbindelse med GSP og GSP+ er, at der under forhandlingerne om de økonomiske partnerskabsaftaler var mange enkeltstater i de foreslåede regioner, der var imod indgåelsen af en aftale med EU.

Et af de elementer i de økonomiske partnerskabsaftaler, jeg altid har kritiseret, er, at de altid benytter én samlet tilgang til handel. Det var under forhandlingen med Kommissionen også alarmerende, at en af embedsmændene udtalte, at de økonomiske partnerskabsaftaler ikke kun drejer sig om handel, men også om at eksportere EU's model for regional integration.

Der er individuelle lande, som ønsker at indgå aftaler med EU, og som ønsker at kunne eksportere deres varer og tjenesteydelser til os på præferencegrundlag. Vi bør derfor foreslå, at de lande, der ønsker en handelsaftale, men som ikke opfylder kriterierne for økonomiske partnerskabsaftaler, tilbydes GSP+ som et alternativ, og vi bør tilstræbe at være mere fleksible.

Vi kan så forhåbentlig hjælpe iværksættere med at skabe velstand og bringe befolkningen ud af fattigdom i mange af disse lande.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Hr. formand! Næsten ubemærket er Syd- og Centralamerika ved at glide over i en form for autokrati – en form for "neo-caudillismo". I Nicaragua, Venezuela, Ecuador og Bolivia har vi nu regimer, der, om end de ikke ligefrem er diktatoriske, bestemt ikke støtter parlamentarisk demokrati – mennesker, der – selv om de er legitimt valgte – derefter arbejder for at fjerne enhver kontrol af deres magt: valgkommissionen, højesteret, kamrene i deres parlamenter og i mange tilfælde ophævelse af deres forfatninger og ændring – "fornyelse grundlæggelse", som de kalder det – af deres stater i overensstemmelse med socialistiske principper.

Mens alt dette sker, hvem vælger venstrefløjen så at kritisere i den del af verden? En af de få regeringer, der oprigtigt støttes af befolkningen, nemlig Álvaro Uribes regering i Colombia, der støttes af mere end tre fjerdedele af befolkningen, fordi han har genoprettet roen i dette ulykkelige land og har slået ned på både venstrefløjens og højrefløjens paramilitære grupper. Det er et tegn på en mærkværdig prioritering, at han er den person, som visse medlemmer af Parlamentet har valgt at slå ned på. De burde skamme sig.

(ES) Det er forkert at bane vejen for paramilitære grupper. Hvor skamfuldt!

Betænkning: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg takker min kollega, hr. Albertini, for hans fremragende arbejde i forbindelse med dette centrale aspekt af europæisk politik. Med Lissabontraktatens ikrafttræden har EU fået større ansvar for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, og jeg tror, at mange af os her håber, at den institution, vi tilhører, vil påtage sig et større ansvar og blive mere involveret i udenrigsanliggender.

Jeg er især enig i, at den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik skal høre det ansvarlige udvalg i Parlamentet, når der foretages udnævnelser til ledende stillinger i Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, som er under etablering, og at hun skal sikre, at Parlamentet og Rådet har adgang til fortrolige oplysninger.

Jeg mener derfor, at den side, vi har vendt med denne betænkning, er et første og vigtigt skridt hen imod udformningen af en stærk europæisk udenrigspolitik, så EU kan spille sin rolle og bruge sin egen politiske vægt på den internationale scene.

Nicole Sinclair (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg stemte imod ændringsforslag 17D og 19, som angreb NATO og opfordrede til fjernelse af NATO-baser her i EU. Et af de sidste argumenter fra dem, der tror på dette projekt, er, at EU har sikret freden i Europa i de sidste 50 eller 60 år. Jeg vil sige, at der er en løgn, og at det faktisk er NATO, der har sikret freden i Europa med sine styrker.

Det er en skam, at Parlamentet har tilladt, at der stemmes om et sådant ændringsforslag. Jeg bemærkede, at den gruppe, som stillede dette ændringsforslag, faktisk udgør levningerne fra en mislykket ideologi, der holdt deres befolkning bag mure og krænkede deres grundlæggende menneskerettigheder. Det var NATO's styrker, der beskyttede resten af Europa mod dette mareridt. Jeg vil gerne have min taknemmelighed mod USA, Canada og de øvrige NATO-lande for at have skånet os for dette mareridt ført til protokols. Det er efter min mening i Det Forenede Kongeriges interesse, at vi samarbejder med alle disse lande imod en ny form for totalitarisme, nemlig EU.

Betænkning: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Hr. formand! Jeg stemte for, fordi jeg vil understrege, at håbet om øget synergi og samarbejde på det civile og militære område mellem EU og medlemsstaterne, samtidig med at visse ikketilpassede eller neutrale holdninger respekteres, er noget, som vi alle deler bredt.

Det er også vigtigt, at vi opretter en institution, der kan koordinere mekanismerne, som f.eks. et permanent operativt EU-center under næstformanden/den højtstående repræsentants myndighed med ansvar for den operationelle planlægning og gennemførelsen af militæroperationer. Formålet med dette ville være at eliminere de problemer, forstyrrelser og forsinkelser, der desværre stadig opstår i det nuværende system.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! Tak for Deres tålmodighed. Jeg stemte imod denne betænkning, fordi den gentager de farlige retningslinjer for den europæiske sikkerheds- og forsvarsstrategi, der er anført i Lissabontraktaten. Den opfordrer med andre ord til en militarisering af EU, legitimerer militære indgreb, anerkender NATO's fortrinsstilling og det tætte forhold til organisationen og fremmer endda – i en tid med krise og alvorlige sociale behov – en udvidelse af den militære styrke.

På et tidspunkt, hvor verdens arkitektur er under granskning, bør EU efter min mening mere end nogensinde før indføre en fredelig politik og en anden politisk opfattelse af sikkerhed, følge en uafhængig udenrigs- og forsvarspolitik, som er frigjort fra USA, søge at afgøre internationale uenigheder med politiske midler og føre an, når det gælder folkeretten og FN's styrkede rolle.

En sådan politik giver efter min mening bedre udtryk for de europæiske borgeres holdning.

Skriftlige stemmeforklaringer

Betænkning: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Vedtagelsen af denne betænkning med et stort flertal viser den bekymring, vi nødvendigvis må have for de små og mellemstore virksomheder. I øjeblikket har 5,4 mio. mikrovirksomheder pligt til at kompilere årsregnskaber, selv om deres aktivitetsområde er begrænset til et bestemt lokalområde eller en bestemt region. Hvis disse virksomheder ikke deltager i grænseoverskridende aktiviteter eller ikke en gang driver virksomhed på nationalt plan, har denne rapporteringsforpligtelse kun til formål at skabe en meningsløs administrativ byrde, som pålægger disse kommercielle virksomheder omkostninger (ca. 1 170 EUR).

Derfor anbefales det i denne betænkning, at medlemsstaterne opgiver kravet om årsregnskabsaflæggelse for kommercielle virksomheder, der opfylder følgende kriterier for at blive betragtet som mikrovirksomheder: De samlede aktiver skal være under 500 000 EUR, nettoomsætningen skal være lavere end 1 mio. EUR, og/eller de skal i gennemsnit have 10 ansatte i hele regnskabsåret. Mikrovirksomheder skal naturligvis stadig føre regnskab i overensstemmelse med den nationale lovgivning i hver medlemsstat.

Under den aktuelle krise, som Europa befinder sig i, skal den private sektor, der udgøres af små og mellemstore virksomheder (herunder også mikrovirksomheder), stimuleres, idet den under disse vanskelige omstændigheder også er et område, som kan absorbere de arbejdstagere, der er blevet afskediget af det offentlige eller de store private virksomheder.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg stemmer for Lehne-betænkningen om årsregnskaberne for mikrovirksomheder, fordi jeg støtter aktive foranstaltninger for afbureaukratisering, og foranstaltninger, som støtter små og mellemstore virksomheder, der i Portugal og Europa tegner sig for den største jobskabelse. Jeg vil nævne spørgsmålet om skabelse af kommende uligheder på det indre marked. Når medlemsstaterne kan vælge, om de vil anvende denne foranstaltning eller ej, vil vi få lande med forskellige regler for de samme virksomheder.

Vi skal være omhyggelige med at sikre, at der ikke opstår negative følger af den måde, disse regler gennemføres på, hvad angår den aktuelle indsats for at bekæmpe svig og skatteunddragelse og også kampen mod økonomisk og finansiel kriminalitet (på både nationalt, europæisk og internationalt niveau). Vi skal også være omhyggelige med at beskytte aktionærer og kreditorer.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) De sidste to runder af EU's udvidelse har givet både de gamle og de nye medlemsstater adskillige fordele, men har også resulteret i en række udfordringer. Beslutningen om at tildele visse faciliteter til mikroenheder skal efter min mening reguleres på europæisk plan og ikke overlades til hver enkelt medlemsstat. Det er vores eneste mulighed for effektivt at reducere bureaukratiet for mikrovirksomheder og skabe balance. Vi skal navnlig fokusere på at fjerne alle de hindringer, der hæmmer mikrovirksomhedernes aktivitet og får borgerne til at afstå fra at søge om finansiel støtte fra EU.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) I onsdags godkendte Parlamentet et forslag, som har til formål at afskaffe små og mellemstore virksomheders pligt til at offentliggøre deres årsregnskaber. I bestræbelserne på at mindske den administrative byrde foreslog Kommissionen, at lande, der ønsker det, kan fritage deres små og mellemstore virksomheder fra den årlige forpligtelse til hvert år at offentliggøre deres regnskaber, som den nuværende EU-lovgivning fastlægger. Jeg var imod denne ophævelse, fordi den harmoniserede europæiske lovgivningsramme vil forsvinde for mere end 70 % af Europas virksomheder.

Hvis mikroenheder fritages fra forpligtelsen til at udforme og offentliggøre årsregnskaber, vil det ikke mindske den administrative byrde. Jeg frygter nu, at vi vil få et opdelt indre marked, hvis medlemsstaterne anvender muligheden for at fritage mikroenheder på en inkonsekvent måde.

Derfor er de belgiske medlemmer af Parlamentet og den belgiske regering stærke modstandere af det europæiske forslag (Belgien har også samlet et blokerende mindretal i Ministerrådet, hvor man endnu ikke har stemt om forslaget).

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Betænkningen om forslaget til et direktiv om årsregnskaberne for visse selskabsformer ophæver rammerne og udvider forpligtelsen til at indgive regnskaber, for så vidt angår mikroenheder. Formålet med denne foranstaltning er at mindske den administrative byrde og derved hjælpe med at styrke konkurrenceevnen og den økonomiske vækst i mikroenhederne. Jeg glæder mig over forslaget fra ordføreren, som giver medlemsstaterne frit valg og tillader dem at fritage mikroenheder fra forpligtelsen til at indgive årsregnskaber, dvs. fritage dem ud over direktivets anvendelsesområde. Hvis det drejer sig om enheder, der er begrænset til et regionalt og lokalt marked uden grænseoverskridende aktiviteter, bør de ikke belastes af yderligere forpligtelser som følge af den europæiske lovgivning, der gælder for det europæiske marked. Af de grunde, jeg har nævnt ovenfor, er jeg enig i betænkningens ordlyd.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod Lehne-betænkningen, fordi en afskaffelse af regnskabsforpligtelserne for disse mikroenheder ikke vil reducere virksomhedernes reelle omkostninger og vil skabe betydelig retlig usikkerhed. En sådan fritagelse vil underminere den tillid, der kræves i forhold mellem meget små virksomheder og eksterne parter (kunder, leverandører og banker).

Pålidelige oplysninger skal vedligeholdes for at få kredit. Uden en regnskabsramme vil banker og andre berørte parter, der stadig kræver disse informationer, kunne finde en undskyldning for at reducere deres udlån. Denne situation vil være skadelig for meget små virksomheder.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (DE) I dag stemte jeg imod Lehne-betænkningen, fordi reduktionen af de administrative udgifter for små og mellemstore virksomheder efter min mening skal finde sted som en del af en ensartet og omfattende tilgang for hele EU.

Hvis dette forslag gennemføres, vil mere end 70 % af de europæiske virksomheder – og mere end 90 % i Luxembourg – blive fritaget fra kravet om at fremlægge standardiserede årsregnskaber.

Som følge deraf vil et vigtigt beslutningsredskab til den ansvarlige ledelse i de berørte virksomheder gå tabt.

Hvis medlemsstaterne ikke gennemfører denne fritagelse for mikrovirksomheder på en ensartet måde – hvilket er meget sandsynligt – vil det resultere i en fragmentering af det indre marked.

Denne foranstaltning er derfor upassende. Virksomheder med grænseoverskridende aktiviteter vil blive dårligere stillet. Den eneste fornuftige løsning er at forenkle reglerne for alle mikrovirksomheder i Europa på EU-plan.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Navnlig på et tidspunkt, hvor den økonomiske krise har ramt små virksomheder hårdt, har vi pligt til at arbejde for, at de får alle de faciliteter, der kan bidrage til deres genopretning og til deres støtte til den europæiske økonomi. I den forbindelse er det vigtigt at reducere bureaukratiet. Jeg glæder mig over den beslutning, der er vedtaget i dag. Jeg håber, at så mange medlemsstater som muligt vil gennemføre det på en ideel og effektiv måde til gavn for små iværksættere og økonomien generelt.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jeg stemte for Lehne-betænkningen, fordi den giver medlemsstaterne mulighed for at tage højde for de forskellige følger, som anvendelsen af direktivet kan have på deres indre anliggender, navnlig hvad angår det antal virksomheder, der falder inden for dets anvendelsesområde. Mikroenhedernes aktiviteter er af uvæsentlig grænseoverskridende betydning. Offentliggørelsen af årsregnskaber sikrer endvidere gennemsigtighed og er forudsætningen for mikroenheders adgang til kreditmarkedet, til offentlige indkøbskontrakter og til deres interne relationer.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod Lehne-betænkningen og Kommissionens forslag. De repræsenterer et tilbageskridt med hensyn til det indre marked og repræsenterer en indlysende risiko for konkurrencefordrejning mellem små og mellemstore virksomheder i Europa.

Lad os sige det klart. Konsekvenserne af dette forslag er blevet grufuldt undervurderet. Der tages heller ikke højde for, at hver medlemsstat vil fastlægge sine regler for området, når der ikke foreligger et europæisk

direktiv. Det er derfor ingen overraskelse, at alle organisationer, der repræsenterer de små og mellemstore virksomheder, europæiske organisationer – og belgiske i mit tilfælde, UCM og Federation for Enterprises i Belgien – i overvældende grad er imod dette forslag.

Ja, tusinde gange ja til en reduktion af de administrative byrder for virksomhederne og navnlig for de små og mellemstore virksomheder, men en konsekvent reduktion, der gennemføres ved hjælp af et forslag til en generel revision af det fjerde og det syvende selskabsdirektiv.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Det forslag, der er fremlagt i Parlamentet, betyder, at medlemsstaterne kan fritage visse virksomheder (mikroenheder) fra forpligtelsen til at udforme og offentliggøre deres årsregnskaber. Jeg er naturligvis stor fortaler for at reducere de administrative byrder for virksomheder og navnlig for små og mellemstore virksomheder og meget små virksomheder. Kommissionens forslag rammer dog helt ved siden af. Det er for det første ikke tydeligt, om det foreslåede system reelt vil reducere den administrative byrde for disse virksomheder (de statistiske oplysninger der aktuelt kompiles skal indsamles på anden vis). For det andet er der risiko for, at denne tekst, som giver hver medlemsstat mulighed for at afgøre, om fritagelsen skal anvendes, vil fragmentere det indre marked (i det særdeles sandsynlige tilfælde, at nogle medlemsstater vil anvende fritagelse, mens andre ikke vil). Dette forslag burde have været trukket tilbage, og spørgsmålet om forenkling af de administrative byrder for disse små virksomheder (selskabslov, forenkling af kravene til årsregnskaber, regnskab, revision osv.) bør overvejes som en del af den samlede revision af det fjerde og det syvende selskabsdirektiv, der er planlagt i nær fremtid. Jeg stemte derfor imod hr. Lehnæs betænkning om årsregnskaberne for visse selskabsformer, for så vidt angår mikroenheder.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Formålet med dette forslag vedrører forenklingen af erhvervsmiljøet og navnlig kravene til fremlæggelse af regnskabsoplysninger, for så vidt angår mikrovirksomheder, med henblik på at styrke deres konkurrenceevne og vækstpotentialer.

I den forbindelse glæder jeg mig over ændringerne i betænkningen med hensyn til reduktion af den administrative byrde for mikrovirksomheder, der efter min mening er en vigtig foranstaltning i indsatsen for at stimulere den europæiske økonomi og bekæmpe krisen. Dette skyldes, at mikrovirksomhedernes aktiviteter er begrænset til enkelte lokale eller regionale markeder, hvor udarbejdelsen af årsregnskaber er en tyngende og kompleks forpligtelse.

Jeg støtter dog ikke idéen om at fritage mikrovirksomheder fra pligten til at indgive årsregnskaber. Det er faktisk op til hver medlemsstat at træffe den beslutning, da den kan have direkte indvirkning på bekæmpelsen af svig og skatteunddragelse og kampen mod økonomisk og finansiel kriminalitet samt på beskyttelsen af aktionærer og kreditorer.

Jeg mener derfor, vi skal finde afbalancerede løsninger med henblik på at tilpasse den måde, som denne foranstaltning anvendes på, i stedet for at indsætte en specifik forpligtelse i teksten til at føre regnskaber vedrørende kommercielle aktiviteter og finansiel status. Jeg stemmer derfor med visse forbehold for denne betænkning.

Marianne Thyssen (PPE), skriftlig. – (NL) Parlamentets vedtagelse af Small Business Act i marts 2009 kickstartede en række politiske forslag med henblik på at gøre erhvervsmiljøet i Europa mere venligt over for små og mellemstore virksomheder gennem administrativ forenkling og lignende. Afskaffelsen af regnskabssystemet for det, der betegnes som "mikroenheder", ligner ved første øjekast en betydelig administrativ forenkling, men i betragtning af vigtigheden af finansiel information for alle berørte parter, herunder långivere, skattemyndigheder og handelspartnere, vil dette tværtimod åbne døren for mere bureaukrati og højere omkostninger. Virksomheder vil desuden ikke have adgang til et nyttigt værktøj i forbindelse med intern virksomhedsoverdragelse.

Jeg støtter dog anmodningen fra Økonomi- og Valutaudvalget om, at indvirkningen af eventuelle fritagelser, der indrømmes mikrovirksomheder, vurderes grundigt og tages i betragtning under den samlede revision af det fjerde og syvende direktiv. Dette forslag indeholder efter min mening ikke de instrumenter, der er nødvendige for effektivt at løse problemet med bureaukrati.

Jeg stemmer derfor for en afvisning af Kommissionens forslag. Da betænkningen fra min værdsatte kollega, hr. Lehne, hviler på de samme principper som Kommissionens forslag, kunne jeg heller ikke støtte hans betænkning. Jeg glæder mig til, at Rådet træffer en klog og velovervejet afgørelse.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for forslaget om at fritage mikroenheder (små virksomheder) fra EU's lovgivning om regnskabsstandards. Dette er et særdeles vigtigt forslag, da det vil

reducere byrden af unødigt bureaukrati for små virksomheder og hjælpe mere end 5 mio. virksomheder med at spare ca. 1 000 GBP hver. EU har forpligtet sig til at reducere byrderne for små og mellemstore virksomheder med 25 % inden 2012, og denne foranstaltning er et afgørende skridt i indsatsen for at nå dette mål. Disse små virksomheder er ofte det første trin på stigen for kommende succesrige arbejdsgivere, og de skal næres, navnlig i en tid med recession.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for hr. Lehnés betænkning om årsregnskaberne for mikroenheder, fordi jeg ønsker at vedtage en holdning, der klart går ind for at forenkle de regnskabsforpligtelser, der pålægges de meget små virksomheder, selv om Kommissionens konsekvensanalyse efter min mening er ufuldstændig og utilstrækkelig. Fra et økonomisk og socialt synspunkt giver det ingen mening, at de meget små virksomheder skal være underlagt samme administrative begrænsninger som meget større virksomheder. Meget små virksomheder tegner sig for mere end 85 % af de europæiske virksomheder. De er med andre ord ryggraden i vores økonomi, der omgående har brug for en indsprøjtning. En harmoniseret reduktion af deres forpligtelser er derfor efter min mening den rigtige vej, selv om det dog skal garanteres, at det ikke vil hindre deres adgang til kredit. Analysen skal derfor gennemføres på tværs af alle områder og skal omhandle hele det økonomiske miljø, der omgiver de meget små virksomheder, deres relationer med banker, med ledelsescentre – i tilfælde af franske virksomheder – og naturligvis med deres kunder. Vi skal ikke altid tænke i forpligtelser. Vi skal have tillid til vores iværksættere og vores håndværkere, der har brug for, at vi reducerer deres administrative byrder.

Françoise Castex (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte imod dette forslag, fordi det på lang sigt uvægerligt vil give bagslag for de små og mellemstore virksomheder og vil fratage dem grundlaget for gennemsigtighed og tillid, der er afgørende for deres ledelse og for dynamikken i deres aktiviteter, fordi deres adgang til kredit reduceres. Jeg mener ikke, at man på den ene side kan kræve øget gennemsigtighed fra bankerne og kritisere dem for den uigennemsigtighed på de finansielle markeder, der førte til den aktuelle krise, og på den anden side søge at afskaffe de værktøjer for gennemsigtighed, der er afgørende for de økonomiske operatører selv og for de økonomiske reguleringspolitikker, vi ønsker at føre på europæisk plan. Forenkling af regnskabsforpligtelserne for små og mellemstore virksomheder og navnlig for de mindste er stadig et påtrængende krav. Kommissionen skal omgående revidere det fjerde og syvende selskabsdirektiv, der alene kan sikre en omfattende, retfærdig og konsekvent løsning.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jeg glæder mig over vedtagelsen af Lehné-betænkningen, som i høj grad vil bidrage til en reduktion af de administrative byrder for mikrovirksomheder. Små virksomheder klager ofte over unødigt regulering, byrder og bureaukrati, som ofte bringer deres finansielle overlevelse i fare. Mikrovirksomheder hævder med rette, at de ikke burde være underlagt samme regler og bestemmelser som større virksomheder. Vi må håbe, at de regler, der foreslås i denne betænkning, vil skabe højere omsætning og øget konkurrenceevne for mikrovirksomhederne. Betænkningen giver stadig medlemsstaterne fleksibilitet til at gennemføre direktivet på det mest passende tidspunkt med henblik på at undgå de vanskeligheder, der kan opstå som følge af mindskelsen af regulering. Mikrovirksomheder vil dog fortsat kunne udforme årsregnskaber på frivilligt grundlag, indgive dem til revision og sende dem til det nationale register. Under alle omstændigheder skal mikrovirksomheder fortsat føre salgs- og transaktionsregnskaber med henblik på administration og skatteligning. I henhold til Kommissionen vil der i alt blive opnået besparelser på mellem 5,9 og 6,9 mia. EUR for de 5 941 844 mikrovirksomheder, hvis alle medlemsstater indfører denne fritagelse. I Portugal vil 356 140 portugisiske virksomheder være omfattet af fritagelse, hvis den indføres af den portugisiske regering.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte imod forslaget til et direktiv om årsregnskaberne for visse selskabsformer, som blev vedtaget onsdag den 10. marts 2010. Jeg går ind for en betydelig reduktion af den administrative byrde, der bæres af små og mellemstore virksomheder, men jeg mener, at regnskabskrav også er et vigtigt ledelsesredskab for deres eksterne partnere (banker, kunder, leverandører osv.). Ved at reducere deres adgang til kredit vil dette forslag på lang sigt berøve de små og mellemstore virksomheder de betingelser for gennemsigtighed og tillid, der er uundværlige for deres ledelse og for dynamikken i deres aktivitet. Det er paradoksalt, at man på den ene side kræver øget gennemsigtighed fra bankerne og kritiserer dem for den uigennemsigtighed på de finansielle markeder, der førte til den aktuelle krise, og på den anden side søger at afskaffe de værktøjer for gennemsigtighed, der er afgørende for de økonomiske operatører selv og for de økonomiske reguleringspolitikker, vi ønsker at føre på europæisk plan.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (FR) Parlamentet støtter ligesom Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg det mål, som Kommissionen forfølger ved at fremlægge dette initiativ, der omhandler en fritagelse af mikroenheder fra administrative og regnskabsmæssige krav, som er dyre og fuldstændig uforholdsmæssige i forhold til behovene og de interne strukturer hos mikroenhederne og de primære brugere af finansiell

information, så de kan vokse med de utallige strukturelle udfordringer, der findes i komplekse selskaber, takket være den fulde gennemførelse af det europæiske charter om små virksomheder og i overensstemmelse med den proces, der er integreret i Lissabonstrategien. Kommissionens forslag til forenkling er efter min mening positivt. Dets formål er at sikre, at den regulerende ramme hjælper med at stimulere iværksætterånd og innovation blandt mikrovirksomheder og små virksomheder, så de bliver mere konkurrencedygtige og udnytter potentialet i det indre marked bedst muligt. Mikroenhederne skal dog stadig føre regnskaber, der viser deres forretningstransaktioner og finansielle status efter en minimumsstandard, som medlemsstaterne kan vælge at udbygge med yderligere forpligtelser. Når alt kommer til alt, hjælper vi efter min mening de små og mellemstore virksomheder ved at reducere bureaukratiet, og det tilslutter jeg mig.

Beslutningsforslag RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for denne beslutning, fordi den fremmer styrkelsen af den økonomiske koordinering mellem de europæiske lande, øger sammenhængen mellem stabilitets- og vækstpakten og andre europæiske strategier, støtter gennemførelsen af en ambitiøs social dagsorden i kampen mod arbejdsløshed, øger fleksibiliteten, hvad angår pensionsalder, og støtter de små og mellemstore virksomheder.

Jeg understreger endvidere, at Kommissionen med reformen anmodes om at udvikle nye incitamenter for de medlemsstater, der gennemfører EU 2020-strategien, og i fremtiden straffer dem, der ikke overholder den. Eftersom de problemer, vi står overfor, er fælles og kræver en løsning på europæisk plan, er dette afgørende, hvis strategien skal gennemføres effektivt.

Jeg glæder mig over Rådets afgørelse om større strategisk realisme, hvilket skaber øget klarhed og færre, men målbare målsætninger.

Endelig vil jeg ikke undlade at nævne medtagelsen af landbrugssektoren i strategien. Den var nemlig ikke nævnt i det indledende forslag, og det er uden tvivl en vigtig målsætning, hvis Europa skal nå sine mål, uanset om det gælder økonomi, fødevarer og miljøet eller øget livskvalitet i landdistrikter, der vil skabe beskæftigelse.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) EU 2020-strategien skal løse de problemer, der er forårsaget af den økonomiske og finansielle krise gennem foranstaltninger, som er direkte målrettet mod følsomme punkter i medlemsstaternes økonomier. Hvis Lissabonstrategien ikke var helt igennem vellykket, fordi der var fastlagt for mange mål, skal en strategi for afslutning af krisen fokuseres på få klare og målbare mål, som f.eks. udformning af løsninger til effektiv bekæmpelse af arbejdsløsheden, navnlig blandt unge, fremme og tilvejebringelse af støtte til små og mellemstore virksomheder, som skaber flest arbejdspladser og fornyelser, og en stigning i den procentdel, der tildeles forskning og udvikling fra EU's og medlemsstaternes budgetter, til 3 %.

Vi skal være opmærksomme på, at manøvrerummet for de sociale politikker i Europa vil blive indsnævret i fremtiden som følge af befolkningsaldringen, samtidig med at stigningen i produktivitet kun kan komme fra øgede investeringer i teknologi og uddannelse. Hvis vi ønsker et mere konkurrencedygtigt arbejdsmarked, skal vi omstrukturere de sociale sikringsordninger og støtte mere fleksibel tilrettelæggelse af arbejdet. Samtidig skal en sådan strategi støtte udviklingen af produktionsmetoder, som respekterer miljøet og menneskers sundhed.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Den 3. marts fremlagde Kommissionen sin EU 2020-strategi: "Europa 2020 – en strategi for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst". Kommissionen foreslår fem målbare EU-mål for 2020, som vil styre processen og blive omsat til nationale mål: for beskæftigelse, for forskning og udvikling, for klimaforandringer og energi, for uddannelse og for bekæmpelse af fattigdom.

Det er en strategi, der fokuserer på konkrete, realistiske og korrekt målbare mål, nemlig en stigning i beskæftigelsen fra 69 % til mindst 75 %, en stigning i udgifterne til forskning og udvikling til 3 % af BNP, en reduktion af fattigdommen på 25 %, en reduktion af antallet af unge, der forlader skolen for tidligt, fra de nuværende 15 % til 10 % og en stigning fra 31 % til 40 % i antallet af 30-årige med en højere uddannelse.

Jeg stemte for beslutningen om EU 2020-strategien, fordi de målsætninger, den omhandler, kortlægger den vej, som Europa skal følge, og fordi den på en klar og objektiv måde omhandler de problemer, der er skabt af den økonomiske og finansielle krise med hensyn til arbejdsløshed, finansiell regulering og kampen mod fattigdom. Disse problemer vil udgøre et referencepunkt, som sætter os i stand til at vurdere det fremskridt, der opnås.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg stemte for denne beslutning. Eftersom vi ikke kan løse de aktuelle sociale og økonomiske problemer på nationalt plan, skal vi løse dem på europæisk og internationalt plan. EU 2020-strategien skal først og fremmest være en effektiv foranstaltning til at overvinde den økonomiske og finansielle krise, idet målet for denne strategi er jobskabelse og økonomisk vækst.

Enorm arbejdsløshed i Europa er det vigtigste emne i de nuværende forhandlinger, idet medlemsstaterne står over for stadig stigende arbejdsløshed. Mere end 23 mio. mænd og kvinder er uden arbejde, hvilket har alvorlige sociale konsekvenser. Der lægges derfor størst vægt på skabelsen af nye arbejdspladser og bekæmpelse af social isolation i Parlamentets beslutning.

Parlamentet opfordrer desuden Kommissionen til ikke blot at tage arbejdsløshed og sociale problemer i betragtning, men også til at fremlægge effektive metoder til at løse disse, så denne nye strategi vil få en reel indvirkning på borgernes dagligdag. Jeg vil understrege, at Europa allerede har lært af sine fejl, eftersom EU ikke fuldt ud kunne gennemføre de mål, der tidligere var fastlagt i Lissabonstrategien. Den nye strategi for det kommende årti skal derfor baseres på et stærkt forvaltningssystem, og den skal garantere ansvarlighed. Ved at stemme for denne beslutning i dag opfordrer jeg derfor Kommissionen og Rådet til at fokusere på Europas væsentligste sociale problemer og til at fastlægge færre, men klarere og mere realistiske mål, som efterfølgende kan opfyldes.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jeg glæder mig over de nylige forhandlinger under det uformelle møde i Rådet den 11. februar om retningslinjerne for EU 2020-strategien, den nye strategi for Europa. Jeg lykønsker Kommissionen med dens initiativ og opfordrer til øget samarbejde med Parlamentet om en sag, der er så vigtig for Europas fremtid. Det er afgørende, at vi investerer i viden og i reformer, der skaber teknologisk fremskridt, innovation, uddannelse og undervisning, som kan fremme velstand, vækst og beskæftigelse på mellemlang og lang sigt. Jeg vil også fremhæve vigtigheden af konkrete idéer til denne strategi, som f.eks. den digitale dagsorden. Det er afgørende, at vi udnytter dette potentiale bedst muligt, så Europa kan komme på fode igen efter finanskrisen på en bæredygtig måde. Samhørighedspolitikken er lige så vigtig, når det handler om at støtte vækst og beskæftigelse. EU 2020 bør derfor i sin regionale dimension omfatte denne prioritet som en af søjlerne for at skabe et rigere, mere velstående og mere retfærdigt samfund. Jeg appellerer til behovet for at udvikle finansierings- og reguleringsmekanismer, der har en praktisk indvirkning på gennemførelsen af denne strategi.

Anne Delvaux (PPE), skriftlig. – (FR) Der var store forhåbninger til Lissabonstrategien, hvis økonomiske, sociale og miljømæssige målsætninger var lige så nødvendige, som de var ambitiøse. Den strategi, der efterfølger den, den såkaldte EU 2020-strategi, som vi stemte om i dag, forekommer mig langt mindre ambitiøs. Selv om den fastholder visse mål, der skal opfyldes, f.eks. at 3 % af BNP skal tildeles forskning, og bevaringen af stabilitets- og vækstpacten (3 %), er det stadig beklageligt, at beskæftigelse og miljø (som er meget reduceret) ikke indtager en horisontal position i den. Vi er stadig meget langt fra en ægte og global bæredygtig udviklingsstrategi.

Jeg støttede alligevel dette forslag, fordi det er meget tydeligt, at vi på baggrund af krisen og dens mange konsekvenser, navnlig for beskæftigelsen, ikke kan fortsætte med at se passivt til. Jeg glæder mig over vedtagelsen af punkterne om en ambitiøs social dagsorden og om forbedring af støtten til små og mellemstore virksomheder. Kort sagt er der behov for fornyet skub i tingene. Lad os håbe, at EU 2020-strategien kan give det. Lad os først og fremmest håbe, at de 27 medlemsstater vil gøre deres yderste for at gennemføre denne strategi.

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) EU 2020-strategien skulle erstatte Lissabonstrategien. Den risikerer frem for alt at forlænge manglerne, at ende i den samme mangel på resultater og at forårsage samme skuffelse. Det er hverken en ægte genopretningsstrategi eller et nyt perspektiv for EU's økonomiske, sociale, budgetmæssige og skattemæssige politikker. Der er lige så mange gode hensigter som mangel på nye instrumenter til at gennemføre dem med.

Europa har brug for en anden ambition. Borgerne forventer mere overbevisende svar. Siden starten på krisen er arbejdsløsheden steget med 7 mio. Bankerne spekulerer igen, hedgefonde er ikke blevet reguleret, borgerne bliver bedt om at stramme livremmen ind, der gennemføres drastiske nedskæringer af offentlige ydelser, og de sociale sikringsordninger reduceres. Den græske krise viser vores mangel på solidaritet.

Derfor skal Europa forhandle om et andet syn på sin fremtid, et syn, der er baseret på ægte økonomisk koordination, en genopretning, der er kendetegnet ved solidaritet, en grøn vækststrategi, et energifællesskab, et samhørighedsbudget, egne ressourcer, investering i uddannelse, forskning, skattemæssig og social harmonisering, bekæmpelse af skattely og beskatning af internationale finansielle transaktioner.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningsforslaget om fortsættelsen af det uformelle møde i Rådet den 11. februar 2010. For at skabe en social markedsøkonomi, der er bæredygtig, mere intelligent og grønnere, skal Europa definere sine prioriteter og nå til enighed om disse. Ingen medlemsstat kan imødegå disse udfordringer alene. EU-politik må ikke kun blive summen af 27 nationale politikker. Ved at arbejde sammen mod et fælles mål vil resultatet blive bedre end summen af de enkelte dele.

Dette vil give EU mulighed for at udvikle en rolle som en verdensleder, der viser, at der er muligt at kombinere økonomisk dynamik med sociale og miljømæssige hensyn. Det vil give EU mulighed for at skabe nye arbejdspladser inden for områder, som f.eks. vedvarende energi, bæredygtig transport og energieffektivitet. Til det formål skal der være tilgængelige finansielle ressourcer, som vil sætte EU i stand til at gribe chancerne og udnytte nye kilder til konkurrencedygtighed.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionen har offentliggjort EU 2020-strategien, som erstatter den mislykkede Lissabonstrategi, og som stiller Europa over for vigtige og ambitiøse udfordringer. Disse udfordringer vedrører grundlæggende fem områder, som Kommissionen betegner som strategiske: i) beskæftigelse, ii) forskning og udvikling, iii) klimaforandringer og energi, iv) uddannelse og v) bekæmpelse af fattigdom.

De er faktisk områder, som er grundlæggende, hvis Europa skal overvinde krisen og igen bekræfte sin rolle som en vigtig aktør på det globale marked med et højt niveau af udvikling og en konkurrencedygtig økonomi, der kan skabe velstand, beskæftigelse og innovation. EU har bestemt brug for ambitioner for at overvinde de udfordringer, krisen har medført, men disse ambitioner må ikke hindre indsatsen for at opnå den budgetkonsolidering, der kræves af medlemsstaterne i lyset af deres svage offentlige budgetter og uforholdsmæssigt store underskud. Derfor er det afgørende, at målene i EU 2020-strategien styrkes.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Solidaritetsprincippet skal være grundlaget for EU 2020-strategien – solidaritet mellem borgere, generationer, regioner og regeringer. På den måde kan vi bekæmpe fattigdom og sikre økonomisk, social og territorial samhørighed ved hjælp af bæredygtig økonomisk vækst. Dette solidaritetsprincip skal være garantien for den europæiske sociale model.

Vi skal overveje omstruktureringen af de sociale sikringsordninger og sikringen af sociale minimumsrettigheder på europæisk plan, der vil fremme den frie bevægelighed for arbejdstagere, specialiserede medarbejdere, forretningsfolk, forskere, studerende og pensionister. Effektiv udnyttelse af ressourcer vil blive en nødvendighed som følge af dette princip og som følge af behovet for bæredygtighed.

Denne strategi skal understøtte jobskabelsen. Vi kan ikke acceptere, at EU har ca. 23 mio. arbejdsløse mænd og kvinder. Det er derfor afgørende, at vi støtter iværksætterånd og reduktion af bureaukratiet og skattebyrden for små og mellemstore virksomheder.

Det betyder ikke, at vi skal glemme industrien eller landbruget. Vi skal genoptage genindustrialiseringen af Europa. Et bæredygtigt landbrug, der fremstiller kvalitetsprodukter, skal også være vores mål. For at opnå det skal vi sætte skub i den bæredygtige udvikling af vores primære sektor og indtage førstepladsen, når det gælder videnskabelig forskning, viden og innovation.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategien, den udråbte efterfølger til den såkaldte Lissabonstrategi, burde blive indledt med en passende vurdering af forgængerens metoder. Hvis det blev gjort, ville vi konstatere, at de tilgange, den gennemførte – nemlig liberalisering af vigtige økonomiske sektorer samt en dereguleret og mere fleksibel arbejdsmarkedslovgivning – var årsagerne til dens resultater i praksis: øget arbejdsløshed, usikkerhed, fattigdom og social udstødelse, økonomisk stagnation og recession.

Kommissionen og Parlamentet søger nu at benytte de samme tilgange. Den foreslåede vej er tydelig, og hverken den sociale eller miljømæssige retorik, som den forsøger at fastlægge, er nok til at skjule følgende: total fokusering på det indre marked, stræben efter liberalisering, kommerialisering af flere og flere aspekter af det sociale liv, mangel på jobsikkerhed og strukturel arbejdsløshed.

Den enighed, der findes mellem højrefløjen og socialdemokraterne om disse tilgange, ses ganske tydeligt. I den endelige analyse har de sammen været dens tro forkæmpere i de senere år. Denne strategi er basalt set intet andet end to tendensers reaktion inden for ét system på dette systems strukturelle krise. Ved at følge denne tilgang vil strategien selv blive årsagen til nye og dybere kriser. Ved at følge denne tilgang vil strategien uundgåeligt møde modstand og blive bekæmpet af arbejdstagerne og befolkningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Afvisningen af vores beslutningsforslag er beklagelig. I det foreslog vi ikke kun en bred proces for forhandlingen af de forslag, som allerede er blevet fremlagt af

Kommissionen, og en udførlig evaluering af resultaterne af Lissabonstrategien med henblik på at drage konklusioner til den nye EU 2020-strategi, vi fremlagde også et sæt nye forslag, der prioriterede øget produktivitet og skabelse af beskæftigelse med rettigheder, bekæmpelse af arbejdsløshedsproblemet og fattigdommen og garanti om ligestilling i det sociale fremskridt. De nye forslag ville have skabt en ny makroøkonomisk ramme, der kunne fremme bæredygtig udvikling, styrke efterspørgslen i EU og respektere miljøet på grundlag af forbedrede lønninger, fuld beskæftigelse med rettigheder samt økonomisk og social samhørighed.

Vi stemte imod den fælles beslutning, der blev vedtaget, fordi den ikke tager fat om problemets rod, ikke foreslår foranstaltninger, som udgør et alternativ til stabilitetspagten, og ikke foreslår et stop for den liberalisering eller arbejdsmarkedsfleksibilitet, der har forårsaget øget jobusikkerhed og lave lønninger. På denne måde tillader De, at Kommissionen fortsat argumenterer for mere eller mindre den samme tilgang, en tilgang, der allerede har ført til arbejdsløshed for mere end 23 mio. mennesker, og som har skubbet mere end 85 mio. mennesker ud i fattigdom.

Lidia Joanna Geringer de Odenberg (S&D), skriftlig. – (PL) I de sidste to årtier har EU været succesrig på mange områder, der rækker fra tre ambitiøse udvidelser til indførelsen af den fælles valuta, euroen. EU's borgere arbejder mindre end amerikanerne og japanerne (10 % færre timer om året) og går tidligere på pension. Det er ikke nemt at bevare disse fordele på det aktuelle niveau under en krise, så det glæder mig at høre om de målrettede foranstaltninger fra Rådets og Kommissionens side med henblik på at fastlægge en omfattende økonomisk strategi – EU 2020.

Inden møderne i Rådet i marts og juni i år, hvor strategien fastlægges i sin endelige form, er der samtidig en række tvivlsspørgsmål i forbindelse med Kommissionens dokument, som blev fremlagt den 3. marts i år. Hvilke typer data vil der for det første blive brugt som grundlag for fastlæggelse af nationale mål for EU's 27 forskellige medlemsstater? Hvilke sanktioner eller belønninger gives der til de medlemsstater, som overholder eller ikke overholder strategiens mål? Hvilken rolle i hele processen er der endelig tildelt Parlamentet, eftersom EU 2020-strategien indtil videre udelukkende har været et projekt, som Rådet og Kommissionen har tegnet sig for? Vi skal finde svar på disse spørgsmål inden Rådets møde i juni. Ellers vil EU gå glip af sandhedens øjeblik for at citere hr. Barroso.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Efter den bitre fiasko for Lissabonstrategien, der egentlig skulle gøre Europa til verdens mest konkurrencedygtige videnbaserede økonomi i 2010, står vi nu med EU 2020-strategien, som netop er en forlængelse af denne strategi. Fleksibilitet på arbejdsmarkedet, dvs. jobusikkerhed for arbejdstagerne, øget konkurrence på europæisk og internationalt plan, den liberale reform af de nationale socialsikringsordninger og absolut respekt for den dumme stabilitets- og vækstpagt ...

Vi har alle ingredienserne til at gøre denne strategi til en strategi for national og social opløsning på samme måde som Lissabonstrategien før den. De eneste fornyelser er dem, der er inspireret af Deres nye påfund: at gøre europæisk økonomisk styring obligatorisk og bindende, selv om Bruxelles' Europa har vist sig at være fuldstændig ineffektivt over for den globale krise og hælder mod global styring i navn af den såkaldte globale opvarmning, der i stigende grad fremstår som et ideologisk påskud. Vi stemmer imod denne tekst.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod denne beslutning, fordi den ikke lægger nok vægt på målet om fuld beskæftigelse. Vores prioriteter skal dernæst i højere grad fokuseres på kampen mod fattigdom og på bæredygtig vækst. Parlamentet går også glip af muligheden for at fremhæve behovet for at bekæmpe alle former for usikker beskæftigelse ved hjælp af et direktiv om deltidsarbejde, indførelse af et sæt sociale rettigheder, der garanteres uanset typen af ansættelseskontrakt, og foranstaltninger til bekæmpelse af misbrug i forbindelse med outsourcing og endda ubetalt arbejds erfaring. Endelig vælger denne beslutning at overse behovet for at harmonisere skattegrundlaget, hvilket er afgørende for etableringen af en europæisk social model. Der er ingen tvivl om, at Parlamentet er gået glip af en stor mulighed her, hvad angår opbygningen af et socialt og bæredygtigt Europa.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Vi har alle indset, at EU 2020-strategien ikke en gang rummer nok grønne politikker eller socialpolitikker. En anden relevant observation er, at målene er vage, og den økonomiske krise håndteres ikke på en måde, som står i forhold til dens alvor. Derfor mener jeg, at den beslutning, som Parlamentet stemte om på plenarmødet, kan yde et vigtigt bidrag til den europæiske vision for de kommende 10 år.

Selv om vores rolle som medlemmer af Parlamentet er begrænset i henhold til traktaten, kan vi stadig yde et væsentligt bidrag. Vi må dog forvente, at medlemsstaterne udviser politisk vilje og overvejer vores holdning på en konstruktiv måde.

Mål, som f.eks. "en social markedsøkonomi" og "et budget, der afspejler intelligent, inklusiv og bæredygtig vækst", er afgørende, hvis vi skal overvinde virkningerne af den økonomiske krise.

Investering i uddannelse, fremme af mobilitet for studerende og undervisning i nye kompetencer, som opfylder arbejdsmarkedets behov, er områder, som vi skal udforme realistiske handlingsplaner for.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Inden for rammerne af EU 2020-strategien spiller landbruget en vigtig rolle for Europas fremtidige succes. Især når det gælder bæredygtig vækst og beskæftigelse, og når det gælder klimaforandring, har den europæiske landbrugspolitik stor betydning, da den spiller en uundværlig rolle i indsatsen for at fastholde arbejdspladser i landområder og bynære områder. Vi må heller ikke glemme, at landbruget forsyner 500 mio. europæere med fødevarer af høj kvalitet, rummer 40 mio. arbejdspladser og er ansvarlig for en årlig omsætning på ca. 1,3 bio. EUR. Produktionen af vedvarende energi giver yderligere arbejdspladser og hjælper med at reducere CO₂-emissionerne og afhængigheden af fossile brændstoffer. Landbruget er innovativt, skaber værdi og er den reelle kilde til bæredygtige regionale økonomiske cyklusser. Den europæiske landbrugspolitik skal derfor tillægges større betydning inden for rammerne af denne nye strategi.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jeg vil henlede opmærksomheden på et misforhold mellem målene i EU 2020-strategien og de virkninger, der vil opstå som følge af de foreslåede ændringer af budgetprioriteterne for 2014-2020. Et af disse mål er en forbedring af miljøforholdene. Ved ændringen af budgetprioriteterne begrænses de midler, der stilles til rådighed for den fælles landbrugspolitik, hvilket betyder, at landbruget i 2020 skal være højeffektivt eller endda ligefrem industrielt. Det vil udgøre en trussel mod miljøet, og det betyder igen, at EU skal afvige fra den europæiske landbrugsmodel, der lægger særlig vægt på miljø, natur, biodiversitet, dyrevelfærd, bæredygtig udvikling og landbrugsmiljøets sociale og kulturelle værdier. Der er et gammelt, klogt sigende, der siger, at "bedre" er "godt noks" fjende. Vi skal passe på, at vi ikke skader miljøet i indsatsen for at beskytte det.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Målet for EU's fremtidige strategi er at acceptere nuværende og kommende udfordringer og overvinde dem så godt som muligt. Inden for rammerne af EU 2020-strategien vil navnlig landbrugssektoren spille en vigtig rolle, hvad angår de nye EU-definerede udfordringer, herunder beskyttelse af miljøet og klimaet, vedvarende energikilder, biodiversitet og bæredygtig vækst og beskæftigelse, navnlig i landområderne. Europa skal huske, at omkring 40 mio. arbejdspladser afhænger direkte eller indirekte af landbruget.

I lyset af fordoblingen af fødevarerproduktionen inden 2050 skal topprioriteten dog fortsat være sikkerheden for forsyning af højkvalitetsfødevarer til navnlig 500 mio. europæere. Den europæiske landbrugspolitik skal derfor tillægges større betydning i denne nye strategi.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategien er EU's seneste mulighed for at hævde sig som en verdensøkonomisk magtfaktor efter Lissabonstrategiens fiasko. I lyset af den globale økonomiske krise skal EU 2020-strategien være den model, som alle medlemsstater skal følge, så vi kan træde ind i en ny æra med nye paradigmer, der vil fremme bæredygtig udvikling baseret på god praksis.

Efter tabet af mange millioner arbejdspladser i hele EU skal bekæmpelsen af arbejdsløsheden være dens første "prøvesten". Vi skal kunne skabe arbejdspladser og sikre, at vores arbejdsstyrke bliver mere veluddannet og kvalificeret. Dette vil kun være muligt med støtte fra de små og mellemstore virksomheder, som tegner sig for skabelsen af flest arbejdspladser. Hvis EU 2020-strategien skal blive en succes, må vi ikke begå de samme fejl som i forbindelse med Lissabonstrategien, herunder navnlig manglen på forpligtelse og ansvar fra medlemsstaternes side.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for Parlamentets fælles beslutningsforslag (RC-B7-0151/2010). Formålet med EU 2020-strategien er at fastlægge nye mål, ikke kun for politisk indsats, men også for den måde, vi tænker på. For at sikre en god genopretning efter krisen skal vi udforme fælles instrumenter og mekanismer, der ikke kun fjerner virkningerne af den aktuelle økonomiske krise, men som også sætter os i stand til at reagere effektivt på kommende kriser og endda til fuldstændig at undgå dem. Kommissionen, Parlamentet og alle EU-institutionerne skal huske, at arbejdet for de europæiske borgeres fælles bedste er en prioritet for dem. Det er borgernes problemer, der er de vigtigste for os, og det er borgerne, vi skal tjene gennem rådgivning, hjælp og foranstaltninger. Under krisen hører problemer, som f.eks. arbejdsløshed, fattigdom og social udstødelse, til dagens orden. Hvis vi vil opbygge et moderne, fuldstændig innovativt, udviklingsbaseret og sammenhængende Europa, skal vi garantere borgerne fremtidig tryghed. Det skuffer mig, at landbrugssektoren var udeladt i de oprindelige forslag vedrørende EU 2020-strategien.

Økonomisk genopbygning og opfyldelse af de miljøpolitiske mål indgår i landbrugspolitikken. Hvis denne politik ikke inddrages i EU 2020-strategien, har vi ingen chancer for at nå målene, hverken på de områder, jeg lige har nævnt, eller på mange andre.

Georgios Papastamkos (PPE), skriftlig. – (EL) Jeg stemte imod anden del af punkt 6 i det fælles beslutningsforslag om EU 2020-strategien, fordi det indebærer en hensigt om yderligere at nedbryde den traditionelt opbyggede europæiske socialstat. EU skal gøre sin sociale union mere synlig ved at afvise det konkurrencemæssige pres på den internationale økonomiske scene fra kræfter, der enten har særdeles skræbete sociale velfærdsydelser og -strukturer, eller som anvender social dumping. Social- og beskæftigelsespolitikken tilpasses tilsyneladende selektivt og fleksibelt til markeds kræfterne.

Den forenende strategi har tendens til at søge institutionel integritet i alt, hvad der handler om markeds kræfter. Det vil dog tilsyneladende være utilstrækkeligt at regulere konsekvenserne af fænomener, der skaber splittelse (f.eks. arbejdsløshed, regionale uligheder og mange på social samhørighed). Det er i dag tydeligere end nogensinde før, at vi skal fremme et mere socialt Europa.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jeg stemte for denne beslutning, da jeg mener, at EU 2020-strategien skal levere et effektivt svar på den økonomiske og finansielle krise og tilføre genopretningsprocessen i EU nyt liv og europæisk samhørighed ved at mobilisere og koordinere nationale og europæiske instrumenter.

Jeg er enig i behovet for bedre samarbejde med de nationale parlamenter og civilsamfund, idet inddragelse af flere aktører vil øge presset på de nationale regeringer for at levere resultater.

Samtidig skal den europæiske industri efter min mening udnytte sin rolle som pioner inden for bæredygtig økonomi og grønne mobilitetsteknologier ved at udnytte sit eksportpotentiale. Dette vil mindske afhængigheden og fremme overholdelsen af de nødvendige 20-20-20-klimaforandringsmål.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Europa er ikke verdens mest konkurrencedygtige økonomi i 2010. Langt fra. Med et fald i BNP på 4 % og 23 mio. arbejdsløse borgere er EU's sundhedstilstand ikke just fremragende. Hvis EU har brug for et alvorligt elektrisk stød for at få økonomien og beskæftigelsen tilbage i et effektivt kredsløb, skal det ske med samme mål, men med en helt anden metode end i forbindelse med Lissabonstrategien. Den skal også tage hensyn til de forudgående forhandlinger på områderne for energi, klimaforandring, industri og landbrug. Derfor støtter jeg den beslutsomhed præget af pragmatisme, der kendetegner den nye EU 2020-strategi. Vi skal sikre, at 75 % af borgerne i den arbejdsdygtige alder rent faktisk har et job, og at investeringen af 3 % af BNP rent faktisk betaler sig. Det er i dag mere end nogensinde før mål, som Europa skal opfylde. Om de 27 hovedstæder vil samarbejde, er dog en anden sag. Derfor opfordrer vi til, at EU 2020-strategien omfatter sanktioner og incitamenter til de gode elever og de slemme elever (punkt 14). Sanktioner på den ene side og incitamenter på den anden. Guleroden og staven. Det er en ældgammel metode, men den virker.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte "nej" til det beslutningsforslag RC7-0151/2010, der i dag blev forelagt Parlamentet til afstemning, af samme grund, som vi, De Grønne, ikke stemte for Barroso II-Kommissionen: på grund af manglende ambitioner. Det er nu Parlamentets største politiske gruppers tur til at skuffe, fordi de vedtager en beslutning, der alene er spil for galleriet. Den indeholder ikke et eneste økonomisk, socialt eller miljømæssigt forslag. Jeg tror, at europæerne har højere forventninger til Parlamentet.

Parlamentet blev sat på sidelinjen under udformningen af EU 2020-strategien. Nu hvor Parlamentet for sent har fået chancen for at reagere, går dets største politiske grupper sammen for at levere en tom beslutning. Vi gik dermed glip af chancen for at bringe Parlamentet i centrum for forhandlingen om indholdet og ind på den centrale scene som en institution.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) Spørgsmålet om EU's position, når det gælder beskæftigelse og økonomisk udvikling i 2020, er af central betydning. Navnlig i tider med økonomisk krise som nu skal EU 2020-strategien fungere som en drivkraft, der kan bringe os ud af usikkerheden. Det gør det vigtigere at vælge målene på en måde, så de faktisk kan opfyldes. Politikken er ikke et mål i sig selv, men har til formål at skabe realistiske programmer, som befolkningen og økonomien kan holde trit med. Den bæredygtige økonomi skal være et pejlemærke i udformningen af den nære fremtid.

Dette er et mål, som vi skal opfylde trin for trin, ikke mindst på grund af klimaforandringerne. Problemet med forsyningssikkerhed for råvarer vil i fremtiden blive mere og mere alvorligt for Europa, og derfor skal vi nu bane vejen for bæredygtig udnyttelse af ressourcerne og føre den europæiske politik i denne retning.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte imod den fælles beslutning, fordi de tre største grupper tydeligvis bruger den til at godkende den "business-as-usual"-tilgang, som Barroso II-Kommissionen benytter. Mine vælgere forventer en anden tilgang og ønsker, at EU 2020-strategien munder ud i en "Green New Deal", en grøn revolution i det 21. århundrede, som forener menneskelig udvikling med jordens fysiske begrænsninger.

EU bekender sig stadig til politikken om ukritisk vækst i BNP. De Grønne og miljøforkæmperne ønsker dog at omdanne EU 2020-strategien fra en strategi, der alene efterstræber BNP-vækst, til et bredt politisk koncept for EU's fremtid som en social og bæredygtig union, der sætter mennesker og miljøbeskyttelse i centrum for politikkerne, søger at sikre velfærd for mennesker og skaber optimale muligheder for alle. Efter vores mening skal BNP omfatte et sæt velfærdsindikatorer og indikatorer, der tager højde for brede eksterne økonomiske faktorer og miljøproblemer. Min gruppe har derfor indgivet en tekst på otte sider, der i detaljer forklarer vores alternative tilgang. Jeg foretrækker den tekst frem for de tre største gruppers kompromis.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte imod beslutningen om EU 2020-strategien på grund af vedtagelsen af punkt 6, som nævner omlægning af de sociale sikringssystemer og taler om større fleksibilitet for arbejdstagerne. Beslutningen er desuden snarere et sammensurium af mere eller mindre gode hensigter på bekostning af præcise kvantitative og kvalitative mål. Den næsten fuldstændige fiasko for Lissabonstrategien er tilsyneladende ikke blevet taget i betragtning.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) EU 2020-strategien søger at fastlægge en plan for fremtiden med henblik på at opnå økonomisk vækst og jobskabelse i EU. Dens tilgang baseres på mål, der omhandler en bæredygtig social markedsøkonomi, det bæredygtige videnssamfund og de små og mellemstore virksomheders rolle i indsatsen for at styrke beskæftigelsen.

Et stærk, moderne og fleksibel samhørighedspolitik skal være et centralt element i denne strategi. Samhørighedspolitikken, som er indeholdt i den nye Lissabontraktat gennem horisontal anvendelse, spiller en afgørende rolle i arbejdet for at imødegå EU's nye udfordringer. I den sammenhæng kan målet om europæisk territorial samhørighed betragtes som grundlæggende.

Prioriteterne for europæisk samhørighed må ikke kun været rettet mod styrkelse af konkurrencedygtigheden på europæisk plan gennem effektiv fordeling af finansiering, men skal også hjælpe dårligt stillede regioner med at overvinde deres sociale og økonomiske vanskeligheder og mindske de eksisterende uligheder.

De europæiske regioners aktive rolle i indsatsen for at fremme denne strategi skal også fremhæves. Vigtigheden af styring på forskellige niveauer skal fremhæves. En dybdegående deling af mål, opgaver og ansvarsområder i forbindelse med EU 2020-strategien mellem EU, medlemsstaterne samt de lokale og regionale myndigheder er ønskværdig.

Af ovennævnte grunde stemte jeg for beslutningsforslaget.

Marianne Thyssen (PPE), skriftlig. – (NL) Det er på kort sigt afgørende, at vi udformer en strategi for exit fra krisen, men der kræves mere på mellemlang sigt. Hvis vi virkelig ønsker at give den sociale markedsøkonomi, vores sociale model, en chance, har vi brug for mere økonomisk vækst, grøn vækst, der vil gøre os konkurrencedygtige og skabe nye arbejdspladser. Investering i forskning og udvikling, i innovative produkter, produktionsprocesser og tjenesteydelser er afgørende, hvis vi skal opretholde vores levestandard i den globale økonomi.

Dette fremskridt mod strukturreform afspejles i den EU 2020-strategi, som Kommissionen har foreslået. Det er også afgørende, at Kommissionen skifter spor og fokuserer på en række mindre mål, der kan måles og skræddersys til de enkelte medlemsstater. Som det med rette anføres i beslutningen, sikrer strategien ikke, at de anførte mål kan håndhæves. Manglen på en ægte sanktionsordning, hvis målene ikke opfyldes, eller hvis indsatsen i den henseende er utilstrækkelig, betyder, at EU 2020-strategien er behæftet med samme fejl som forgænger.

Den fælles beslutning udgør et godt grundlag for videre drøftelser med Kommissionen, Rådet og Det Europæiske Råds formand. Jeg stemte derfor klart for denne beslutning.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Det fælles beslutningsforslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa om EU 2020-strategien udtrykker den fælles beslutning fra kapitalens politiske ansigt om at bruge alle midler til at gennemføre monopolernes brutale angreb og antigræsrødsplaner mod arbejderklasserne og arbejderne i EU.

EU 2020-strategien følger i fodsporene af og forlænger Lissabonstrategien mod græsrodderne ved at fastlægge monopolkapitalens strategiske mål og planer og ved at lægge arbejdernes grundlæggende lønmæssige og sociale rettigheder på en Prokrustesseng. Helt præcist har vi en udbredt anvendelse af det berømte "flexicurity" sammen med "livslang læring", "uddannelse og videreuddannelse" og "mobilitet" af arbejdere, afskaffelse af kollektive overenskomster, delte job, drastiske løn- og pensionsnedskæringer, forhøjelse af pensionsalderen og gennemgribende ændring inden for socialsikring, sundhed, velfærd og uddannelse. Den giver også kapitalen massive summer fra statskasserne i form af tilskud og incitamenter til "grøn udvikling". Grækenlands Kommunistiske Parti stemte imod Parlamentets beslutning om EU 2020-strategien.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) For længe siden sagde Jacques Delors altid, at man ikke kan forelske sig i et indre marked eller en fælles valuta. Jeg er forelsket i et EU, der tager de reelle behov i medlemsstaternes familier alvorligt i streng overensstemmelse med de nationale og europæiske kompetencer. Ved læsning af EU 2020-strategien og Parlamentets beslutning konstaterer jeg dog, at vores ambitioner er begrænset til genert flirten med den frie markedsøkonomi. Der er ingen anerkendelse af borgernes investering i social samhørighed eller solidaritet mellem generationerne. Burde vi ikke ændre vores syn på arbejdsmarkedet og skabelsen af merværdi, der gavner samfundet som helhed? Kommissionen foreslår et kvantificeret mål for bekæmpelse af fattigdom. Dette tiltag vil uundgåeligt bringe udhulingsprocessen tilbage, hvilket næppe vil hjælpe de fattigste borgere. Manglen på en liste over fattigdomsindikatorer viser utilsigtet en mangel på forståelse af, hvad fattigdom betyder. Fattigdom betyder meget mere end blot at være uden arbejde, og alle, der har oplevet fattigdom i det daglige, leder ikke kun efter et job. De ønsker reel adgang til eksisterende rettigheder. EU 2020-strategien skal give et mere entusiastisk og beslutsomt svar på denne situation. Jeg undlod at stemme.

Beslutningsforslag RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg har læst både dommer Richard Goldstones rapport og ambassadør Dora Holds konklusioner, som imødegår mange af de argumenter, der fremlægges i rapporten fra den FN-kommission, som dommer Goldstone har ledet. Ved en sammenligning af dem bemærkede jeg den forudindtagne tone i Goldstone-rapporten, og derfor har jeg ikke støttet beslutningen om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne om Israel/Palæstina.

Handler skal analyseres på en gennemsigtig og upartisk måde for begge sider af konflikten. Goldstone-rapporten nævner ikke, hvad der udløste den israelske operation i Gaza: næsten 12 000 raket- og morterangreb mod israelske civile. Efter tilbagetrækningen af israelske styrker fra Gaza er antallet af raketangreb steget med 500 %. I 2004 og 2005 blev der lanceret henholdsvis 281 og 179 raketangreb mod israelsk territorium. Efter den israelske tilbagetrækning fra Gaza i september 2005 er antallet af angreb steget til 946 i 2006, 783 i 2007 og 1 730 i 2008.

Ikke én eneste EU-medlemsstat har stemt for vedtagelsen af Goldstone-rapporten som en del af FN's Menneskerettighedsråd. Overholdelse af folkeretten skal være en prioritet for alle involverede parter.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi besluttede at undlade at stemme i alle afstemninger om Palæstina og Israel. Vi kunne ikke stemme for beslutninger, der foregav at give EU beføjelser til at føre udenrigspolitik, eller som ikke var i overensstemmelse med vores politik om neutralitet i konflikten. Vi indtager en neutral politisk holdning mellem Israel, palæstinenserne og de øvrige arabiske og muslimske lande. Vi er dog ikke ligegyldige i vores neutralitet. Vi anerkender navnlig, at angreb mod civile fra både stater og organisationer er fuldstændig uacceptable. Det ville endvidere glæde os, hvis konflikten blev afsluttet gennem et retfærdigt forlig.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg besøgte Gaza tidligere på året og så selv, hvor afgørende det er, at Parlamentet handler på dette felt. Goldstone-henstillingerne skal gennemføres fuldt ud, og jeg vil holde øje med problemet i de kommende måneder.

Derek Roland Clark (EFD), skriftlig. – (EN) Jeg anerkender, at konflikten i Gaza og på Vestbredden er en humanitær tragedie, men jeg støtter med mine stemmer ikke eksistensen af europæiske institutioners internationale indflydelse, ligesom jeg ikke anerkender EU. Mine stemmer i Parlamentet den 10. marts 2010 afspejler min samvittighed i denne sag.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støttede denne beslutning, som understreger, at respekt for internationale menneskerettigheder og den humanitære folkeret er en grundlæggende forudsætning for retfærdig og varig fred i Mellemøsten. Den udtrykker bekymring over det pres, der lægges på ngo'er af myndighederne i Israel og Gaza, fordi de har været involveret i udarbejdelsen af Goldstone-rapporten. Den

opfordrer til en ubetinget ophævelse af blokaden mod Gaza og opfordrer Europa til offentligt at opfordre Israel og palæstinenserne til at gennemføre Goldstone-henstillingerne. I selve Goldstone-rapporten konkluderes det, at det særdeles høje dødstal blandt civile, herunder mere end 300 børn, skyldes, at Israel bevidst brugte uforholdsmæssig magt i strid med folkeretten. Det konkluderes også, at belejringen af Gaza er lig med kollektiv afstraffelse af de 1,5 mio. borgere i strid med folkeretten. Den anbefaler, at Genèvekonventionernes parter, herunder Irland, iværksætter retsforfølgning mod de ansvarlige for disse politikker og deres gennemførelse. Jeg er i gang med at udarbejde en formel anmeldelse til det irske politi baseret på Goldstone-rapportens resultater med henblik på at sætte den offentlige anklager i stand til at overveje retsforfølgelse af de ansvarlige i Irland.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater mener ikke, at Hamas skal være opført på EU's liste over terrororganisationer. Vi er meget kritiske over for Hamas og ikke mindst deres angreb mod den israelske civilbefolkning, men vi er samtidig bekymret for, at en ubetinget fordømmelse fra EU's side kan forværre situationen og få Hamas til at isolere sig endnu mere. Vi mener ikke, at EU's beslutning om at fortsætte den politiske isolation af Hamas efter dets succes i et frit og demokratisk valg er rigtig. Vi mener, at EU skal sammenligne muligheden for at opnå succes ved hjælp af isolation og sanktioner med brugen af kritisk dialog og samarbejde.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Alle, der som jeg har fulgt konflikten mellem israelerne og palæstinenserne i mange år, kan kun med beklagelse konkludere, at en stor del af den oprigtige indsats for at opnå varig fred stadig ikke er nok til at overtale og motivere dem, der har valgt volden for at afskaffe den én gang for alle. Hamas' valgsejr og delingen af det palæstinensiske territorium i to dele med hver sin myndighed har i alvorlig grad forværret en allerede grum situation.

Så længe Hamas ikke accepterer den legitime eksistens af Staten Israel, vil enhver dialog kun være spil for galleriet. Israel skal fra sin side passe på, at de holdninger, landet vedtager, er passende og forholdsmæssige, ellers vil det bringe landets nuværende internationale legitimitet i fare. Ligesom Yitzhak Rabin mener jeg, at diplomatisk fred ikke er reel fred, men den er et afgørende skridt på vejen. Vi skal arbejde i denne retning og fjerne alle hindringer mod reel fred. Dommer Goldstones rapport bemærker visse hindringer, som begge parter har lagt i vejen for processen, nemlig misbrug og alvorlige forbrydelser, der skal undersøges, dømmes og straffes.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Vi skal være opmærksomme på den konflikt, der blev indledt i Gaza den 27. december 2008 og sluttede den 18. januar 2009, og som medførte døden for mere end 1 400 palæstinensere og 13 israelere. Tabet af menneskeliv var koblet sammen med en ødelæggelse af størstedelen af den civile infrastruktur.

Den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og medlemsstaterne skal arbejde hen imod en fælles EU-holdning til reaktionen på undersøgelsesmissionens rapport om konflikten på Gazastriben og det sydlige Israel.

Jeg vil understrege, at respekt for den internationale menneskerettighedslovgivning og den humanitære folkeret er grundlæggende, hvis vi skal opnå retfærdig og varig fred i Mellemøsten.

Jeg er enig i opfordringen til den højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og medlemsstaterne til aktivt at overvåge gennemførelsen af henstillingerne i Goldstone-rapporten gennem høring af EU's eksterne missioner og ngo'er, der er aktive på dette område.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Parlamentets vedtagelse af denne beslutning om konflikten i Gaza var et positivt skridt, da den anerkender Israels overtrædelser af folkeretten. Det beviser den indvirkning, som Goldstone-rapporten har haft på fredsprocessen i Mellemøsten, ved at bringe Israels konstante krænkelser af folkeretten til Parlamentets kendskab.

Sandheden er, at Goldstone-rapporten indeholder klare beviser for de krænkelser af den internationale humanitære folkeret, som blev begået af de israelske styrker på palæstinensisk territorium under Israels militære operationer i 2008.

Vi ønsker derfor, at denne rapports konklusioner straks vedtages, og at dens henstillinger gennemføres. Samtidig opfordrer vi EU's tjenestemænd til at sikre, at associeringsaftalen mellem EU og Israel ikke styrkes, så længe der ikke er sat en stopper for de krænkelser af folkeretten og de grundlæggende menneskerettigheder, som Israel stadig begår i de besatte palæstinensiske områder.

Charles Goerens (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Dette er endnu en retrospektiv vurdering af de fejl, som begge parter i konflikten har begået. Hvis disse sager har de samme konsekvenser, så er der ingen grund til at betvivle sagerne, fordi konsekvenserne altid er katastrofale. En sådan sag sender raketter ud over israelske byer. En sådan sag er Staten Israels uforholdsmæssige modangreb. En sådan sag er den frygtelige situation for indbyggerne i Gaza. En sådan sag er også de mest radikale fraktioners udnyttelse af deres elendighed. Her er en idé: Hvorfor ikke begynde at støtte kun de to kræfter i de to lejre, der reelt har valgt freden? Disse kræfter findes på begge sider, og de beskyldes alle alt for ofte for at svigte deres eget folk, fordi de drømmer om et scenarie, hvor forskellene i en region, der længe har været scenen for en af de farligste konflikter på jorden, kan nedbrydes.

Sylvie Guillaume (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jeg stemte for beslutningen om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne, fordi det er afgørende, at vi får de israelske og palæstinensiske myndigheder til at forpligte sig til at gennemføre uvildige og gennemsigtige undersøgelser af Gazatragedien i 2008-2009, ikke på en aggressiv måde, men på en beslutsom måde. Medlemsstaterne skal på deres side arbejde endnu hårdere for at forsvare en klar holdning og skal forpligte sig til at fastholde kravene til deres israelske og palæstinensiske partnere. Den humanitære folkeret skal overholdes af alle parter i konflikten, og EU's mål skal være at sikre respekt for disse principper.

Joe Higgins (GUE/NGL), *skriftlig*. – (EN) Jeg stemte for denne beslutning, fordi den understreger de frygtelige omstændigheder, som størstedelen af den palæstinensiske befolkning i Gaza lever under i dag, og navnlig opfordrer til "omgående" og "ubetinget" åbning af alle Gazas grænseovergange. Jeg støtter fuldt ud den palæstinensiske befolknings ret til selvbestemmelse og til at forsvare sig mod de gentagne angreb fra Israels hær og statslige styrker. Jeg er dog meget uenig i de idéer, der fremføres af højreorienterede islamister og Hamas. Jeg er også imod individuelle angreb på jødiske arbejdere, som skaber yderligere splittelse mellem israelske og palæstinensiske arbejdere. Dette giver kun den israelske regering og andre grupperinger på den ekstreme højrefløj i Israel et påskud til at iværksætte yderligere angreb mod den palæstinensiske befolkning. Den israelske regering tjener ikke de palæstinensiske massers interesser og heller ikke den israelske arbejderklassens interesser. Angreb på levestandarder og demokratiske rettigheder skal i fællesskab bekæmpes af israelske og palæstinensiske arbejdere. Den eneste løsning, der kan sikre varig fred i regionen, er et socialistisk Israel parallelt med et socialistisk Palæstina, hvor grænserne gensidigt aftales mellem parterne og er en del af en demokratisk socialistisk konfederation i Mellemøsten.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jeg støtter på det kraftigste resultaterne af Goldstone-rapporten, og det glæder mig, at Parlamentet har godkendt dens henstillinger. Jeg håber, at processen hen imod varig fred gennem en tostatsløsning vil få støtte af Goldstone-resultaterne.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU bør bekymre sig dybt om løsningen af konflikten mellem israelerne og palæstinenserne, der ud over de ofre, den har resulteret i, i årtier har skabt enorm ustabilitet i regionen og i verden.

Alligevel mener jeg, at der er forskel mellem Israel, som er en demokratisk og suveræn stat, der deler og fremmer de vestlige samfunds grundlæggende værdier, og radikale bevægelser, som f.eks. Hamas, der nægter at anerkende eksistensen af Staten Israel. Dette er en hindring mod en fuldstændig løsning af konflikten.

Dette forhindrer os ikke i at fordømme enhver form for vold, der er begået på begge sider af konflikten, som har chokeret verden, og som kun kan motivere og forpligte os endnu mere til at finde muligheder for at fremme forståelsen.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Dagens fælles beslutningsforslag om Goldstone-rapporten giver endnu en gang udtryk for EU's ønske om en retfærdig vurdering og gennemgang af begivenhederne under Gazakonflikten. Den 26. februar 2010 opfordrede FN's Generalforsamling igen de to parter til at gennemføre troværdige undersøgelser og indgive yderligere rapporter inden for fem måneder. De palæstinensiske myndigheder har nu nedsat et uafhængigt undersøgelsespanel, hvilket er en særdeles god nyhed. EU's optræden på den internationale scene skal være styret af streng respekt for principperne og målsætningerne i FN-pagten og folkeretten. Overholdelse af den humanitære folkeret og den internationale menneskerettighedslovgivning fra Israels og palæstinenserne side er grundlæggende elementer i en fredsproces, som skal føre til, at to stater kan leve side om side i fred og sikkerhed. Med denne beslutning forsøger EU at nå frem til en stærk fælles holdning til opfølgningen af rapporten fra FN's undersøgelsesmission under ledelse af dommer Goldstone om konflikten i Gaza og det sydlige Israel. Beslutningen opfordrer også til, at det offentligt kræves, at rapportens henstillinger gennemføres, og at gerningsmændene bag alle krænkelser af folkeretten, herunder påståede krigsforbrydelser, drages til ansvar, og derfor stemte jeg for.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det fælles beslutningsforslag om Goldstone-rapporten redegør retfærdigt og i detaljer for EU's ønske om en undersøgelse af begivenhederne i forbindelse med Gazakonflikten. Den 26. februar 2010 gentog FN's Generalforsamling sin opfordring til at gennemføre en undersøgelse af begivenhederne og de påståede alvorlige krænkelse af menneskerettighederne inden for fem måneder. I henhold til de seneste oplysninger har kun den palæstinensiske side imødekommet opfordringen, hvilket er en stor skam. EU skal efter min mening aktivt involvere sig i internationale organisationer og udvalg for at sikre overholdelse og gennemførelse af folkeretten. Netop respekten for overholdelse af den humanitære folkeret og standarderne i den internationale menneskerettighedslovgivning fra begge parter side i konflikten er en grundlæggende forudsætning, hvis der skal opnås reelt fremskridt i den mellemøstlige fredsproces, som nu endnu en gang kan blive sat alvorligt tilbage på grund af Israels planlagte opførelse af bosættelser. Den fælles beslutning opfordrer til, at henstillingerne fra rapporten fra FN's undersøgelsesmission under ledelse af dommer Goldstone om konflikten i Gaza og det sydlige Israel gennemføres, og derfor stemte jeg "ja".

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Menneskerettigheder skal overholdes af alle sider i konflikten i Mellemøsten. Enhver mistanke om, at menneskerettighederne er blevet krænket af en af parterne, skal undersøges. Der skal dog benyttes den samme tilgang over for alle parter i konflikten. Goldstone-rapporten er et dokument, der har vakt store følelser og foranlediget betydelig strid. Den er blevet mødt af adskillige beskyldninger om partiskhed. Mange har påpeget, at rapporten ikke behandler alle de faktorer, der førte til konflikten, på samme måde. Det internationale samfund må dog ikke vende konflikten ryggen. Goldstone-henstillingerne omfatter et forslag om at gennemføre internationale undersøgelser af forbrydelser, der påstås at være begået af en af konflikten parter. Realiteterne i konflikten i Mellemøsten sætter et spørgsmålstejn ved muligheden for at gøre dette. Der er en alvorlig fare for, at Parlamentet ikke kan overvåge de foranstaltninger, der iværksættes af Hamas, men kun de foranstaltninger, der iværksættes af Israel. På baggrund af disse omstændigheder valgte jeg at stemme imod vedtagelsen af den fælles beslutning i den endelige afstemning.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Jeg har ikke støttet den fælles beslutning fra socialdemokraterne, de liberale, venstrefløjen og De Grønne om gennemførelsen af henstillingerne i Goldstone-rapporten om Israel. Denne rapport blev vedtaget af FN's Generalforsamling i november sidste år, men kun af fem af EU's 27 medlemsstater. Det skyldes, at rapporten ikke blev analyseret ansvarligt af Menneskerettighedsrådet, og Generalforsamlingen stemte derfor om en ubalanceret rapport, der beskriver Israel som en terrororganisation. Jeg er en af de politikere, der ønsker en objektiv og kompromisløs undersøgelse af alle tilfælde af påståede krænkelse af menneskerettighederne i Gazakonflikten. Det drejer sig dog om troværdigheden af undersøgelsens konklusioner. Vi kan ikke tillade politiseringen af en igangværende undersøgelse, som endnu ikke er afsluttet. Målet bør trods alt være en fredelig løsning på konflikten mellem israelerne og palæstinenserne og den fremtidige velstand for to uafhængige stater, Israel og Palæstina, og ikke en magtkamp mellem Europa og USA om indflydelse i regionen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for beslutningsforslaget RC7-01 36/2010 om Goldstone-henstillingerne, navnlig fordi den gentager opfordringen til en stærk holdning fra EU's side til opfølgningen af Goldstone-rapporten og til offentligt at kræve, at rapportens henstillinger gennemføres, og at gerningsmændene bag alle krænkelse af folkeretten drages til ansvar. Den opfordrer alle parter til at gennemføre undersøgelser, der opfylder internationale standarder, inden for fem måneder, og den opfordrer næstformanden i Kommissionen/den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik og medlemsstaterne til aktivt at overvåge gennemførelsen af henstillingerne i rapporten. Den føjer endvidere nye punkter til det, som Parlamentet allerede tidligere har sagt. Den opfordrer f.eks. næstformanden i Kommissionen/den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik til at vurdere resultaterne af undersøgelserne foretaget af samtlige parter og til at rapportere tilbage til Parlamentet om disse vurderinger, understreger, at EU og medlemsstaternes ansvarlighed og troværdighed kræver, at disse undersøgelser overvåges fuldt ud, udtrykker sin bekymring over det pres, der lægges på ngo'er, der har været involveret i udarbejdelsen af Goldstone-rapporten og i opfølgningsundersøgelser, og henviser i den forbindelse til foranstaltninger, der indskrænker disse organisationers aktiviteter.

Olle Schmidt og Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – (SV) Dette er ikke et godt tidspunkt til at vedtage en beslutning om Israel. Vi kan snart forvente at modtage en udførlig evaluering af Goldstone-rapporten, og jeg mener ikke, vi skal foregribe den. Situationen er følsom, og konflikten mellem parterne er blevet polariseret. Vi må ikke forværre situationen ved at vedtage en beslutning, der bestemt vil blive betragtet som utilfredsstillende af de involverede parter. Det er efter min mening endvidere mærkeligt, at EU kan vedtage en beslutning om et mandat, der ikke blev støttet af nogen af EU's medlemsstater i FN's Menneskerettighedsråd.

Marek Siwiec (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg mener ikke, at den fælles beslutning om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne om Israel/Palæstina fuldt ud afspejler de synspunkter, som medlemmerne af Parlamentet gav udtryk for under den forhandling, der fandt sted i Bruxelles den 24. februar. Beslutningen repræsenterer ikke i tilstrækkelig grad holdningen blandt flertallet af de politiske grupper, som hjalp med at udforme dokumentet. Den rapport, som beslutningen omhandler – Goldstone-rapporten – er partisk og behandler ikke alle de faktorer, der førte til konflikten, på samme måde. Den fælles beslutning nævner endvidere ikke de omstændigheder, der førte til konflikten, og den omtaler heller ikke de 8 000 angreb på israelske civile, som Hamas og andre væbnede grupper var ansvarlige for. Der er heller ingen oplysninger om den måde, som Hamas har ignoreret våbenhvilen på.

I punkt 7 i det dokument, jeg henviser til, anføres det blot, at Parlamentet ikke kan overvåge de foranstaltninger, der iværksættes af Hamas, men kun de foranstaltninger, der iværksættes af Israel. En sådan holdning mindsker troværdigheden af Israels retssystem og også af de israelske institutioner og underminerer deres evne til at gennemføre undersøgelser. I den endelige afstemning stemte jeg derfor imod vedtagelsen af den fælles beslutning.

Catherine Soullie (PPE), skriftlig. – (FR) Nedkogningen af konflikten mellem israelerne og palæstinenserne til en simpel sammenligning af dødstallene i den ene eller den anden krigslejr kan kun forvrænge vores syn på denne krig, der nu har varet alt for længe. Vi er alle enige om, at det er vanskeligt at finde en løsning på denne konflikt, fordi årsagerne er komplekse og har dybe rødder. Vi kan derfor ikke se tingene i sort/hvid i denne del af verden.

Den mission, der blev ledet af dommer Goldstone, fik alene til opgave at opregne krænkelserne af folkeretten. Selv om ikke alle konklusioner i rapporten er ubegrundede, forekommer det mig at være den mest ærlige intellektuelle løsning, hvis jeg stemte imod disse beslutninger, der godkendte tilgangen og konklusionerne i en tekst, der efter min mening er blevet håndteret på en partisk måde og frem for alt på grundlag af ufuldstændige målsætninger.

Ja, vi skal tage afstand fra og stoppe de krænkelser, der begås af begge krigsførende parter i regionen, men vi skal være meget omhyggelige med hensyn til den anvendte procedure, hvis vi ønsker, at der skabes retfærdighed i regionen, som kan føre os i retningen af varig fred.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jeg stemte for den fælles beslutning om Goldstone-rapporten, ikke mindst fordi den anerkender, at befolkningen i Gaza fortsat lever under afskyelige forhold som følge af blokaden, og fordi den opfordrer til omgående, permanent og ubetinget åbning af grænseovergangene. Den vedtagne tekst opfordrer til, at Goldstone-rapportens henstillinger gennemføres, og at gerningsmændene bag alle krænkelser af folkeretten, herunder påståede krigsforbrydelser, drages til ansvar. Rapporten er resultatet af en afbalanceret og grundig undersøgelse, der var baseret på feltbesøg og vidneudsagn.

I henhold til rapporten krænkede de involverede parter den humanitære folkeret. I henhold til rapporten er officerer i den israelske hær ansvarlige for vilkårlig brug af fosfor, for manglende skelnen mellem civile og soldater, for de menneskelige konsekvenser af blokaden, der er et instrument til kollektiv afstraffelse, og for overtrædelse af den militære undtagelsestilstand.

Rapporten indeholder nok elementer til at kræve, at FN's Generalsekretær og Sikkerhedsråd iværksætter en retssag, hvilket ville være den bedste garanti for, at alle tvivlsspørgsmål og diskussioner omkring begivenhederne i Gaza elimineres. Det er beklageligt, at Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) ikke har gjort sin indflydelse gældende i forbindelse med denne tekst.

Charles Tannock (ECR), skriftlig. – (EN) ECR-Gruppen anerkender ikke en væsentlig del af Goldstone-rapporten, og derfor stemte vi ikke for PPE-Gruppens beslutningsforslag og det fælles beslutningsforslag. ECR-Gruppen har alvorlige betænkeligheder ved legitimiteten og den partiske karakter af den rapport, som dommer Goldstone har udformet, og ønsker navnlig ikke medlemmer af IDF eller politikere anklaget for krigsforbrydelser. Vi støtter fortsatte forhandlinger om fred og sikkerhed i regionen. Vi støtter en tostatsløsning, og vi anerkender de humanitære problemer, som den aktuelle konflikt har skabt i regionen.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Som global aktør skal EU ikke kun tænke på sine borgeres ve og vel, men skal også tage resten af verden i betragtning. Derfor skal beslutninger, der træffes af medlemmer af Parlamentet, være baseret på en virkelighed, der er mere end blot europæisk. Det er en fejl at stemme om beslutningen om gennemførelsen af Goldstone-henstillingerne, inden rapporten er vedtaget af FN.

Bortset fra at vi ikke har haft tid nok til at forhandle rapporten, fik vi ikke en præsentation af rapporten, der gav en omfattende dækning af de modstridende argumenter. Når EU's medlemsstater ikke viser vilje til at iværksætte konsekvente foranstaltninger vedrørende Israel og Palæstina, bidrager Parlamentets vedtagelse af nogen form for beslutning ikke til fredsprocessen i Mellemøsten.

Derfor undlod jeg at stemme i afstemningen om beslutningen fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og stemte imod det fælles beslutningsforslag fra de andre partier. Jeg har særlige forbehold mod betragtning J og punkt 10 i den fælles beslutning, der ikke forklarer, at dette er et direkte resultat af Hamasstyret – en gruppe, som det internationale samfund betragter som en terrororganisation, selv om de understreger den tragiske situation for indbyggerne på Gazastriben. Jeg er desuden ikke enig i punkt 2 og 4 i den fælles beslutning, der opfordrer til, at henstillingerne i Goldstone-rapporten gennemføres, fordi de ikke alle er legitime.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Takket være Goldstone-rapporten har det været muligt at fremhæve behovet for, at uafhængige undersøgelser gennemføres hurtigt med henblik på at fastlægge de faktiske begivenheder og de involverede parter ansvar, og drage konklusioner vedrørende krænkelse af folkeretten og den humanitære folkeret under Gazakonflikten. Disse undersøgelser skal gennemføres på en redelig måde af de palæstinensiske og israelske myndigheder. Jeg håber, de dermed kan fremme en genoptagelse af forhandlingerne, og jeg støtter derfor uden forbehold princippet for undersøgelserne. Jeg vil også understrege, at denne konflikt i Gaza har medført ødelæggelse af mange projekter, som EU har finansieret, og som har haft til formål at mildne den humanitære krise for befolkningen, der lider under en mangel på primære næringsmidler og manglende adgang til grundlæggende offentlige tjenester. Indbyggerne skal gives håb, så de fortsat kan tro på en hurtig løsning af problemet mellem israelerne og palæstinenserne. Kun under disse omstændigheder kan der skabes et grundlag for en retfærdig og varig fred mellem en palæstinensisk stat og en israelsk stat som levedygtige, sikre og fredelige naboer.

Beslutningsforslag RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det er ikke længe siden, jeg mindede Parlamentet om, at valg ikke er frie i Belarus, at der ikke findes ytrings-, forenings- og meningsfrihed, og at der har været et stigende antal undertrykkende foranstaltninger fra myndighedernes side. Politiske fanger er desuden stadig ikke blevet løsladt, dødsstraffen er ikke blevet afskaffet, og der er ikke givet garanti for hverken deling af magten, herunder navnlig domstolenes uafhængighed, eller respekt for menneskerettigheder.

Den nylige indsættelse af politiet mod sammenslutningen af polakker i Belarus og afvisningen af de rettigheder, de søger at opnå, er endnu to episoder, der må svække den europæiske tillid til det belarussiske diktatur. De opfordrer alle europæiske demokrater, navnlig europæiske institutioner og medlemsstaternes regeringer, til at være på vagt og indtage en fast og koordineret holdning over for myndighederne i Minsk, der fortsat er loyale over for den værste arv fra kommunismen. EU kan ikke indgå i partnerskab med Belarus, som ikke respekterer hverken sine egne statsborgere eller folkeretten. Som det siges i mit land: "Hellere være alene end i dårligt selskab!".

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU bør ikke anerkende det belarussiske parlaments legitimitet, før end der afholdes frie valg i landet. Jeg opfordrer derfor de belarussiske myndigheder til at gennemføre en fuldstændig reform af landets valglove i overensstemmelse med henstillingerne fra Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa/Kontoret for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder.

De belarussiske myndigheders foranstaltninger mod medlemmer af den organisation, der repræsenterer det polske nationale mindretal, er absolut forkastelige, og det samme er de politisk forudindtagne retssager og den kendsgerning, at de retlige myndigheder tilsyneladende modtager ordrer fra regeringen. EU kan ikke acceptere de belarussiske myndigheders beslutning om at begrænse adgangen til internettet eller manglen på garantier om pressefrihed, frihed til fredelige forsamlinger, foreningsfrihed og frihed til at bekende sig til andre kirker end den belarussiske ortodokse kirke samt andre rettigheder og politiske frihedsrettigheder.

Niveauet af Fællesskabets samarbejde med de belarussiske myndigheder skal efter min mening stå i direkte forhold til niveauet af respekt for menneskerettigheder i landet. Jeg deler bekymringerne over erklæringen fra næstformanden i Kommissionen/den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik om undertrykkelsen af det polske nationale mindretal, som var svag og forsinket.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Siden afslutningen af den kolde krig har forholdet mellem Belarus og vesten bevæget sig hen imod udviklingen af en ny forståelse, og EU har udviklet en positiv dialog med hensyn til at give Belarus incitament til at skabe fremskridt på områderne for demokrati og menneskerettigheder.

Uanset ovenstående kan EU ikke acceptere handlinger, der er i strid med internationale principper og lovgivning vedrørende nationale mindretals rettigheder. EU kan ikke indtage relative holdninger, når det gælder menneskerettigheder.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Som medordfører for Parlamentets beslutning om civilsamfundets og de nationale mindretals situation i Belarus stemte jeg for beslutningen. Selv om hr. Lukashenkos regime sidste år løslod politiske fanger og er blevet noget mildere, kan EU ikke se den anden vej, når det stilles over for de nylige krænkelse af menneskerettighederne, der er begået mod medlemmer af sammenslutningen af polakker i Belarus. Det er kun muligt at give de belarussiske borgere fordelene ved EU's østlige partnerskab, hvis den belarussiske regering garanterer belarussernes menneskerettigheder og borgerrettigheder og indleder demokratiske reformer. Regimets indrømmelser indtil videre har været utilstrækkelige, og arrestationen af lederen af sammenslutningen af polakker i Belarus, Angelika Borys, afvisningen af at give bevægelsen tilladelse til at blive registreret og fastfrysningen af dens aktiver er endnu et slag mod forholdet til EU. Efter den fortsatte krænkelse af menneskerettighederne og retsstatsprincippet har EU intet andet valg end at overveje at genindføre sanktionerne mod den belarussiske regering.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jeg stemte for vedtagelsen af Parlamentets fælles beslutningsforslag (RC-B7-0134/2010). For nogle måneder siden vedtog Parlamentet en beslutning, der opfordrede de belarussiske myndigheder til at standse brugen af dødsstraf mod landets borgere. I dag taler vi igen om Belarus og om krænkelse af menneskerettighederne og principperne for civilsamfundet. EU har åbnet op over for Belarus. Vi har iværksat de rigtige foranstaltninger, f.eks. inddragelse af Belarus i det østlige partnerskab. Den tillid, vi har vist Belarus, skulle have indledt et skifte til sporet mod demokratisering og respekt for borgerrettigheder. Det er desværre ikke sket. I lyset af det skal EU stå fast og vedtage en stærkere holdning, hvad angår forbindelserne til Belarus, og skal iværksætte effektive foranstaltninger, der vil garantere, at mindretallenes rettigheder respekteres. Jeg håber, at den nuværende beslutning vil sætte gang i forandringer i den ønskede retning. Hvis det ikke sker, forventer jeg en revision af EU's tilgang over for Belarus og indførelse af passende sanktioner. En ineffektiv løsning vil være tegn på vores svaghed.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne beslutning, der faktisk var en tekst, som alle de store grupper, herunder vores, var enige om. Beslutningen blev vedtaget enstemmigt.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Manglen på ytringsfrihed, problemer med at registrere politiske og endda sociale organisationer og brugen af statslige medier til propagandaformål er symptomatiske for en stat, der handler for autoritært. EU har rakt en hjælpende hånd ud mod Belarus i form af inddragelsen i det østlige partnerskab, et program, der har til formål at styrke demokratiet og retsstatsprincippet. De belarussiske myndigheders handlinger opfylder ikke de internationale standarder for regler for adfærd mod oppositionen og ngo'er eller standarder vedrørende beskyttelse af nationale mindretal. Det er vigtigt, at vi finder en passende vej ud af situationen, hvor EU skal vise sin misbilligelse via specifikke foranstaltninger, f.eks. sanktioner eller visumbegrænsninger, men vi må samtidig ikke isolere Belarus fra resten af Europa, fordi hele det belarussiske samfund vil lide under dette – ikke kun de myndigheder, der fordømmes af EU. Vi skal vise Belarus, hvor meget det vil opnå via samarbejdet med EU, og give udtryk for, at det omfang, hvori Belarus overholder EU's krav, vil blive afspejlet i den støtte, som Belarus kan regne med.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Det glædede mig at høre resultatet af dagens afstemning. Vi har vedtaget en beslutning, hvori vi fordømmer de nylige eksempler på undertrykkelse af de polske mindretal i Belarus. Vedtagelsen af teksten med akklamation har en særlig betydning. Det er en stemme fra hele Parlamentet, fra alle de politiske grupper og fra repræsentanterne for EU's 27 medlemsstater. Jeg forestiller mig ikke, at Belarus vil få gavn af det, der tilbydes under det østlige partnerskab, uden først at have relegaliseret sammenslutningen af polakker i Belarus og givet dens ejendom tilbage og uden først at have løsladt politiske fanger, som f.eks. Andrei Bandarenko, Ivan Mikhailau og Arystom Dubski. I dag sendte vi Belarus et klart signal. Nu afventer vi et svar.

Beslutningsforslag B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Det Europæiske Råd har understreget, at det er vigtigt at forny den økonomiske og sociale kontrakt mellem de finansielle institutioner og det samfund, de betjener, og at sikre sig, at offentligheden tilgodeses i gode tider og er beskyttet mod risici. I denne forbindelse har Det Europæiske Råd opfordret IMF til i dens undersøgelse at overveje alle muligheder, inklusive en skat på finansielle transaktioner på globalt plan. Jeg støtter denne beslutning og mener, at EU skal nå til enighed om en fælles holdning til dette spørgsmål.

Kommissionen skal udarbejde en konsekvensanalyse af en global skat på finansielle transaktioner, der viser både fordele og ulemper. Jeg tilslutter mig også punktet i beslutningen om, at vi på fællesskabsplan skal analysere, hvordan finanssektoren kan yde et fair og væsentligt bidrag til betaling af de byrder, den har påført realøkonomien, eller som er forbundet med regeringernes indgriben for at stabilisere banksystemet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Det nuværende beslutningsforslag, som kommer i kølvandet på de G20-forhandlinger, der blev gennemført som en del af Pittsburghtopmødet og på opfordring af en række internationale organer, f.eks. IMF, fremlægger muligvis en løsning på, hvordan vi kan undgå nye finansielle katastrofer, og hvordan vi kan geninddrive de summer, som skattekasserne har stillet til rådighed for bankerne for at redde dem fra kollaps. Vedtagelsen af sådanne foranstaltninger i Frankrig og Belgien – som de første lande – er glædelig (og Det Forenede Kongerige undersøger også muligheden for at indføre tilsvarende foranstaltninger), og vi forventer at se deres indvirkninger.

I henhold til franske vurderinger vil skatten på 0,005 % hente mere end 20 mia. EUR fra de franske bankers kistebunde. Men hvordan vil banksektoren reagere? Vil den begrænse antallet af spekulative transaktioner, der vurderes at være skadelige, eller vil den udnytte kapitalens mobilitet og fortsat gennemføre sådanne transaktioner via bankfilialer i lande, hvor denne form for skat ikke findes?

Det er grunden til, at en vellykket gennemførelse af sådanne skatter efter mening kræver en global tilgang, hvilket også betyder, at den skal forelægges internationale organer, herunder FN. Selv om vi gør det, er det stadig vanskeligt at tro på, vi kan opnå en fælles global indsats (sammenlign med offshorelovgivningerne).

Marielle De Sarnez (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Ved at støtte den beslutning, der i dag blev vedtaget med et meget stort flertal (536 ja-stemmer, 80 nej-stemmer og 33 hverken/eller), har den franske delegation fra den demokratiske bevægelse gentaget sit ønske om, at Kommissionen udarbejder en konsekvensanalyse og praktiske forslag vedrørende indførelsen af en skat på finansielle transaktioner. Vi opfordrer Kommissionen til at udforme et forslag med henblik på at fastlægge en fælles europæisk holdning, der kan fremlægges på G20-mødet i juni. Det ville også være en god idé at evaluere, hvorvidt en sådan skat kan hjælpe med at stabilisere de finansielle markeder. De spørgsmål, som Kommissionen skal besvare, vedrører brugen af denne skat til at støtte udviklingslandenes tilpasning til klimaændringerne og finansieringen af udviklingssamarbejdet, men også de instrumenter, Kommissionen kan bruge til at overtale sine partnere til at deltage i gennemførelsen af denne skat, så migrationen af kapital forhindres. Frem for alt skal der dog gennemføres en dybdegående konsekvensanalyse med henblik på at sikre, at denne skat ikke mindsker EU's konkurrenceevne eller bæredygtige investeringer og heller ikke har negative følger for små og mellemstore virksomheder og individuelle investorer.

Harlem Désir (S&D), *skriftlig*. – (FR) I 2000 fremsatte jeg sammen med den tværpolitiske gruppe om globalisering den første beslutning, som opfordrede Kommissionen til at undersøge muligheden for at gennemføre en skat på spekulative kapitalstrømme. Beslutningen blev ikke vedtaget, da den lige manglede de sidste stemmer for at blive vedtaget. Det er gået 10 år, G20 udelukker ligesom flere medlemsstater ikke længere idéen om en sådan skat, og finanskrisen har frem for alt vist os den skade, som ustabile finansielle markeder kan forårsage.

Jeg glæder mig derfor over vedtagelsen af beslutningen om en skat på finansielle transaktioner med en stor margen. Dette er kun et lille skridt, men budskabet er klart. Parlamentet opfordrer Kommissionen til endelig at tage fat om problemet og arbejde for et gennemførelsesprojekt. En skat som denne ville have den dobbelte fordel, at den ville hjælpe med at stabilisere markederne og samtidig generere enorme indtægter, som kunne hjælpe udviklingslandene med at finansiere deres tilpasning til klimaændringerne og bekæmpelsen af fattigdom.

Modstanderne fortæller os, at den kun vil være effektiv, hvis den er global, men vi skal tage det første skridt, som nogle lande har taget med indførelsen af en skat på flybilletter. En vent og se-politik fører ikke til noget. Vi skal vise vejen.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den finansielle sektor skal påtage sig sit ansvar for den økonomiske krise, der stadig plager os. Indtil nu har realøkonomien, skatteyderne, forbrugerne, de offentlige tjenester og samfundet som helhed båret en væsentlig del af omkostningerne ved og konsekvenserne af finanskrisen. Adskillige medlemsstater har ønsket en skat på finansielle transaktioner.

Konteksten for politiske foranstaltninger på dette område er ændret. Der er nye lovgivningsmæssige initiativer, som foranstaltninger mod skattely, fjernelse af smuthuller uden om regnskaberne, krav til børshandelen og anvendelse af transaktionsregistre til registrering af derivater.

EU bør enes om en fælles holdning inden for den internationale ramme af G20-møderne. For at gøre det skal Kommissionen vurdere effekten af en global skat på finansielle transaktioner inden det næste G20-topmøde.

Denne analyse skal navnlig vurdere virkningerne af indførelsen af en skat på finansielle transaktioner i EU i modsætning til gennemførelsen heraf på globalt plan. Omkostningerne skal fastlægges, og det skal afgøres, om skatten vil bidrage til stabilisering af de finansielle markeder.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) De forskellige erklæringer i præamblen til den beslutning, der nu er godkendt af et stort flertal i Parlamentet, er positive. Dette gælder navnlig erklæringen om, at finanssektoren skal yde et fair bidrag til genopretning af økonomien, da væsentlige omkostninger ved og konsekvenser af finanskrisen bæres af realøkonomien, skatteyderne, forbrugerne, de offentlige tjenester og samfundet som helhed. Ud over dette var der næsten beklagelse over enhver foranstaltning, som kunne bidrage til indførelsen af en skat på finansielle transaktioner, idet der anføres så mange begrænsninger for gennemførelsen af beslutningen. Derfor undlod vi at stemme.

Gennemførelsen af nye lovgivningsmæssige initiativer og styrkelsen af indsatsen mod skattely, fjernelse af smuthuller uden om regnskaberne, krav til børshandelen og anvendelse af transaktionsregistre til registrering af derivater er desværre blevet forsinket. Vi skal skabe afgørende fremskridt og ikke fortsætte i disse mudrede vande, som kun tjener de finansielle spekulanter og store kapitalisters interesser.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg støtter en skat på finansielle transaktioner, og det glæder mig at dette initiativ har opnået en sådan støtte. For at være effektiv skal det være en global skat, og jeg støtter foranstaltninger, der har til formål at indføre et sådant gebyr på finansielle transaktioner.

Arlene McCarthy (S&D), skriftlig. – (EN) Vi har med stort flertal stemt for at fastholde det politiske momentum bag en global skat på finansielle transaktioner. Tiden er tydeligvis inde til radikale foranstaltninger for at sikre, at den finansielle sektor betaler sin andel i kølvandet på krisen, og en skat på finansielle transaktioner kan være et vigtigt redskab. Den har stærk støtte i befolkningen samt hos ngo'er og fagforeninger i hele Europa. En skat på finansielle transaktioner kan hjælpe med at reducere ustabile og risikable finansielle transaktioner, samtidig med at der rejses milliarder til at hjælpe med at håndtere virkningerne af klimaændringerne og hjælpe de udviklingslande, som finanskrisen har ramt hårdest. Beslutningen opfordrer Kommissionen til at analysere mulighederne for en sådan skat og sender et klart signal om, at Europa vil arbejde målrettet for en global aftale, der besvarer offentlighedens krav om handling. Det er skuffende, at ECR-Gruppen og dens konservative medlemmer, der er klare modstandere af enhver form for skat på finansielle transaktioner, i deres erklæringer bevidst har valgt at forvanske dagens afstemning til en opfordring til en skat på finansielle transaktioner for EU alene. Hvis Europa ikke gør noget og ikke når frem til en holdning, lukkes vi ude fra den internationale debat – vores stemme i dag er i stedet et mandat til Europa til at hjælpe med at lede denne debat.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det Socialdemokratiske Parti i Portugal er generelt imod indførelsen af europæiske skatter. Det skal også erindres, at skatter er vigtige redskaber, som medlemsstaterne råder over, og det gælder endnu mere i vanskelige tider som den nuværende krise. Endelig vil de forskellige beskatningsmuligheder, uanset om det sker via skatter eller bidrag, der benyttes i de forskellige medlemsstater, uden tvivl tilføre den pågældende skat en mere eller mindre sanktionerende karakter, så der kan opstå uligheder på europæisk plan, hvilket ikke giver mening.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) For mig er det en absolut kendsgerning, at den finansielle sektor skal yde et fair bidrag til genopretning af økonomien, da væsentlige omkostninger ved og konsekvenser af finanskrisen er blevet pålagt realøkonomien, skatteyderne, forbrugerne, de offentlige tjenester og samfundet som helhed. En potentiel skat på finansielle transaktioner kan reducere den enorme mængde af spekulationskapital, der igen har skadet realøkonomien for nylig, og repræsenterer dermed også et skridt hen imod bæredygtig vækst. Inden vi overvejer at indføre en sådan skat, skal vi dog nøje afveje fordelene og ulemperne. Denne proces er netop det, der foreslås i det beslutningsforslag, som Økonomi- og Valutaudvalget har stillet, og derfor stemte jeg for beslutningen. Et afgørende punkt, der kun nævnes i forbifarten i teksten, men som skal defineres tydeligt, inden der træffes en afgørelse, er den mulige anvendelse af de midler, der genereres af en sådan skat. Skatten skal efter min mening opkræves dér, hvor transaktionen finder sted, og skal med andre ord gavne de lande, hvor de relevante børser er beliggende. Den præcise beregningsmetode er endnu ikke fastlagt. Hvis EU insisterer på selv at opkræve skatten, skal den under alle omstændigheder modregnes de pågældende medlemsstaters nettobidrag. Vi kan under ingen omstændigheder tillade, at dette tilfører EU en skattekompetence.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte i dag for beslutningsforslaget B7-0133/2010 om en skat på finansielle transaktioner, og det glæder mig, at Parlamentet for første gang har krævet en vurdering af gennemførligheden og indvirkningen af indførelsen af en skat på finansielle transaktioner på EU-plan. Dette er et betydeligt fremskridt. Vi skal nu lægge pres på Kommissionen for at få den til at foreslå konkrete foranstaltninger. De europæiske borgere forventer, at omkostningerne ved finanskrisen bæres af de parter på de finansielle markeder, der forårsagede den. Vi kan derfor ikke stilles tilfredse med en minimalistisk løsning som det amerikanske forslag, der ville generere et par milliarder euro – et relativt lille beløb i betragtning af de enorme omkostninger. Bekæmpelse af fattigdom, kampen mod klimaændringer og håndtering af finanskrisen kræver yderligere indtægter på flere hundrede milliarder euro. En dygtigt udformet skat på finansielle transaktioner vil sikre en sådan indtægt, samtidig med at den vil begrænse spekulationen på de finansielle markeder.

Beslutningsforslag B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningen om gennemførelsen af det fælles eurobetalingsområde (SEPA), der har til formål at fremme etableringen af et integreret marked for betalingstjenester, hvor der foretages betalinger i euro, hvor der er effektiv konkurrence, og hvor der ikke sondres mellem grænseoverskridende og nationale betalinger i euro.

SEPA fungerer stadig ikke perfekt og opfylder ikke de reelle behov hos brugerne. EU skal fastsætte en passende og bindende tidsfrist for brugen af SEPA-instrumenter, hvorefter alle betalinger i euro skal ske ud fra systemets standarder. Det er lige så vigtigt, at vi sikrer, at indførelsen af systemet ikke fører til yderligere omkostninger for den europæiske offentlighed.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Oprettelsen af det fælles eurobetalingsområde (SEPA) er grundlæggende for øget integration af markedet for betalingstjenester. Det vil øge konkurrencen ved at behandle grænseoverskridende og nationale betalinger i euro på samme måde, og det kan have en direkte positiv indvirkning på de europæiske borgers dagligdag.

Det er derfor påtrængende, at de nationale regeringer gennemfører SEPA-tjenester og udformer regler, som kan regulere dette initiativ på tilstrækkelig vis, så der faktisk opnås en forenkling af den nuværende situation, hvad angår betalingstjenester, og en reduktion af omkostningerne til gavn for forbrugerne.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) bliver et integreret marked for betalingstjenester, hvor der er effektiv konkurrence, og hvor der ikke sondres mellem grænseoverskridende og nationale betalinger i euro. Vi skal fastsætte en retligt bindende tidsfrist for overgangen til SEPA-instrumenter. Offentlige myndigheders overgang til SEPA ligger under vores forventninger.

Det er derfor vigtigt, at alle berørte parter – lovgiverne, banksektoren og brugerne af betalingstjenester – inddrages i gennemførelsen af SEPA. Den fortsatte retlige gyldighed af eksisterende direkte debiteringsfuldmagter skal sikres i alle medlemsstater, da forpligtelsen til at undertegne nye fuldmagter under overgangen fra de nationale direkte debiteringsordninger til SEPA-systemet ville være dyr.

Kommissionen skal derfor fastsætte en klar, hensigtsmæssig og bindende frist, som ikke bør være senere end den 31. december 2012, for overgangen til SEPA-instrumenter, hvorefter samtlige betalinger i euro skal foretages ved hjælp af SEPA-standarder. Kommissionen skal hjælpe offentlige myndigheder i overgangsprocessen ved at udvikle integrerede og synkroniserede overgangsplaner.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) skal hurtigt omdanne sig til et integreret marked for betalingstjenester. Der skal dog gøres meget, inden dette kan opnås. Trods eksistensen af direktiver, der fastlægger rammerne for SEPA-kort og SEPA's direkte debiteringsordning, er det en kendsgerning, at disse systemer endnu ikke er i drift. Vi skal derfor overvinde alle hindringerne for gennemførelsen af SEPA-systemet, så det reelt kan sættes i drift så hurtigt som muligt. Det er vigtigt, at overgangsperioden ikke afsluttes senere end den 21. oktober 2012.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Det fælles eurobetalingsområde (SEPA) er et system, der vil gøre dagligdagen lettere for millioner af europæere, når det indføres. Uanset hvilken medlemsstat borgerne bor i, kan de nemt foretage hurtige og billige betalinger til personer eller virksomheder i en anden medlemsstat med de samme omkostninger som ved handel inden for deres eget lands grænser. I en tid med internetbanker vil dette øge konkurrencen mellem bankerne, og dette vil gavne kunderne. Indførelsen af SEPA er næste skridt hen imod realiseringen af en af de fire grundlæggende friheder i det indre marked – den frie bevægelighed for kapital. Det er overordentlig vigtigt, at SEPA resulterer i en økonomisk tilnærmelse

mellem landene i euroområdet og de lande, der ikke er en del af euroområdet, selv om de er medlemmer af EU, samt de øvrige lande i EFTA.

Jeg støtter derfor fuldt ud Parlamentets beslutning om gennemførelsen af det fælles eurobetalingsområde (SEPA). Samtidig opfordrer jeg Kommissionen til at prioritere private bankkunders interesser og spørgsmål vedrørende systemets sikkerhed og til samtidig at overvåge arbejdet med indførelsen af SEPA-systemet.

Beslutningsforslag RC-B7-0154/2010

Kader Arif (S&D), skriftlig. – (FR) Beslutningen om ACTA, der blev vedtaget i dag, og som jeg er en af initiativtagerne til, er særdeles symbolsk, fordi den er enstemmig. Den sender et klart signal til Kommissionen, som har forhandlet denne aftale i yderste hemmelighed i to år. Parlamentet kræver fuldstændig gennemsigtighed, hvad angår de igangværende forhandlinger, samt respekt for traktaterne, der giver det ret til at modtage de samme oplysninger som Rådet. Uanset om det drejer sig om metoden eller det, som vi ved om sagen, er jeg imod den måde, som ACTA-forhandlingerne er blevet ført på. Vi har mange bekymringer med hensyn til den tvivl, der sås ved den gældende fællesskabsret. Bortset fra risikoen for at genindføre det "fleksible" svar kan der sættes spørgsmålstegn ved respekten for borgernes grundlæggende rettigheder, hvad angår ytringsfrihed, beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger, og princippet om ansvarsfrihed for internetudbydere og -værter. Parlamentet har allerede bevist sit engagement i disse principper. Hvis Kommissionen ikke ændrer sin strategi, vil jeg lede kampagnen mod Parlamentets ratificering af ACTA, som allerede er lykkedes i forbindelse med SWIFT-aftalen.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for denne beslutning. Bedre beskyttelse af intellektuelle ejendomsrettigheder og bekæmpelse af varemærkeforfalskning og piratkopiering er uden tvivl vigtige problemstillinger i EU og resten af verden, og jeg glæder mig over åbningen af forhandlingerne på internationalt plan med henblik på at styrke de intellektuelle ejendomsrettigheder og bekæmpe forfalskning og piratkopiering mere effektivt. Jeg er dog skuffet over den måde, disse forhandlinger føres på.

I henhold til Lissabontraktaten skal Kommissionen øjeblikkeligt udlevere fuldstændige oplysninger til Parlamentet på alle trin i forhandlinger om internationale aftaler, hvilket ikke sker i forbindelse med ACTA-aftalen. Parlamentet skal endvidere godkende ACTA-aftalens ordlyd, før aftalen træder i kraft i EU. Hvordan skal vi kunne gøre det, hvis vi ikke orienteres? Jeg håber, at Kommissionen vil opfylde sin forpligtelse og udlevere alle de nødvendige oplysninger om status for forhandlingerne.

Jan Březina (PPE), skriftlig. – (CS) Jeg stemte for Parlamentets beslutning om gennemsigtighed i og status for ACTA-forhandlingerne, fordi jeg deler ordførernes skepsis med hensyn til forhandlingernes forløb indtil videre. Disse finder sted under en "begrænset" ordning, hvilket betyder, at kun Kommissionen og medlemsstaterne har adgang til forhandlingsdokumenterne. Parlamentet holdes helt udenfor, og alligevel er Parlamentets godkendelse en væsentlig forudsætning for aftalens ikrafttræden. Digitalt indhold og håndteringen heraf bør efter min mening ikke indgå i aftalens tekst. Hvis det medtages, bør de pågældende bestemmelser ikke være repressive. Jeg er overbevist om, at ACTA-aftalen ikke bør gå ud over rammerne for den gældende lovgivning for intellektuelle ejendomsrettigheder, og at sanktioner for kopiering af digitalt indhold skal overlades til de enkelte landes skøn. Beskyttelsen af privatlivets fred og beskyttelsen af personoplysninger skal forblive en søjle i den europæiske lovgivning, som ikke må blive undermineret af internationale retlige aftaler. Jeg er tilhænger af en ACTA-aftale, der bekæmper forfalskninger, som repræsenterer en reel fare for økonomien og forbrugere, og som uden tvivl krænker intellektuelle ejendomsrettigheder. Kopiering, der foretages udelukkende til eget formål, skal på den anden side ikke være omfattet. Hvis det omfattes, vil vi efter min mening gribe ind i retten til personlig frihed og information. Forfalskning og kopiering kan kort sagt ikke behandles på samme måde.

Derek Roland Clark (EFD), skriftlig. – (EN) Vi stemte som gruppe mod ACTA-beslutningen onsdag den 10. marts 2010, og det gjorde vi ud fra et princip om, at selve ACTA-aftalen ikke bør eksistere i nogen form. Den er en katastrofal krænkelse af individuel privat ejendom. Hvis vi havde stemt for beslutningen, havde vi anerkendt eksistensen af en sådan lovgivning, men vi besluttede på det grundlag ikke at anerkende aftalen.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Trods Lissabontraktaten og den fælles beslutningsprocedure i forbindelse med international handel forhindrer Kommissionen og medlemsstaterne, at der gennemføres en offentlig debat om handelsaftalen vedrørende bekæmpelse af forfalskning (ACTA). Denne mangel på gennemsigtighed skaber ægte mistillid, som kun kan fjernes ved at høre offentligheden og Parlamentet. Bekæmpelsen af forfalskning er bestemt legitim og nødvendig, og ACTA-aftalen ville styrke forfatteres rettigheder og copyright. Skal internetudbydere have lov til at kontrollere udvekslinger af digitale filer og

pålægge brugere sanktioner, herunder afbrydelse af deres internetforbindelse? Omkostningerne til denne form for overvågning ville blive enorme for udbydere, og kontrollen ville blive kompliceret. Piratkopiering på internettet er endnu ikke defineret som en forbrydelse i hverken europæisk eller international lovgivning. Idéen om systematisk indførelse af sanktioner i et så vidtrækkende omfang er derfor ubegrundet, navnlig eftersom adgang til internettet som følge af retten til adgang til information stadig er en grundlæggende frihedsrettighed. Kommissionen skal forelægge Parlamentet et dokument, der beskriver forhandlingerne og alle de forhold, der drøftes. Hvis den ikke gør det, kan Parlamentet afvise denne tekst, der er forhandlet i hemmelighed, sådan som den afviste SWIFT-aftalen.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jeg stemte for beslutningen om gennemsigtighed i og status for ACTA-forhandlingerne, fordi jeg støtter gennemsigtighed i forhandlingsprocesser.

Parlamentet skal som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden godkende ACTA-aftalens ordlyd, før aftalen træder i kraft i EU. Parlamentets bidrag er afgørende for at garantere, at midlerne til håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder ikke hindrer innovation, konkurrence, beskyttelse af personoplysninger og den frie bevægelighed for information.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Varemærkeforfalskning er en af plagerne i den globale økonomi, og uanset indsatsen for at bekæmpe dette fænomen er det tydeligt, at individuelle lande ikke har kapacitet til at føre denne kamp til en vellykket afslutning. Vi kan i dag tydeligt se de trusler mod forbrugernes sundhed og sikkerhed, som køb af visse produkter udgør.

Fra et kommercielt og industrielt synspunkt svækker denne parallelindustri, som ulovligt snylter på andres kreativitet og berømmelse, værdien af varemærker og gør deres særlige rolle mindre effektiv. Selv om det er vigtigt at skabe et åbent, frit og retfærdigt marked, kan det derfor kun opnås, hvis forfalskning generelt afvises og bekæmpes af hovedproducenterne. ACTA-aftalen kan være en vej, der er umagen værd at gå, men den skal på forhånd forstås og drøftes på en gennemsigtig måde i modsætning til det, der er sket indtil videre.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I 2008 indledte EU og andre OECD-lande forhandlingerne om en ny plurilateral aftale, der har til formål at styrke håndhævelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder (IPR) og bekæmpe varemærkeforfalskning og piratkopiering. I fællesskab blev de enige om en fortrolighedsklausul. Enhver aftale, som EU indgår om ACTA, skal overholde de juridiske forpligtelser, der påhviler EU med hensyn til privatlivets fred og databeskyttelse, som bl.a. er fastlagt i direktiv 95/46/EF, direktiv 2002/58/EF og retspraksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Den Europæiske Unions Domstol. Parlamentet skal som følge af Lissabontraktatens ikrafttræden godkende ACTA-aftalens ordlyd, før aftalen træder i kraft i EU. Kommissionen har endvidere forpligtet sig til øjeblikkelig udlevering af fuldstændige oplysninger til Parlamentet på alle trin i forhandlinger om internationale aftaler. Et retligt grundlag skulle derfor have været etableret, inden ACTA-forhandlingerne blev indledt, og Parlamentet skulle have godkendt et forhandlingsmandat. Kommissionen bør indgive forslag inden næste forhandlingsrunde.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Parlamentets generelle fordømmelse med hensyn til Kommissionens tilbageholdelse af information om de igangværende forhandlinger om ACTA-aftalen og de begrænsninger, Kommissionen gennem sine handlinger har forsøgt at indføre for granskning og demokratisk kontrol, har været ganske tydelig. Det er derfor vigtigt, at beslutningen påpeger, at Kommissionen "er juridisk forpligtet til at underrette Parlamentet øjeblikkeligt og fuldt ud om alle faser af internationale forhandlinger".

Der kræves demokratiske og gennemsigtige procedurer under gennemførelsen af forhandlinger og offentlig debat om deres indhold, noget, som efter vores mening er positivt. Vi understreger endvidere argumentet for behovet for at respektere "grundlæggende rettigheder såsom ytringsfrihed og retten til privatlivets fred og samtidig sikre fuld respekt for nærhedsprincippet" samt beskyttelsen af personoplysninger. Derfor stemte vi for.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Udkastet til denne handelsaftale vedrørende bekæmpelse af forfalskning, ACTA-aftalen, ligner måske en god idé, så alvorligt lider den europæiske økonomi og de europæiske arbejdspladser under disse uretfærdige fremgangsmåder i verden med overdreven fri handel, der pålægges os. Som altid når noget er grundlæggende skadeligt i en aftale, der forhandles af Kommissionen, sker alt i hemmelighed.

Jeg tænker på Blair House-aftalen, som ofrede det europæiske landbrug for at tilfredsstille de amerikanske multinationale landbrugsfødevareselskaber. Jeg tænker også på den skandaløse MAI, den multilaterale aftale om investeringer, der forsøgte at fritage multinationale selskaber fra den gældende lovgivning i de lande, de havde aktiviteter i. Heldigvis så aftalen ikke en gang dagens lys. I dette tilfælde er det afsnittet om internettet

i ACTA, det drejer sig om. Det kan bogstavelig talt koges ned til indførelsen af en monstrøs og verdensomspændende Hadopilov.

Toldere kan gennemsnøge MP3-afspillere, mobiltelefoner og bærbare computer, der tilhører enhver borger, som mistænkes for ulovligt at have hentet en fil. Adgangsudbydere kan tvinges til at afbryde kundernes forbindelse eller udlevere information om dem. Dette er uacceptabelt, og derfor har vi stemt for denne beslutning, der opfordrer til fuldstændig gennemsigtighed i forhandlingerne og truer med at bringe Kommissionen for domstolene, hvis den afviser det.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jeg stemte for den beslutning, der har til formål at sikre fuldstændig gennemsigtighed fra Kommissionens side, hvad angår forhandlingerne om ACTA-aftalen, der i øjeblikket gennemføres i hemmelighed. Bortset fra risikoen for at genindføre det "fleksible" svar kan der sættes spørgsmålstejn ved respekten for borgernes grundlæggende rettigheder, hvad angår ytringsfrihed, beskyttelse af privatlivets fred og personlige oplysninger, og princippet om ansvarsfrihed for internetudbydere og -værter. Det følger, at Parlamentet som de europæiske borgeres stemme ikke kan holdes uden for disse forhandlinger og skal modtage samme oplysninger som Rådet. Det er et demokratisk krav. Endelig må ACTA ikke kompromittere adgangen til generiske lægemidler. I den sammenhæng og i betragtning af metoden i denne fase og de bekymrende rygter om aftalens indhold kan jeg kun stemme for en beslutning, der er kritisk for en sådan aftale.

Małgorzata Handzlik (PPE), skriftlig. – (PL) I den beslutning, der er blevet vedtaget, erklærer Parlamentet tydeligt sin støtte til øget gennemsigtighed i Kommissionens forhandlinger om ACTA-aftalen. Piratkopiering og forfalskning er et voksende problem for den europæiske økonomi og for andre økonomier i verden.

Udviklingslandenes økonomier bliver i stigende grad videnbaserede økonomier. Vi har derfor brug for klare og effektive principper for beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder, der ikke hindrer innovation og konkurrence, ikke belaster handel, der gennemføres i overensstemmelse med lovgivningen, og beskytter retten til privatlivets fred og vores grundlæggende rettigheder, som f.eks. ytringsfrihed. Derfor drager den beslutning, vi har vedtaget i dag, ikke selve idéen om at indgå aftalen i tvivl. De forhandlinger, som Kommissionen fører, skal dog være åbne.

Parlamentet og de europæiske borgere underrettes ikke løbende om status for forhandlingerne. Denne mangel på information giver anledning til bekymring. Vi ønsker øget gennemsigtighed fra Kommissionens side. Vi vil i dag vide, hvilke forpligtelser Kommissionens forhandlere accepterer på vegne af 500 mio. EU-borgere.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Forhandlingerne om ACTA-aftalen vedrørende bestemmelser om copyright og bekæmpelse af varemærkeforfalskning samt produkt- og internetpiratkopiering repræsenterer uden tvivl et vigtigt skridt hen imod beskyttelsen af intellektuel ejendom. Kommissionens informationspolitik i forbindelse med forhandlingerne lader dog desværre meget tilbage at ønske.

Manglen på gennemsigtighed, hvad angår status for forhandlingerne, gør det vanskeligt for Parlamentet at spille en konstruktiv rolle i udformningen af bestemmelserne og dermed på forhånd sikre, at europæernes borgerrettigheder ikke begrænses, og at direktiverne om databeskyttelse ikke overtrædes. Jeg støtter beslutningsforslaget (RC7-0154/2010) og dermed Parlamentets opfordring til Kommissionen om at føre en mere gennemsigtig, komplet og dermed mere helhedsorienteret informationspolitik i forbindelse med ACTA-forhandlingerne.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Gennemsigtighed i ACTA-forhandlingerne er af afgørende betydning, og det glæder mig, at Parlamentet har opfordret til fuldstændig fremlæggelse med et så stort flertal. Det glæder mig at høre forsikringerne om, at enkeltpersoner ikke kriminaliseres for personlig anvendelse, og at ACTA-aftalen ikke vil blive anvendt til at forhindre, at generiske lægemidler når frem til udviklingslandene, men jeg håber, at Parlamentet vil få adgang til alle dokumenter og mulighed for at overvåge forhandlingerne for at sikre, at dette står ved magt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Manglen på gennemsigtighed i forhandlingerne om ACTA-aftalen er i strid med traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde. Det er afgørende, at Rådet og Kommissionen omgående fremlægger alle dokumenter, der har været grundlag for forhandlingerne. Hvis Kommissionen og Rådet ikke opfylder denne grundlæggende forpligtelse, kan Parlamentet iværksætte retlige procedurer for at få adgang til disse dokumenter, et tiltag, der kan skade anseelsen for de berørte europæiske institutioner.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Jeg takker ordførerne og alle de medlemmer, der er ansvarlige for, at Parlamentet har givet klart udtryk for sin kompromisløse holdning med et så stort flertal imod den

ikkegennemsigtige forhandling af en så vigtig international aftale. Vi forventer, at aftalen vil åbne op for en ny international dimension i kampen mod forfalskninger, men uden at reducere de europæiske borgeres ret til beskyttelse af privatlivets fred.

Det er efter min mening også et problem, at Kina ikke er blevet inviteret til forhandlingerne. Under forhandlingen i går oplyste Kommissionen mig, at den mente, at dette ville være en strategisk fejl. Det er urealistisk at tro, at Kina, som er den største kilde til forfalskninger i verden, senere vil undertegne en forhandlet aftale. Jeg er sikker på, at vores kritiske beslutning vil få Kommissionen til at genoverveje tilgangen over for Parlamentet, som takket være Lissabontraktaten har fået fælles beslutningstagningsbeføjelser inden for nye områder, herunder udenrigspolitikken.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte for beslutning RC7-0154/2010 om ACTA-aftalen, og det glæder mig, at et stort flertal i Parlamentet gjorde det samme. ACTA risikerer at blive kendt som aftalen om manglende gennemsigtighed i Kommissionen. I forhandlingerne om ACTA burde Kommissionen overholde principperne om gennemsigtighed, menneskerettigheder og Parlamentets retmæssige ret til information. I stedet dumper Kommissionen i denne afgørende test af Kommissionens vilje til at overholde pligten til at informere Parlamentet i henhold til Lissabontraktaten. EU kan ikke fortsætte forhandlingerne om ACTA, hvis befolkningen ikke får mulighed for at deltage i processen.

Det er også en fuldstændig absurd og uacceptabel situation, hvis medlemmer af Parlamentet bag lukkede døre skal spørge Kommissionen om indholdet af de aftaler, vi skal stemme om. Parlamentet har desuden vist, at det ikke accepterer hemmeligholdelse, og at det hylder et åbent internet for alle. Medlemmer af Parlamentet har også vist, at Parlamentet ikke vil acceptere at blive behandlet som en dørmatte. Kommissionen er indtrængende blevet opfordret til fuldt ud og omgående at informere os om ACTA-forhandlingerne.

Beslutningsforslag RC-B7-0181/2010

Harlem Désir (S&D), skriftlig. – (FR) Den nuværende generelle præferenceordning (GSP) nærmer sig sin afslutning. Jeg stemte for beslutningen, som har til formål fuldt ud at inddrage Parlamentet i dens revision inden 2012. Denne handelsordning giver 176 udviklingslande præferenceadgang til det europæiske marked til gengæld for deres ratificering af ILO-konventioner om sociale rettigheder og FN-konventioner om menneskerettigheder.

Dens gennemførelse er dog utilfredsstillende. Derfor kræver vi inden revisionen en rapport om, hvor langt ratificeringen og gennemførelsen er nået, en konsekvensanalyse vedrørende virkningerne af GSP-ordningen i perioden 2006-2009, medtagelsen af en betingelse om, at 27 grundlæggende FN-konventioner skal gennemføres, og mere gennemsigtige undersøgelsesprocesser, der navnlig omfatter regelmæssig høring af Parlamentet.

Det er beklageligt, at et ændringsforslag, der opfordrede til gennemførelsen af en undersøgelsesprocedure i Colombia vedrørende de mange drab på fagforeningsaktivister og massegravene med hundredvis af dræbte i regionen La Macarena, ikke blev vedtaget som følge af opposition fra højrefløjen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) EU er verdens største yder af humanitær hjælp og udviklingsstøtte. Vi ved, at EU og medlemsstaterne hvert år yder millioner til samarbejds- og udviklingsprogrammer, at hjælp er nødvendig, og at dette i mange tilfælde gør hele forskellen.

Som tilhænger af markedsøkonomien er jeg dog overbevist om, at udviklingsbistand kan (og skal) ydes gennem handelspolitikker, der gavner udviklingslandene. I den forbindelse anerkender jeg betydningen af GSP, som giver de udviklede lande mulighed for at tilbyde ikkegensidig præferencebehandling for produkter med oprindelse i udviklingslande.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det kan på ingen måde siges med sikkerhed, som beslutningen gør, at den nuværende generelle præferenceordning (GSP) er en ordning, som hjælper udviklingslandene. Ordningen har en række virkninger, som forstærker disse landes økonomiske afhængighed, da den resulterer i produktion til eksport, hvilket er til skade for deres hjemmemarked. I vid udstrækning er det de store multinationale selskaber, som i nogle tilfælde kommer fra EU-lande, der opnår fordele ved dette system, snarere end befolkningen i udviklingslandene.

Nogle af hensigterne bag GSP skaber derfor de direkte modsatte resultater i virkeligheden.

På den anden side er det på baggrund af det stigende pres for at liberalisere den internationale handel, at EU har udnyttet denne forordnings formål som en form for afpresning til at opnå accept af fornævnte frihandelsaftaler gennem et uacceptabelt niveau af diplomatisk og økonomisk pres på disse lande.

Hvis GSP skal blive en ordning for udviklingsbistand, vil det, som vi foreslår, blive nødvendigt at afskaffe og derefter genforhandle både den og andre politikker for udviklingsbistand med henblik på at skabe effektiv solidaritet og bekæmpe økonomisk afhængighed og den udnyttelse af mennesker og naturressourcer, som økonomiske grupper i EU er ansvarlige for.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) De foranstaltninger, som Fællesskabet har gennemført siden 1971 i forhold til udviklingslandene gennem handelspræferencer under den generelle præferenceordning (GSP), er en metode til at gøre verdenshandelen mere retfærdig og samtidig hjælpe disse lande med at skabe vækst og økonomisk udvikling.

De nuværende forordninger udløber i 2011, og vi skal derfor straks indlede arbejdet på et nyt instrument, der kan opretholde og om muligt yderligere øge de fordele, som dette system har givet udviklingslandene, hvilket er endnu vigtigere, når det gælder om at lade den internationale krise bag os. Hvis vi skal undgå uretfærdighed, er det dog afgørende, at landene på den nye liste over lande, som får gavn af systemet, er realistiske om deres økonomiske situation.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I sidste ende stemte jeg for den fælles beslutning om generelle toldpræferencer (GPS) (RC7-0181/2010), selv om jeg er meget ked af og oprørt over, at det er lykkedes for den colombianske ambassade at overtale nogle af vores kolleger til at udelade næsten alle referencer til behovet for at undersøge menneskerettighedskrænkelserne i Colombia og på grundlag af resultaterne afgøre, om toldpræferencerne for colombianske varer skal annulleres.

Betænkning: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Parlamentets betænkning om EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik kortlægger sammen med den tilsvarende betænkning om den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, som er udarbejdet af antigræsrødsalliancen af konservative, socialdemokrater og liberale i Parlamentet, den vedvarende støtte fra kapitalens politiske talerør til fremme af endnu større militarisering af EU, navnlig efter den reaktionære Lissabontraktats ikrafttræden, og deres aktive rolle i indsatsen for at fremme EU's imperialistiske politik og de interventioner og krige, de har påført tredjelande og befolkninger i alle afkroge af verden for at tjene monopolkapitalens interesser og suveræniteten på baggrund af eskalerende imperialistisk nærkamp.

Betænkningen opfordrer til:

- a) effektiv organisation af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (oprettet i medfør af Lissabontraktaten), den nye politiske/militære arm til tilrettelæggelse, støtte og gennemførelse af EU's imperialistiske interventioner
- b) stigning i bevillingerne fra EU-budgettet til militære og politiske interventioner
- c) øget sammenfletning af EU's politiske og militære kompetencer, hvor en stærkere forbindelse mellem EU og NATO er omdrejningspunktet i den mere effektive udøvelse af EU's imperialistiske interventioner med militære midler.

Grækenlands Kommunistiske Parti stemte imod og fordømmer denne uacceptable betænkning, som ene og alene er en manual for imperialistiske angreb mod folket.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) EU skal udvikle sin strategiske autonomi gennem en magtfuld og effektiv udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at forsvare sine interesser globalt, sikre borgernes sikkerhed og fremme respekten for menneskerettigheder og demokratiske værdier i hele verden. Gennem mere effektive europæiske sikkerhedsaftaler skal medlemsstaterne vise, at de er parate til at gøre EU til en større aktør på den internationale scene.

Rådets næste årsrapport om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) skal efter min mening direkte omhandle gennemførelsen af EU's udenrigspolitiske strategi og vurdere dens effektivitet samt fastlægge forudsætningerne for etablering af en specifik og direkte dialog med Parlamentet, som fokuserer på udformning af en strategisk tilgang til den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Jeg stemte imod ændringsforslag 18, da dette ændringsforslag efter min mening indeholder et paradoks. Det tager afstand fra logikken bag militarisering i indledningen og konkluderer, at FUSP skal baseres på fredelige principper og demilitarisering af sikkerhed. Min personlige holdning er i overensstemmelse med mit lands internationale neutrale status, og da ændringsforslaget slet ikke er klart, besluttede jeg, at jeg ikke kunne stemme for eller undlade at stemme.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jeg støtter denne betænkning, da en klar og koordineret fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik efter min mening kan yde et betydeligt bidrag til styrkelsen af EU's indflydelse på internationalt plan. Et af de vigtigste FUSP-spørgsmål er uden tvivl EU's stigende energiahængighed af forsyningskilder og behovet for at begrænse EU's energiahængighed af tredjelande. Jeg vil gerne opfordre næstformand i Kommissionen/EU's højtstående repræsentant, Catherine Ashton, til uden tøven at gennemføre Parlamentets henstillinger vedrørende udformningen af en konsekvent og koordineret politik ved først at fremme EU's samhørighed i opretholdelsen af en konstruktiv dialog med energileverandører, navnlig Rusland, og transitlande, ved at støtte EU's energiprioriteter, ved at forsvare medlemsstaternes fælles interesser, ved at udvikle en effektiv diplomatisk indsats på energiområdet, ved at fastlægge mere effektive kriseforanstaltninger og ved at fremme spredningen af energileverandører, brugen af bæredygtig energi og udviklingen af vedvarende energi. Jeg er overbevist om, at EU kun kan sikre uafbrudt og sikker gas- og olieforsyning til medlemsstaterne og øge hele EU's energiuafhængighed, hvis vi gør en fælles indsats.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog og Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – (SV) Vi svenske socialdemokrater mener, at partnerskabet mellem EU og NATO ikke udelukkende skal udvikles på grundlag af FN-pagten. Vi mener derfor, det er vigtigt, at teksten omhandler medlemsstaternes holdning til dette spørgsmål og tager hensyn til de forskellige traditioner og holdninger i medlemsstaterne, hvad angår udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ligesom mange af medlemsstaterne (hvis ikke alle) står EU over for et budget, der er meget mindre storslået end dets ambitioner, og som på ingen måde er tilstrækkeligt til alt det, det gerne ville gøre. Listen over de mange europæiske værdier og forventninger på dette område understreger denne asymmetri.

Den kendsgerning, at politik for at opnå fremragende resultater er en aktivitet, hvor det er nødvendigt at forudsige og iværksætte foranstaltninger, bliver særlig relevant, når de aktuelle spørgsmål er så afgørende for vores fælles liv, som f.eks. udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Lissabontraktaten og den deraf følgende oprettelse af institutionen for den højtstående repræsentant viser medlemsstaternes overbevisning om, at der er et reelt behov for hurtighed, koordination og konvergens i den europæiske indsats på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område. Først efter en praktisk indsats vil vi kunne se, om bestemmelserne i traktaten er tilstrækkelige, og om det, der er fastlagt i traktatens tekst, spiller sin rolle på en vellykket måde.

Jeg håber, at EU vil kunne reagere effektivt på denne vigtige udfordring.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Betænkningen om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi er et årligt dokument fra Parlamentet, der vurderer den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik og fremlægger forslag til forbedring af effektiviteten og synligheden af denne politik. Med Lissabontraktatens ikrafttræden har EU's indsats udadtil fået en ny dimension og betydning. Parlamentet spiller en grundlæggende rolle her som vogter af den demokratiske legitimitet af indsatsen udadtil. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil vil fungere som EU's diplomatiske korps og instrument, der indtil videre kun har været afhængig af national repræsentation. Det er dog afgørende, at EU har de nødvendige budgetressourcer til rådighed for at nå målene om repræsentation udadtil.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg vil gerne henvise til et par punkter i afsnittet "Det vestlige Balkan" i betænkningen om de vigtigste aspekter og de principielle valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik i 2008.

Vi skal tænke på, at det på mødet i Rådet (generelle anliggender og eksterne forbindelser) i februar 2008 blev besluttet, at hver EU-medlemsstat i overensstemmelse med national praksis og international lovgivning skulle afgøre deres forhold til Kosovo.

Samtidig forventes Den Internationale Domstol i første halvdel af året at fremlægge sin rådgivende udtalelse om, hvorvidt den ensidige uafhængighedserklæring, der er fremsat af de foreløbige selvstyreinstitutioner i Kosovo, er i overensstemmelse med international lovgivning.

Vi skal opretholde en afbalanceret tilgang i vurderingen af udviklingen i stabiliseringsprocessen i Kosovo, idet det skal erindres, at der blev konstateret visse spændte situationer i 2009, herunder i løbet af valgperioden i november. I den henseende er der efter min mening adskillige udfordringer, som skal overvindes, navnlig med hensyn til lov håndhævelse, bekæmpelse af korruption og organiseret kriminalitet, beskyttelse af serberne og andre mindretal, forsoning mellem samfundsgrupper og gennemførelse af økonomiske og sociale reformer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabontraktaten gav Parlamentet nye ansvarsområder, hvad angår udenrigs- og sikkerhedspolitikken, og vi er parate til at påtage os dette ansvar og til at bidrage til valget af både politikker og enkeltpersoner, som skal repræsentere disse politikker i verden, ved at vurdere de personer, der er nomineret til Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, herunder også de særlige repræsentanter for EU. EU skal vise det internationale samfund, at det har en udenrigspolitik, der bliver mere og mere repræsentativ, sammenhængende, systematisk og effektiv. EU skal i stigende grad blive den primære katalysator bag opbygningen af verdensfred.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jeg stemte imod om årsrapporten 2008 fra Rådet om de vigtigste aspekter og de principielle valg inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), fordi FUSP efter min mening bør have til formål at definere EU's udenrigspolitik, ikke at forsvare dets territorium. Jeg er ikke enig i den forbindelse mellem EU og NATO, som Lissabontraktaten etablerer. Jeg støtter i stedet demilitarisering og nuloprustning. Jeg fordømmer logikken bag militarisering af EU, som er blevet intensiveret med vedtagelsen af Lissabontraktaten og de ændringer, den indførte, som f.eks. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og den højtstående repræsentants rolle. Vi oplever i øjeblikket den højeste grad af militarisering i historien. Våbenudgifterne er højere end under den kolde krig. Den Europæiske Venstretrøjts Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre kræver tilbagetrækning af alle militære baser, der tilhører USA og andre lande, som findes på EU-medlemsstaternes territorium, og vi ønsker, at militærudgifterne bruges til civile formål med henblik på at opfylde millenniumudviklingsmålene.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Denne betænkning forsøger at positionere EU som en stærkere global aktør. I den forbindelse anføres der ingen klare målsætninger og ingen klar retning for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP). Kravet om stærkere finansielt fodfæste skal derfor afvises på denne baggrund. I fremtiden skal internationale engagementer faktisk vurderes ud fra, hvor fornuftige de er, og deres fordele for EU. I sidste ende bør der udvikles en strategibaseret tilgang i FUSP. Jeg mener generelt ikke, at princippet om enstemmighed bør afskaffes. Dette gælder navnlig, hvis formålet er at etablere et tættere partnerskab med NATO, som det er blevet nævnt flere gange. EU skal kunne etablere sine egne strukturer og skal naturligvis have de nødvendige ressourcer til sådanne strukturer. Hvad angår de adskillige operationer og missioner, bør mange af de 23 forskellige aktioner, som EU er involveret i, genovervejes. Navnlig i Afghanistan må den strategi, som følges der under ledelse af USA, betragtes som en fiasko.

EU's engagement skal derfor omgående genovervejes. Inden for rammerne af det østlige partnerskab skal det endnu en gang påpeges, at Ruslands interesser skal tages i betragtning af historiske, kulturelle og geografiske årsager, og at ensidig handling fra EU's side skal undgås. Da betænkningen reelt ikke tager dette i betragtning, og da den også er mangelfuld på andre områder, stemte jeg imod den.

María Muñoz De Urquiza (S&D), skriftlig. – (ES) I forbindelse med Albertini-betænkningen og Danjean-betænkningen om EU's udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik vil jeg understrege, at stemmerne fra den spanske delegation i Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet bekræfter ikkeanerkendelsen af Kosovo som en uafhængig stat. Kosovo er ikke blevet anerkendt af Spanien eller af fire andre EU-medlemsstater eller af 100 andre lande i FN.

Vi har derfor støttet de ændringsforslag, der var i overensstemmelse med vores holdning, i både Udenrigsudvalget og i dag i Parlamentet. Den spanske socialdemokratiske delegation er dog positiv over for den stabiliserings- og udvidelsesproces, som Vestbalkan, Tyrkiet og Island nu deltager i.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte i sidste ende for betænkning A7-0023/2010, den såkaldte årsrapport om FUSP, navnlig fordi to af vores fem ændringsforslag blev vedtaget (det ene om den transatlantiske dialog mellem de lovgivende forsamlinger og det andet om forventningen om, at der vil blive udviklet strategiske forbindelser mellem EU og Kina). Endelig var der ingen væsentlige ændringer i forhold til det oprindelige forslag eller overraskelser i de vedtagne ændringsforslag. Betænkningen blev i sidste ende vedtaget med 592 stemmer for (herunder vores) og 66 mod.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (SV) Jeg stemte imod betænkningen, som anfører, at EU's værdier og interesser skal fremmes i hele verden ved at uddybe styrke Unionens kollektive strategiske tænkning.

Dette ligner en nykolonial tankegang. I henhold til hr. Albertini skal EU's kompetence omfatte alle udenrigspolitiske områder og alle sikkerhedsspørgsmål, herunder en fælles forsvarspolitik, der kan føre til et fælles forsvar. Europa er splittet i dette spørgsmål. Parlamentet opfordrer også til øgede budgetbevillinger fra medlemsstaterne. Dette har navnlig til formål at sikre, at EU hurtigt kan etablere en stor tilstedeværelse i FN, der taler med én stemme. EU's medlemsstater vil naturligvis bevare deres egne pladser i FN, men EU vil med sin ene stemme have en væsentlig indflydelse på dem. Parlamentet mener også, at EU og NATO skal udvikle et intenst og effektivt partnerskab. Det er i strid med mit lands politik om alliancefrihed. Europas borgere har aldrig haft mulighed for at udtrykke deres holdning til dette spørgsmål, fordi nogle af medlemsstaterne afviste at afholde folkeafstemninger om Lissabontraktaten.

Betænkning: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU-betænkningen om EU's FUSP er en generel krigserklæring fra EU's imperialistiske centrum mod folket. Den markerer en ny eskalering i konkurrencen mod andre imperialistiske centre.

Betænkningen:

roser de 70 000 medlemmer af EU's 23 militære og "politiske" missioner i verden, som i de fleste tilfælde gennemføres i samarbejde med USA og NATO

glæder sig over den imperialistiske maritime overvågning af Somalia, der udføres af EU's flådestyrker, og opfordrer EU til at etablere en sudanesisk statspolitik og en egentlig hær i udlandet, der ikke må omstyrte landets regering.

Den støtter oprettelsen af et civil-militært direktorat for krisestyring og -planlægning og oprettelsen af et permanent operativt EU-center.

Den opfordrer til en intensivering af statsterrorisme og til kvælning af demokratiske rettigheder under dække af indsatsen for at "bekæmpe terrorisme og radikalisering".

Den fremmer hurtig organisation af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil med politiske og militære kompetencer.

Den opfordrer til organisation af militære og politiske interventioner, endda i EU's medlemsstater, inden for den ramme af påstået gensidig støtte, der er fastlagt ved Lissabontraktatens "solidaritetsbestemmelse".

Folkets eneste interesse er at omvælte denne helt igennem imperialistiske antigræsrods politik og selve EU's konstruktion.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Parlamentet har med EU-borgernes stemme fået flere beføjelser på områder, som f.eks. budgettet, og kontrol over udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitikken. Under disse omstændigheder skal Parlamentet inddrages af de andre EU-institutioner i beslutningsprocessen og i udnævnelsen af personale, der skal repræsentere EU internationalt. De beføjelser, som Parlamentet fik tilført gennem Lissabontraktaten, har til formål at øge legitimiteten af beslutningerne vedrørende den fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik.

Dette begrundes anmodningen om at oprette et forsvarsråd inden for rammerne af Rådet for udenrigsanliggender og et permanent operativt EU-center med ansvar for den operationelle planlægning og gennemførelsen af militæroperationer. Drøftelserne af antimissilskjoldet i den form, der aktuelt foreslås af den amerikanske regering, skal finde sted på tværs af hele EU med aktiv deltagelse af Parlamentet.

Det skal dog præciseres, at EU har eneret til at fastlægge forsvars- og sikkerhedspolitikken, og at tredjelands interventioner ikke kan tillades. EU afgør, hvordan borgernes sikkerhed bedst kan garanteres, hvilket skal baseres på enighed mellem medlemsstaterne og ikke gennem inddragelse af lande uden for EU.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) EU er blevet betegnet som både en økonomisk gigant og en politisk dværg, og det skal antageligt indikere, at EU ikke har fået tilført de midler, der er nødvendige for at forfølge nogle af dets mål, navnlig på det udenrigspolitiske område. Der har været mange tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke har udvist enstemmighed med hensyn til vilje og handling.

Jeg tvivler på, at denne situation kan ændres på kort sigt. Jeg mener snarere, at denne situation er som forventet i betragtning af det antal lande, der udgør EU, og deres særlige historie og interesser. Spørgsmålet om en

fælles udenrigspolitik, et område, der påvirker selve essensen af suveræne beføjelser, har historisk set altid vakt mistillid i de europæiske lande, og selv i dag fortjener det med rette særlig omhyggelighed.

Dette må ikke forhindre os i at arbejde for dybere samarbejde og koordination med henblik på at forbedre vores fælles sikkerhed og forsvar. Selv om EU som sådan er en blød magt, bør EU overveje reelt at blive den anden søjle i en atlantisk alliance, hvor vi ikke fortsat kræver, at USA yder alle ofrene.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Denne betænkning, som forener den konservative højrefløj og socialdemokraterne, er et farligt symptom på det, som vi mange gange har taget afstand fra i forbindelse med Lissabontraktaten, nemlig dens bidrag til en uddybning af neoliberalismen baseret på føderaliseringen og militariseringen af EU som NATO's europæiske søjle.

På befaling af stormagterne forsøger EU at bilægge sine modsætninger og repositionere sig i en proces, hvor styrker arrangeres på internationalt plan ud fra en vision, der involverer konkurrence mellem magtfaktorer om naturressourcer og markeder og øget bekræftelse af EU som en økonomisk, politisk og militær blok med ambitioner om globale interventioner.

Her har flertallet i Parlamentet tilbudt den recept, som det har været fortalere for i mange år:

- militarisering af de internationale forbindelser og den interne sikkerhed på grundlag af ovennævnte kamp mod terrorismen
- stigning i budgetterne på disse områder og oprettelse af nye militære institutioner, der vil bidrage til et nyt våbenkapløb
- tilpasning til den opfattelse af forebyggende krige, det deler med USA og NATO, og øget intervention på globalt plan.

Resultatet af denne udvikling kan være flere konflikter, udnyttelse og fattigdom som følge af den krise, kapitalismen har kastet verden ud i.

Vejen mod fred kræver, at vi bryder med disse politikker.

Charles Goerens (ALDE), skriftlig. – (FR) Med forbehold af følgende bemærkninger stemte jeg for Danjean-betænkningen. 1) Betænkningen opfordrer til en afskaffelse af Den Vesteuropæiske Union (WEU). Man søger derfor forgæves efter den mindste henvisning i betænkningen til den indsats, som forsamlingen har ydet for at fremme den europæiske integration. Det er en skam, at arbejdet i Parlamentets Udenrigsudvalg roses hele dagen lang, selv om det ofte er mindre prisværdigt end de idéer, som forsamlingen i Paris indtil videre er kommet med. 2) Den parlamentariske kontrol med europæiske forsvarsforhold skal tage behørigt hensyn til bidraget fra de nationale parlamenter. Det er jo dem, som beslutningen om at stille nationale tropper og national kapacitet til rådighed for EU til EU's militære operationer vil afhænge, og det vil den gøre langt ind i fremtiden. Det samme gælder finansieringen af militære operationer, der skal betales ud af de nationale budgetter. Ønsket om at forhindre et demokratisk underskud i europæiske forsvarsforhold skal være grundlaget for vores indsats for at finde frem til en institutionel løsning, der virkelig kan accepteres på parlamentarisk niveau.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Labour-Partiets medlemmer af Parlamentet glæder sig over denne årsrapport om gennemførelsen af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, navnlig i lyset af de ændringer, som ratificeringen af Lissabontraktaten har medført, og glæder sig i den henseende navnlig over den rolle, der er tildelt den højtstående repræsentant Baroness Cathy Ashton, i den tilhørende forhandling i Parlamentet.

Vi stemte for betænkningen som helhed, men valgte at stemme nej til punkt 20, som foreslår, at der oprettes et permanent operativt EU-center. Det har længe været vores og den britiske regerings holdning, at der ikke er behov for et sådant center, der unødigt ville overlapse eksisterende strukturer. Vi undlod at stemme om ændringsforslag 20, selv om vi helhjertet glæder os over skridtene hen imod en verden uden atomvåben. Vi gør opmærksom på unøjagtigheden i dette ændringsforslag, idet amerikanske våben i denne sammenhæng repræsenterer NATO i stedet for amerikansk kapacitet, og vi mener, at fjernelsen af atomsprænghoveder fra Tyskland og andre steder som sådan er en forhandling, der skal føres mellem medlemmerne af NATO, herunder USA. Dette er ikke en forhandling for EU som en separat multilateral enhed.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik er to grundlæggende søjler, som sætter EU i stand til at blive det internationale samfunds hovedaktør i kampen mod de udfordringer og trusler, der udpeges i den europæiske sikkerhedsstrategi.

Selv om EU mener, at FN's Sikkerhedsråd skal være hovedansvarlig for opretholdelse og sikring af fred og sikkerhed i verden, skal EU have politikker, der er effektive og fælles for alle medlemsstater, så EU kan reagere effektivt over for disse udfordringer og trusler, der er af global art.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jeg stemte imod Danjean-betænkningen, fordi den foreslår en kommende fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som fokuserer på fremme af militariseringen af EU og interventioner fra EU's side. Den foreslår ikke et civilt og fredeligt fokus eller løsninger på konflikter, men fokuserer i stedet på forsvar og militarisering af EU. Jeg er også modstander af denne tekst, fordi den henviser til Lissabontraktaten og dens anvendelse. Den fremmer en udvikling hen imod en centralisering af magten uden en parlamentarisk kontrolmekanisme, hvilket vil omdanne EU til en militær aktør på den internationale scene. I stedet for permanent, struktureret samarbejde mellem EU og NATO, som betænkningen går ind for, skal alle aktiviteter efter min mening alene gennemføres inden for rammerne af FN-pagten og folkeretten med streng adskillelse af de to institutioner.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Hr. Danjeans betænkning om gennemførelse af den europæiske sikkerhedsstrategi og den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik er meget omfattende og omhandler adskillige emner, der er vigtige for Europa. Der mangler dog klart fokus på den grundlæggende etablering af EU's udenrigspolitik i de næste par år, og der mangler også en streng politisk linje. Betænkningen søger på den ene side at styrke EU's autonomi over for andre globale aktører, navnlig over for USA, ved at have en stærk, udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik, og det er noget, som jeg kan tilslutte mig. Alligevel taler betænkningen igen for et stærkt samarbejde mellem EU og NATO og ønsker f.eks. at etablere fælles institutionelle strukturer. Opfordringen til, at der udarbejdes en hvidbog for den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, som klart definerer målsætningerne for politikken, er derfor mere end relevant. Selv om jeg forholder mig kritisk over for den øgende centralisering i EU, støtter jeg oprettelsen af et permanent operativt EU-center.

Et sådant center vil sætte os i stand til både at planlægge og gennemføre forskellige operationer mere effektivt. Hvis vi undgår at overlapninger i indsatsen, kan vi desuden opnå omkostningsbesparelser. Den solidaritetsbestemmelse i tilfælde af naturkatastrofer, der henvises til, er ligesom indførelsen af en europæisk civilbeskyttelsesstyrke uden tvivl umagen værd og noget, som vi bestemt skal efterstræbe. I lyset af den uklare holdning på visse områder var jeg dog nødt til at undlade at stemme.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg undlod i sidste ende at stemme i den endelige afstemning om årsrapporten om gennemførelse af den europæiske sikkerhedsstrategi (A7-0026/2010). Dette var en meget kompleks og vanskelig betænkning for os, men vi har klaret det godt. To og en halv af vores 11 ændringsforslag blev vedtaget (herunder et meget vigtigt ændringsforslag, der opfordrede næstformanden/den højtstående repræsentant til at udligne den manglende balance mellem civile og militære planlægningskapaciteter). Der blev ikke vedtaget andre væsentlige ændringer. Betænkningen blev i sidste ende vedtaget med 480 stemmer for og 111 mod. Jeg undlod som sagt at stemme sammen med resten af min gruppe.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (SV) Jeg stemte imod betænkningen. Dette dokument er et af de mest militaristiske, jeg har læst i alle mine år i Parlamentet. Parlamentet opfordrer til oprettelsen af et permanent operativt EU-center med ansvar for den operationelle planlægning og gennemførelsen af militæroperationer og til styrkelsen af samarbejdet med NATO. Det Europæiske Forsvarsagentur skal udvikle den militære rumovervågning. Desuden ønsker man at udvikle maritim overvågningskapacitet bl.a. for at begrænse "illegal" indvandring. Betænkningen opfordrer også flere medlemsstater til at deltage i EU's militære operationer end hidtil. EU og Parlamentet skal inddrages i forhandlingerne om et strategisk koncept for NATO. Som borger i et alliancefrit land kan jeg ikke støtte denne vidtgående betænkning.

Traian Ungureanu (PPE), skriftlig. – (RO) Jeg takker mine kolleger i Parlamentet for den støtte, de har givet mig ved på plenarmødet at stemme for ændringsforslag 34 til Danjean-betænkningen om den europæiske sikkerhedsstrategi.

Jeg stillede ændringsforslag 34 for at ændre teksten i punkt 87 i betænkningen, som henviste til udviklingen af antimissilskjoldet i Europa i kølvandet på en bilateral aftale mellem USA og visse medlemsstater, herunder Rumænien. Ændringsforslaget foreslår, at anbefalingen om at udvikle dette system "i dialog med Rusland" udgår og erstattes med den mere afbalancerede ordlyd "i en dialog på kontinentalt plan". Det nye amerikanske

projekt vedrørende udviklingen af antimissilsystemet er et forsvarssystem og garanterer sikkerheden for hele Østeuropa og Vestbalkan. Projektet er ikke målrettet mod Rusland. Jeg mener derfor ikke, der er grund til at gøre Rusland til deltager og evt. beslutningstager i forbindelse med udviklingen af projektet.

Disse overvejelser var grundlaget for ændringsforslag 34. Det glæder mig, at dette ændringsforslag blev godkendt med 358 ja-stemmer. Antallet af ja-stemmer viser, at den støtte, der blev givet, overskrider grænserne for politiske grupper og nationale tilhørsforhold, hvilket viser betydningen af beslutningsforslaget og eksistensen af et europæisk flertal, der deler samme synspunkt.

Beslutningsforslag RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Styrkelsen af indsatsen for at forhindre spredning af kernevåben og skabe en verden uden kernevåben er efter min mening en absolut og vigtig prioritet. En styrkelse af traktaten om ikke-spredning af kernevåben ved at få alle medlemsstater til at undertegne og gennemføre den er omfattet af denne ramme. Jeg undlod at stemme om netop dette beslutningsforslag, fordi det indeholder et grundlæggende punkt, som jeg er modstander af, og som Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre forgæves forsøgte at ændre. Jeg henviser til sætningen og overtagelsen af det synspunkt, at EU kan "gøre brug af alle disponible instrumenter for at forhindre, afskrække fra, standse og om muligt afskaffe spredningsprogrammer, der vækker bekymring på globalt plan". For at være specifik er brugen af eller truslen om brugen af militære midler, navnlig over for Iran, overordentlig farlig, vil ikke sikre positive resultater for freden og er i strid med venstrefløjens opfattelse af EU's militære indsats.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) De principper, der ligger bag underskrivelsen af traktaten om ikke-spredning af kernevåben, og som går tilbage til koldkrigstiden, er stadig relevante i dag og er endnu mere påtrængende. Sovjetblokkens fald førte til en spredning af kernemateriale til forskellige lande, og ophøret af forenet kontrol over dets anvendelse og oplagring giver anledning til frygt for uansvarlig udnyttelse eller endda ødelæggelse med utænkelige konsekvenser for sundheden og sikkerheden i den pågældende region.

Stigningen i antallet af medlemmer af "atomklubben", terrortruslen og den relative lethed, hvormed masseødelæggelsesvåben i dag kan fremstilles, forstærker yderligere den urolige atmosfære, som vi i dag lever i. EU skal kunne vedtage en fælles og sammenhængende holdning til disse spørgsmål med henblik på at skabe en verden, der er sikrere og i stigende grad fri for våben.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Internationale ændringer giver nye muligheder, når det gælder spørgsmålet om ikke-spredning. I begyndelsen af sin valgperiode sagde præsident Obama, at han ønskede en verden uden kernevåben, og han forpligtede sig til aktivt at arbejde for USA's ratificering af et fuldstændigt forbud mod amerikanske atomprøvesprængninger. EU skal imødegå udfordringerne i forbindelse med ikke-spredning, navnlig udfordringerne fra Iran og Nordkorea, der stadig er de største trusler mod den internationale sikkerhed. Hvad angår reduktionen af kernevåbenlagrene, prioriteres reduktionen af de to største lagre, dvs. Ruslands og USA's lagre, som indeholder 95 % af verdens eksisterende kernevåben. Parlamentet forventer en fælles og ambitiøs holdning fra EU på den næste gennemgangskonference mellem parterne i traktaten om ikke-spredning af kernevåben.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Nedrustning af kernevåben på internationalt plan er af afgørende betydning. Det begrundes behovet for at fremme og styrke traktaten om ikke-spredning af kernevåben og sikre, at alle lande ratificerer den. I det aktuelle internationale klima er risikoen for et nyt kernevåbenkapløb en reel bekymring.

Indførelsen af nedrustning og ophøret af udviklingen, fremstillingen og oplagringen af nye kernevåben er grundlaget for ånden og bogstavet i traktaten om ikke-spredning. Den aktuelle uenighed om Irans kerneprogrammer kræver en fredelig løsning baseret på forhandlinger, og det er vigtigt, at de genoptages. Enhver militær aktion eller trussel om brugen af magt vil være undergravende og have konsekvenser, der kan være farlige for regionen. I den henseende skal vi vise vores klare modstand mod planer, der på nogen måde kan åbne døren for begrundelsen af militære interventioner, som f.eks. i punkt G i præamblen til det fælles beslutningsforslag, der er vedtaget.

Charles Goerens (ALDE), skriftlig. – (FR) Det iranske problem er kernen i de forhandlinger, der gennemføres som forberedelse til den kommende gennemgangskonference mellem parterne i traktaten om ikke-spredning af kernevåben. For at opsummere opgav Iran ved godkendelsen af traktaten om ikke-spredning af kernevåben muligheden for at erhverve med kernevåben over tid. Hvis Iran ikke længere overholder sine forpligtelser, har vi to problemer. På kort sigt vil det være en trussel mod stabiliteten i en region, hvor de fleste aktører har tendens til at indtage radikale holdninger. På mellemlang og lang sigt vil Irans afvisning af at overholde

bestemmelserne i traktaten om ikke-spredning af kernevåben danne en farlig præcedens, hvad angår den regionale og bestemt den globale sikkerhed. Tilsyneladende er agitationen blandt medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd, der har vetoret, plus Tyskland ikke længere nok til at få styr på tingene. Et stærkt signal fra USA og Rusland, som viser, at de begge unilateralt er parate til at reducere deres kernevåbenlagre, kunne hjælpe med at øge ansvarligheden blandt de gennemsnitlige atommagter, som også er parate til at nedruste. Endelig kunne en markant gestus fra stormagterne måske overtale de lande, der er i gang med at udvikle nuklear knowhow, til at opgive deres projekter.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Labour-Partiets medlemmer af Parlamentet vil gerne udtrykke dyb forpligtelse over for målet om en verden uden kernevåben. Vi er stolte over, at Det Forenede Kongerige som atommagt leder indsatsen for at opnå en ikke-spredningsaftale i maj i New York med global konsensus. Vi har støttet denne beslutning med det klare mål at sende et budskab om, at Parlamentet og Labour-Partiets medlemmer af Parlamentet vil støtte enhver indsats for at sikre, at vi bevæger os væk fra de onde gamle dage med atomkonfrontationer og garanti om gensidig tilintetgørelse.

Vi undlod at stemme om ændringsforslag 2, da militære doktriner efter vores mening falder ind under medlemsstaternes kompetence og ikke Parlamentets. Vi støttede sammen med vores politiske gruppe også ændringsforslag 3, da alle lande efter vores mening har ret til at udvikle civil kernekraft, men disse lande bærer ansvaret for at afvise udviklingen af kernevåben. Labour-Partiets medlemmer af Parlamentet vil fortsat støtte nedrustningen blandt de stater, der råder over kernevåben, med henblik på at forhindre spredning til nye stater og i sidste ende opnå en verden uden kernevåben.

Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jeg er fuldt ud bekendt med, at international nuklear nedrustning og dermed styrkelsen af traktaten om ikke-spredning af kernevåben og alle landes ratificering heraf er af afgørende betydning, og at der skal ydes enhver mulig indsats for at gennemføre alle aspekter af traktaten. For at sikre effektive multilaterale foranstaltninger skal de gennemføres inden for rammerne af en velformuleret vision for opnåelsen af en kernevåbenfri verden så hurtigt som muligt. Vi skal insistere på kernevåbenlandenes forpligtelse i henhold til artikel VI i traktaten om ikke-spredning af kernevåben til fuldstændig nedrustning, da dette var et centralt løfte, og fordi så mange lande har underskrevet traktaten og dermed permanent givet afkald på kernevåben. Vi tager afstand fra følgende ordlyd i den fælles beslutning (betragtning G): "... gøre brug af alle disponible instrumenter for at forhindre ...".

Navnlig med hensyn til Iran vil jeg advare om, at enhver militær aktivitet med henblik på at forhindre spredning vil være fuldstændig undergravende og særdeles farlig. Jeg er overbevist om, at problemet med spredning bedst kan løses ved at opgive atomenergi én gang for alle, fordi den civile anvendelse heraf i sig selv indebærer store risici, og fordi det ikke med tilstrækkelig sikkerhed kan udelukkes, at civil nuklear teknologi udnyttes til militære formål.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Spredningen af masseødelæggelsesvåben er i sandhed en alvorlig trussel mod menneskeheden, mod freden og mod den internationale sikkerhed. Ekstrem terrorisme, som er ukontrolleret og ofte fundamentalistisk, får verden til at frygte og forsøge at forhindre, at grupper og regeringer med skruppelløse ledere får fat i denne teknologi.

Det er derfor vigtigt, at regeringer, der besidder denne form for våben, progressivt viser, at de agter at reducere deres lagre og dermed foregår med et godt eksempel. Det næste topmøde, der afholdes i april i år, kan yde et meget vigtigt bidrag til dette, og der er store forventninger til skærpet regulering af og skærpet kontrol med uautoriseret handel med nukleare materialer.

Vi må håbe, at USA og Kina kan spille en vigtig rolle i kernevåbennedrustningen på Den Koreanske Halvø. Det er stadig vigtigt, at lande ikke distancerer sig fra traktaten om ikke-spredning af kernevåben, da den vedrører os alle og ikke kun bestemte lande.

Zuzana Roithová (PPE), skriftlig. – (CS) Det glæder mig, at Parlamentet klart har vedtaget betænkningen om ikke-spredning af kernevåben. Som kristen glæder jeg mig over, at repræsentanter for den vestlige civilisation mere end 60 år efter krigens afslutning har indset, at eksistensen af kernevåben er en enorm global risiko, og derfor har forsøgt at reducere deres antal. Den kendsgerning, at Iran og Den Demokratiske Folkerepublik Korea ikke agter at underskrive traktaten om ikke-spredning af kernevåben, repræsenterer en betydelig risiko. Disse lande opfylder heller ikke deres internationale forpligtelser på området for nuklear sikkerhed. Den kendsgerning, at Iran nægter at åbne sine nukleare anlæg for IAEA's inspektører, er en reel sikkerhedsrisiko – ikke kun for landene i dets umiddelbare nærhed, men også for EU. Til sidst vil jeg takke medlemmerne for deres indsats for at gøre beslutningens tekst så afbalanceret som muligt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg stemte ”ja” til denne komplekse beslutning (RC7-0137/2010) om traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Grundlæggende er jeg glad for, at den oprindelige tekst, som PPE, socialdemokraterne, ALDE og Verts/ALE havde fremlagt, blev bekræftet, og at et af vores fire ændringsforslag blev vedtaget (331 for, 311 imod), især fordi det overraskende var det forslag, der opfordrer alle parter til at tage deres militære doktrin op til revision med henblik på at give afkald på ”førsteslag”. PPE-Gruppens indsats for at fjerne punktet om kernevåbenfri zoner, herunder i Mellemøsten, blev nedstemt.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Der er mange elementer i beslutningen, som vi er enige i. Vi er stærke tilhængere af en robust og effektiv traktat om ikke-spredning af kernevåben. Som beslutningen er udformet, indeholder den dog visse nyttesløse elementer, og derfor undlod ECR-Gruppen at stemme. Betragtning L sætter spørgsmålstegn ved lagrene af taktiske kernevåben i fem europæiske lande, der ikke er kernevåbenmagter. Vi går ind for den fortsatte tilstedeværelse af sådanne våben, da de bidrager til byrdedeling og garanterer amerikansk militær forpligtelse over for den europæiske sikkerhed. I en række tilfælde rettes der underforstået kritik mod vores nære allierede, hvor vores kritik egentlig burde være rettet mod dem, der udgør en trussel for den internationale sikkerhed. Hverken Det Forenede Kongerige, Frankrig eller USA producerer fissilt materiale til våben i dag. Det er noget andet end at sige, at de i denne fase skal demontere alle deres etablerede anlæg til fremstilling af fissile materialer. Opfordringen til etableringen af en kernevåbenfri zone i Mellemøsten er tydeligvis rettet mod Israel. Israel står over for en eksistentiel trussel fra naboerne, som i flere tilfælde tidligere har udviklet kernevåben og andre masseødelæggelsesvåben, og mindst ét land, Iran, fortsætter i denne retning.

9. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 13.55 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

10. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

(Protokollen fra det foregående møde godkendtes)

11. EU-politik for Arktis (forhandling)

Formanden. Næste punkt er redegørelse ved Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik/næstformand i Kommissionen.

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig meget over muligheden for at drøfte, hvad der efter min mening er en gryende EU-politik for Arktis, med Dem. Det er et alvorligt spørgsmål med voksende politisk betydning, og vi skal efter min mening behandle det i overensstemmelse hermed.

I kølvandet på forhandlingerne i København er det nu på tide, at vi i højere grad retter opmærksomheden mod denne del af verden, som har oplevet de mest håndgribelige virkninger af klimaændringerne. Videnskabelig dokumentation viser, at iskapperne har mistet mere end halvdelen af deres tykkelse i løbet af det seneste årti.

Andre miljøændringer har også en voksende indvirkning på befolkningen, biodiversiteten og naturen i Arktis, både på land og til havs. Ligesom andre internationale aktører er vi blevet mere aktive, når det gælder arktiske spørgsmål. Som De ved, udsendte Kommissionen ved udgangen af 2008 sin meddelelse om Arktis, som blev hilst velkommen af Rådet, og som i december 2009 blev fulgt op af omfattende konklusioner om arktiske spørgsmål.

Dette er efter min mening endnu et skridt i processen for gradvist at opbygge en sammenhængende og omfattende politik for Arktis. Som De ved, er Kommissionen blevet anmodet om at udforme en opfølgingsrapport i juni 2011, og det vil være endnu en lejlighed til at videreudvikle vores tilgang sammen. Alt dette arbejde er i gang, og derfor er jeg i dag meget ivrig for at høre synspunkterne fra medlemmerne af Parlamentet.

I den sammenhæng satte Kommissionen pris på Deres beslutning om arktisk forvaltning fra oktober 2008, der satte godt skub i de sidste faser af Kommissionens udformning af meddelelsen. Vi søger Parlamentets støtte til vores indsats for at sikre, at EU anerkendes som en ansvarlig og respekteret aktør i Arktis. Vores geografiske placering og vores igangværende programmer i Arktis er vores udgangspunkt, men vi ønsker at udvikle dette yderligere.

Der er tre hovedindsatsområder, som jeg vil nævne meget kort. Vi ønsker for det første at bidrage til beskyttelsen af den arktiske region, herunder dens befolkning. Økosystemet i Arktis er meget ømfindtligt og har derfor brug for maksimal beskyttelse og sikring. Samtidig bliver ressourcerne i Arktis mere og mere tilgængelige som følge af klimaændringer. Det giver muligheder, som dog skal forvaltes med stor forsigtighed.

Vi ønsker at sikre, at vores borgere og virksomheder behandles retfærdigt, herunder når det gælder transport og naturressourcer, og det skal ske på en meget overvejet og omhyggelig måde med de nødvendige miljøforanstaltninger. Begge målsætninger kan og skal udvikles i fællesskab af EU-institutionerne og medlemsstaterne, navnlig de tre arktiske medlemsstater. Alle skal arbejde tæt sammen med andre arktiske interessenter.

Vores tredje målsætning er at bidrage til robuste og forbedrede forvaltningsordninger med det formål at imødegå de mange udfordringer, der påvirker den arktiske region. Dette omfatter gennemførelsen af eksisterende aftaler, rammer og ordninger, herunder Det Arktiske Råd, og fuld respekt for FN's havretskonvention. Men vi skal i alle relevante tilfælde omhyggeligt undersøge, om og hvordan disse ordninger kan suppleres og videreudvikles.

For at være troværdige skal vi erkende, at den arktiske region er fuldstændig forskellig fra Antarktis, og denne erkendelse skal være grundlaget for vores politiske reaktion. I modsætning til Antarktis, som er et enormt og ubeboet kontinent omgivet af hav, er Arktis et havområde omgivet af land, der har været beboet af mennesker i årtusinder, og som tilhører suveræne stater. Forslag om at overføre traktaten om Antarktis til den arktiske region er derfor urealistiske, og de vil sandsynligvis være skadelige for den proaktive rolle, vi arbejder for at udvikle.

Dette er som bekendt også Rådets holdning. Vi ønsker i høj grad at opretholde et tæt samarbejde med Parlamentet i arbejdet for at nå vores fælles mål med gradvis opbygning af en EU-politik for Arktis, og vi skal samarbejde med de arktiske lande og det internationale samfund for at finde den mest effektive metode til at bevare og beskytte Arktis for kommende generationer.

Michael Gahler, for PPE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, fru næstformand! Mange tak for Deres indledning af forhandlingen om dette emne, som efter min mening er vigtigt. Alle, der deltager i denne forhandling i dag, er enige i det, og jeg tror også, vi vil kunne nå frem til en meget bred enighed i forhandlingen. Jeg er ordfører for en betænkning, der endnu ikke er udarbejdet om dette emne, og jeg vil meget gerne arbejde tæt sammen med alle involverede.

De nævnte en række nøgleord. Beskyttelse af miljøet er meget vigtig. De nævnte befolkningerne i området, ressourcerne under havoverfladen og også fiskeriet. Et andet nøgleord er skibsfart, dvs. de skibsruter, klimaændringerne åbner op for: Nordvestpassagen og Nordøstpassagen.

I nærheden af disse passager, langs vores tre arktiske medlemsstater, er der naturligvis mindst to globale aktører – USA og Rusland – og en vigtig partner i form af Canada. Disse lande er de umiddelbart tilstødende territorier, som vi under alle omstændigheder skal opbygge og forbedre vores forbindelser med i forbindelse med denne politik, som vi nu arbejder for at udvikle.

Hvad angår råstoffer, er det et specifikt potentiale for samarbejde – men der er også potentiale for konflikt, hvis vi ikke benytter den rigtige tilgang. EU vil bestemt ikke plante sit flag på havbunden, som russerne har gjort. Vi bør dog søge at indgå dialog med de berørte parter, så vi på den måde og i enighed kan nå frem til de ting, der er vigtige for regionen med hensyn til miljøbeskyttelse, udvinding af ressourcer og de lokale indbygges rettigheder.

Liisa Jaakonsaari, for S&D-Gruppen. – (FI) Hr. formand! I et interview for nogen tid siden fortalte den amerikanske udenrigsminister, Hillary Clinton, hvor vanskeligt hendes job var, og hun sagde, at det handlede om at gå fra den ene krise til den næste. Der er desværre ikke megen tid tilbage til at løse så centrale fremtidige udfordringer som udviklingen af den arktiske region.

Jeg antager, at Baroness Ashton har haft de samme kvaler nu, og derfor sætter vi i høj grad pris på, at De så tidligt indleder en forhandling om en arktisk politik, og at De i weekenden rejser til Lapland, som er en del af den arktiske region. Der vil De bestemt få vigtige informationer.

Den arktiske skatteboks, der er ved at blive åbnet, er fuld af økonomiske muligheder, men den rummer mange miljø- og sikkerhedsrisici og risici i forbindelse med de oprindelige folks skæbne. Global opvarmning åbner nye skibsruter og muliggør udnyttelse af olie- og gasressourcer på en måde, der er ødelæggende for miljøet. Blandt andre har SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) allerede udgivet et dokument med den ildevarsende titel "Ice-free Arctic" (Isfrit Arktis) om Kinas arktiske politik. Derfor skal EU handle omgående og udforme sin egen arktiske politik.

Vi glæder os over Kommissionens konklusioner, som De fremlagde for os, hvor regionen med sine olie-, gas- og mineralressourcer ikke kun opfattes som et nyt eldorado. Hovedfokus er på de mennesker, der bor der, og dette er et meget vigtigt aspekt af situationen. EU skal være villig til at gennemføre konstruktive forhandlinger med de oprindelige folk, og det er EU's mulighed for at spille en afgørende rolle i politikken for Arktis. Parlamentets nylige begrænsninger for sæljagt vakte f.eks. de oprindelige folks vrede.

Det er meget vigtigt, at vi styrker Det Arktiske Råds status, og derfor skal vi nu have større indflydelse på navnlig Canada og Rusland, så EU kan få en større rolle. Arktisk forskning er et vigtigt samarbejdsområde. Universitetet i Lapland, som De skal besøge, er f.eks. base for Arktis universitet, og jeg er sikker på, at Rovaniemi vil være en passende placering, når det arktiske informationscenter etableres, som Kommissionen har anført.

EU's egne strukturer skal desuden styrkes. Desværre er Det Arktiske Ocean blevet trådt under fode i Rådet af den sydlige og østlige dimension, og derfor skal det arktiske vindue i denne nordlige dimension nu åbnes. Kommissionen skal præcisere rollen for hvert generaldirektorat og udpege den person, som er ansvarlig for arktiske spørgsmål.

Diana Wallis, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne takke den højtstående repræsentant for hendes redegørelse. Jeg tror, mange af os i Parlamentet glæder os over, at De fortsætter det, som Kommissionen indledte, og som blev fulgt op af formandskabets erklæringer sidste efterår.

De understregede de ømfindtlige natur- og miljøforhold i Arktis. Denne ømfindtlige natur er, som De anerkendte, et globalt anliggende, ikke et anliggende, der kun vedrører Europa eller nationerne i Arktis.

Arktis repræsenterer i sig selv en unik mulighed for multinationalt samarbejde. Det er unikt for os, eftersom EU har et positivt forhold til Rusland i området via den nordlige dimension. Det er noget, som vi absolut skal bygge videre på sammen med andre partnere.

Men det skal være et meningsfyldt samarbejde over alt i Arktis, og det er bekymrende – og dette nævnte De ikke i Deres redegørelse – at vi er vidner til udviklingen af en indre kerne af fem kystlande i Arktis, som ikke er medlemmer af Det Arktiske Råd. Dette kan i alvorlig grad underminere et meget dyrebart samarbejde, og det skal behandles med alvor.

Vi – EU – er ligeledes blevet afvist for vores observatørstatus. Vi har nogle ting, vi skal gøre godt igen, og vi skal forsøge at genskabe tilliden til det, vi ønsker at skabe i Arktis.

Den oprindelige meddelelse fra Kommissionen var efter min mening et utroligt dokument, fordi den samlede et stort antal tværgående spørgsmål på tværs af en række generaldirektorater i Kommissionen. Dette er et godt fundament, vi kan bygge videre på. Vi afventer med interesse, hvordan De vil koordinere denne politik i fremtiden med den nye Kommission og med Deres unikke rolle, hvor De bærer to kasketter. Men tak for indledningen.

Satu Hassi, for Verts/ALE-Gruppen. – (FI) Hr. formand! En form for kulturel skizofreni er tydelig i vores holdning til den arktiske region. På den ene side er vi bekymrede. Det er helt tydeligt, at klimaændringerne sker hurtigere i Arktis end andre steder. Regionen kan sammenlignes med en kanarie i en mine.

Siden 1979 er den gennemsnitlige årlige iskappe i Det Arktiske Ocean blevet omkring 1,5 mio. km² mindre, hvilket svarer til det samlede areal af Frankrig, Italien, Spanien og Det Forenede Kongerige. Denne nedsmeltning accelererer klimaændringerne, fordi den reducerer jordens reflektans eller albedo. Derved frigives der metan fra tundraen, og det kan også blive frigivet fra havbunden. Metan sætter endnu mere skub i klimaændringerne. Nedsmeltningen betyder også, at giftstoffer, der er akkumuleret over mange år, frigives til miljøet.

Mens vi er bekymrede over situationen, er et olie- og gaskapløb samtidig blevet indledt i Arktis. Lande skændes og forhandler om, hvordan havbunden kan opdeles. De oprindelige folk ignoreres generelt i alt dette.

EU skal nu fremme en ensartet tilgang over for bæredygtig udvikling. Vi skal styre de glimtende billeder af euro- og dollartegn og støtte beskyttelsen af den arktiske region ved hjælp af den form for aftale, der også gælder for Antarktis. De oprindelige folk skal endvidere inddrages i beslutningsprocesserne vedrørende regionen. Der bør under alle omstændigheder indføres et moratorium på 50 år mod udvindingen af fossile ressourcer i området.

Det skal forstås, at naturen og dyrelivet i regionen af ømfindtligt og sårbart. Der er f.eks. meget større problemer og risici forbundet med boring efter olie end andre steder. Skibsfarten skal også anerkende de enorme vanskeligheder og risici, der findes i regionen. Det hjælper overhovedet ikke, hvis vi blot indsætter et par flotte ord om miljøet og de oprindelige folk i de beslutninger, vi træffer, hvis vores faktiske handlinger betyder, at vi risikerer at forurene miljøet uopretteligt, og at vi krænker de oprindelige folks rettigheder.

Charles Tannock, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Da Danmark kom med i EU i 1973, fik EU en arktisk dimension via Grønlands tilhørsforhold til Danmark. I 1985 valgte Grønland at forlade EU, men Sverige og Finland kom med 10 år senere, og de har i betydelig grad udvidet EU's interesser i den arktiske region.

Siden da er EU blevet en af de mange aktører med afgørende strategiske interesser i Arktis – dets miljø og dets naturressourcer. Som lande med territorium i Arktis forsvare USA, Canada, Rusland, Norge og Island alle deres interesser på en robust og målrettet måde. EU må ikke tøve med at gøre det samme, og Det Arktiske Råd er efter min mening det bedste forum til at gøre det. EU's status som ad hoc-observatør i Det Arktiske Råd er utilstrækkelig til dette formål. Jeg håber, at den højtstående repræsentant vil insistere på permanent observatørstatus til EU på det næste ministermøde i april næste år i Grønland.

Det er beklageligt, at Canada blokerer for EU som gengældelse mod EU's forbud mod sælprodukter, og jeg håber, at sund fornuft i sidste ende vil slå igennem. Denne tilgang giver ingen mening, eftersom seks EU-lande, herunder Det Forenede Kongerige – mit eget land – er permanente observatører. Koordinationen mellem Danmark, Sverige og Finland i Det Arktiske Råd har dog været eksemplarisk og har fungeret som platform for EU's bredere interesse i at blive hørt i regionen.

Bidragene fra vores nære allierede Norge – og Island, der nu håber at blive medlem af EU – har yderligere styrket den europæiske deltagelse i det arktiske forum. Dette er afgørende, fordi Rusland ikke har efterladt megen tvivl med hensyn til sine planer for Arktis ved på berømt vis at plante et russisk flag på Nordpolens havbund i 2007. Vi ved af dyrekøbt erfaring, at Rusland nogle gange følger sine helt egne regler i internationale anliggender. Kun en forenet front fra de andre medlemmer og observatører i Det Arktiske Rådet kan via EU's nordlige dimension hjælpe med at holde styr på Kreml. Vi kan ikke tillade, at Arktis bliver en ny skueplads for Ruslands ekspansionistiske tendenser.

Søren Bo Søndergaard, for GUE/NGL-Gruppen. – (DA) Hr. formand! Der er mange gode grunde til, at vi skal diskutere Arktis. En række af dem har været nævnt. Der er spørgsmålet om klimaforandringerne, hvor det arktiske område rammes hårdt af den globale opvarmning. Der er spørgsmålet om naturressourcer, hvor det arktiske område rummer enorme rigdomme. Og så er der spørgsmålet om åbning af den nordlige sejlroute, som betyder helt nye transportmønstre. Men for min gruppe er det afgørende, med hvilken indfaldsvinkel vi diskuterer Arktis. Er vores udgangspunkt alle de fordele, som EU i en snæver forstand kan få ud af det arktiske område? Eller er vores udgangspunkt, hvordan udviklingen i Arktis kan blive til gavn for det globale samfund – og vel at mærke samtidig med, at vi fuldt ud respekterer de arktiske folks selvbestemmelsesret?

En afgørende test på det spørgsmål ligger i holdningen til, om vi skal arbejde for, at Arktis bliver et område, hvor et nyt våbenkapløb kan få lov til at florere – her har Rusland spillet en aktiv rolle, og andre er fulgt med – eller om Arktis lige som Sydpolen skal være demilitariseret område. Selvfølgelig er der forskel på Nordpolen og Sydpolen, på Arktis og Antarktis. Men det er jo interessant, at det er lykkedes at lave en traktat om Antarktis, hvor man udelukker militær tilstedeværelse og siger, at det udelukkende kan anvendes til fredelige formål. Derfor er det store spørgsmål til Kommissionen, om Kommissionen vil arbejde i retning af, bidrage til en målsætning om, at Arktis bliver et demilitariseret område, og i så fald hvilke konkrete initiativer Kommissionen vil tage i den retning.

Timo Soini, for EFD-Gruppen. – (FI) Hr. formand! Det arktiske spørgsmål er vigtigt, og det er nu også blevet fremlagt her. I Finland kender vi forholdene i Arktis. Vi lever der. Når Baroness Ashton rejser til Lapland, vil hun møde mange mennesker, som lever og bor nord for polarkredsen. Da jeg selv var der i søndags, mødte

jeg mange mennesker der, som er meget bekymrede over deres arbejde og eksistensgrundlag, fordi mennesker i et reelt demokrati frit kan vælge, hvor de vil leve. De kan også leve i Arktis, hvis de ønsker det.

Universitetet i Lapland i Rovaniemi er det bedste udgangspunkt for gennemførelsen af denne undersøgelse, hvad angår økonomi og forskning. Diana Wallis har givet en positiv vurdering af dette i den finske avis "Kaleva", og for én gangs skyld er jeg ganske tilfreds med at erklære mig enig i et liberalt synspunkt, så det vil jeg gøre.

Med hensyn til fremtiden skal vi tage hensyn til tre faktorer, nemlig naturen, dyrelivet og befolkningerne. Hvis der kan tages hensyn til disse tre i alle dele af Arktis, og de kan leve der i harmoni, kan vi opnå en bæredygtig politik for Arktis, og vi vil kunne udnytte dets logistik og økonomi, men kun ved at respektere naturen, dyrelivet og befolkningerne.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg glæder mig over muligheden for at deltage i dagens forhandling, og jeg vil tage fat om et meget konkret problem, der allerede er rejst af nogle af de kolleger, jeg har lyttet til.

Der er ingen tvivl om, at leveforholdene i det smukke Arktis er vanskelige, men der er heller ingen tvivl om, at området som følge af nye teknologier og fremskridt uundgåeligt vil blive åbnet for øget udnyttelse af dets naturressourcer, hvor fiskeri er et godt eksempel.

I Kommissionens meddelelse fra 2008 undersøges det nuværende omfang af fiskeri og muligheden for åbningen af nye områder. Det er helt rigtigt, at der skal benyttes en systematisk tilgang til dette. Bæredygtigt fiskeri beskytter fiskebestande og sikrer en fremtid for fiskersamfundene. Det samme dokument nævner med rette også behovet for at beskytte de oprindelige folk og lokale befolkninger med udgangspunkt i den kendsgerning, at en tredjedel af de 4 mio. mennesker, der lever i området, tilhører de oprindelige befolkningsgrupper – igen en meget prisværdig målsætning. Jeg kan dog stadig – og det er her, jeg vil advare Kommissionen – i begge dokumenter se tegn på, at Kommissionen ikke har lært af den katastrofe, som den fælles fiskeripolitik skabte, og som ødelagde fiskeriindustrien i Nordirland.

Top-down-tilgangen, hvor man altid kontrollerer og fastsætter politiske mål og metoder fra Bruxelles, har været en ynkelig fiasko, og alligevel viser meddelelsen fra 2008 og mødet i Rådet for udenrigsanliggender i december 2009, at EU vil benytte den samme tilgang i den arktiske region. Jeg opfordrer indtrængende den højtstående repræsentant til i det videre arbejde med at undersøge, hvordan politikken skal koordineres i dette område, at være særlig opmærksom på netop dette problem.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Hr. formand! Med den moderne verdens udvikling begynder politikken for arktiske problemer, der forbindes med ekstreme klimaforhold, isbjørne og endeløse isområder, at få ny betydning. Den internationale handels udvikling og det øgede behov for naturressourcer har øget interessen for regionen. Som resultat af den hurtigt smeltende arktiske iskappe er der opstået nye muligheder for udnyttelse af regionen. Arktis omdannes fra en yderpost til centrum for interesse for lande, der søger nye skibsruter og endeløse kilder til naturrigdomme og fiskebestande. Det ved vi dog allerede.

Spørgsmålet er, hvordan EU skal reagere over for de nervøse forberedelser til en form for invasion af Arktis, som i nogen tid har været i gang i Rusland, USA, Canada og Norge. Vi skal først og fremmest afklare den ikkeregulerede retlige status for den arktiske region. Den politik baseret på diplomatiske midler, der har været ført indtil nu, skal sikre en international forståelse, som garanterer en retfærdig fordeling af de potentielle territoriale rettigheder. Manglen på retlige reguleringer gør regionen til en konfliktkilde, der som sådan er global. Vi har derfor brug for en systematisk og koordineret indsats, der imødegår de udfordringer, som viser sig med lynets hast. Forskningsinfrastruktur, udvikling af multilateral forvaltning af Arktis baseret på FN-konventionen og inddragelse af den lokale arktiske befolkning er kun nogle af de elementer, der skal indgå i en fremtidig europæisk strategi for Arktis, som skal have til formål at opretholde balancen mellem beskyttelse af naturmiljøet og bæredygtig udnyttelse af dets ressourcer.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Hr. formand! Jeg byder den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender velkommen.

Arktis er det sted på jorden, hvor klimaforandringerne er de mest synlige. Den globale opvarmning har fået isen til at trække sig kraftigt tilbage. Det skelsættende år var 2007, da isen smeltede med 34 % i forhold til perioden 1970-2000.

Det har dog talrige og drastiske konsekvenser, at den arktiske iskappe smelter. Det fremskynder klimaforandringerne. Hidtil har den hvide overflade af den arktiske is reflekteret 80 % af den solstråling, der faldt i området, hvilket påvirker de globale og lokale temperaturer. Denne refleksion falder hele tiden, hvilket

øger temperaturerne på planeten og i hele polarregionen i en radius på 1 500 m inden for Canada, Rusland og Alaska. I 2007 steg temperaturerne med 2° mellem august og oktober.

Samtidig har issmeltningen medført nogle uforudsete ændringer i havstrømmene. Det har negative konsekvenser for de marine økosystemer og fiskerisektoren og mindsker havets evne til at absorbere kulstof, da det påvirker plankton og andre organismer og får vandstanden i havene til at stige.

Derfor er de europæiske borgere kede af den hyppige snak om EU's deltagelse i den eskalerende konkurrence om at høste geopolitiske fordele af miljøkatastrofen i Arktis.

EU's rolle bør ikke være at vinde en international geopolitisk konkurrence om olie og sejlrender i Arktis. Vores rolle bør være at sikre, at vores principper overholdes, og at regionens miljømæssige integritet, principperne om international konkurrence og FN-institutionerne respekteres, uanset hvilken ordening vi får i Arktis efter den enorme miljøkatastrofe, som er undervejs.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru formand! Lad mig benytte lejligheden til at ønske Baroness Ashton held og lykke under hendes embedsperiode, og jeg bifalder også hendes engagement med hensyn til at bevare et tæt samarbejde med Parlamentet om udformningen af en med hendes egne ord mere sammenhængende EU-politik for Arktis.

EU har naturligvis en central rolle at spille i den arktiske politik. To arktiske lande, Island og Norge, er medlemmer af EØS. EU's politikker inden for miljø, klimaforandringer, energi, forskning, transport og fiskeri har direkte indflydelse på Arktis.

Som formand for Parlamentets delegation for Schweiz, Island, Norge og EØS fungerer jeg som Parlamentets repræsentant i det stående parlamentariske udvalg for den arktiske region.

Jeg vil i den egenskab gerne oplyse Parlamentet om, at Parlamentet til september afholder et halvårligt møde i Bruxelles for de parlamentariske repræsentanter for den arktiske region.

– (GA) Der bliver holdt et forberedende møde i Washington i næste uge og i Oslo forud for mødet i Bruxelles. Jeg mener, at disse møder er af afgørende betydning for Europa-Parlamentet og i øvrigt også for hele EU.

Formanden. – Jeg beklager, men vi har ikke fået tolket den sidste del af Deres indlæg.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Fru formand! Jeg er ikke i tvivl om, at alle har forstået, hvad jeg sagde!

Jeg sagde afslutningsvist, at vi afholder konferencen, og jeg håber, at De, naturligvis hvis De har tid, vil acceptere min indbydelse til at deltage i dette møde, Baroness Ashton! Jeg mener, at det er et ideelt grundlag for at skabe en større forståelse for problemerne, og det giver parlamentsmedlemmerne i hele denne store region lejlighed til at skabe og styrke kontakterne.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Fru formand! Jeg hilser denne forhandling velkommen og glæder mig over, at Baroness Ashton er her og tager del i forhandlingen. De sagde, at det handler om at beskytte regionen og lokalbefolkningen. Det er helt rigtigt. Når det gælder de oprindelige folk i regionen, handler det dog især om mere end den beskyttelse, som vi kan give udefra. Det handler om respekten for deres selvbestemmelsesret. Det bør være et meget vigtigt princip i den arktiske politik.

Med hensyn til beskyttelsen af naturen i denne region skal det nævnes, at der naturligvis er særlig mange skrøbelige områder. Jeg er klar over, at mange af deltagerne i debatten afviser idéen om et moratorium. Måske var det dét, De havde i tankerne, da De sagde, at den arktiske region er noget ganske andet end Antarktis, men selv om vi afviser et moratorium, skal vi besvare det rent praktiske spørgsmål om, hvordan disse særlig følsomme områder i regionen kan blive beskyttet effektivt efter forsigtighedsprincippet. Vi kan ikke lade situationen udvikle sig til et punkt, hvor vi af kortsigtede økonomiske hensyn i sidste ende tilsidesætter alle forsigtighedsprincipperne med krigsråb om, at "vi har brug for gas og vi har brug for fisk".

Jeg vil også gerne kommentere det, som hr. Gahler sagde. Han talte om risikoen for konflikter. Det er uden tvivl rigtigt. Vi kan også allerede se, at disse drøftelser internationalt set ikke kun er præget af en vilje til at nå til enighed, for ellers havde Canada og Rusland vel ikke forsøgt at blokere for EU's observatørstatus i Det

Arktiske Råd. Det Arktiske Råd er naturligvis i sig selv en "soft law"-organisation uden et fast budget eller personale. Det ville ikke fungere som en forvaltningsstruktur. Vi må dog være opmærksomme på, at vi, når vi skaber nye forvaltningsstrukturer, og her mener jeg også, at den højtstående repræsentant er enig, inddrager alle og anerkender, at også andre organisationer skal kunne give deres besyv med.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Fru formand! Jeg kan se, at både Kommissionen og den højtstående repræsentant mener, at EU skal fastlægge en politik for Arktis. Jeg sympatiserer naturligvis med ideen om at beskytte miljøet i Arktis, ligesom jeg som dansker er mig den geopolitiske situation uhyre bevidst. De lokale befolkningers problemer er heller ikke ukendt for mig, og vi skal naturligvis respektere deres form for liv. Men når det er sagt, så mener jeg faktisk ikke, at EU skal have en politik på området, ligesom jeg heller ikke mener, at EU skal tiltage sig en forvaltningsrolle i det arktiske område. Jeg tror hverken det gavner Unionen eller Arktis.

I stedet mener jeg, at det skal overlades til de lande, der er direkte involveret i regionen. Det hverken kan eller skal være EU's arbejde partout at have en politik på alle områder, og da slet ikke, når der som i Arktis er tale om et område, hvor der er tradition for rigtigt godt samarbejde, og hvor kun to (og ikke som her sagt tre) af de involverede lande er medlemmer af EU. Hverken USA, Canada, Grønland eller Rusland har ytret ønske om at blive medlem af EU. Man kan sagtens få den mistanke, at den pludselige interesse for området udelukkende drejer sig om at få fingrene i eventuelle råstoffer mere end om noget som helst andet. Eller sagt med andre ord: Den bedste politik i forhold til Arktis vil være, at EU blander sig uden om.

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru formand! Der er en engelsk fortælling om Knud den Store, der ved at befale, at tidevandet ikke skulle komme ind og gøre hans fødder våde, viste sine hofmænd, at selv ikke konger er hævet over virkeligheden. Han blev derved et symbol på arrogant tåbelighed.

Knud den Store lever videre i Rådet for Den Europæiske Union, som indleder og afslutter sine konklusioner om arktiske anliggender med den globale opvarmnings påståede betydning. Det indebærer en forkastelse af den videnskabelige realitet. Ifølge USA's National Snow and Ice Data Centre er den arktiske sommeris steget med 409 000 kvadratsmil eller 26 % siden 2007. Det er netop det, som videnskabsfolk forudså, da de blev klar over, at den tidligere tilbagetrækning af sommerisen, som fejlagtigt blev brugt som bevis på den globale opvarmning, blot var et øjebliksbillede af en ældgammel naturlig cyklisk bevægelse af tilbagetrækning og fremrykning.

Så den arktiske sommeris forsvinder ikke i 2013, og isbjørnene er ikke druknet og vil heller ikke drukne på grund af den globale opvarmning. Millioner af hårdt arbejdende vælgere drukner dog i et hav af gæld og skatter, og de bliver mere og mere irriteret over, at den politiske klasse benytter den globale opvarmning til at pådutte dem en udemokratisk international styring og falske grønne afgifter.

FN har nu bebudet en revision af IPCC's tvivlsomme sager og fingerede statistikker. På vegne af skatteyderne i Det Forenede Kongerige anmoder jeg Parlamentet om at gøre det samme og lade være med at spille flere penge på historiens største og dyreste løgn.

Anna Ibrisagic (PPE). – (SV) Fru formand! Arktis er et unikt område, der på grund af ismeltingen og de nye muligheder, som det indebærer, stadigt oftere havner i centrum for debatten. Det er en god ting, for vi har brug for flere debatter, ikke kun om, hvad ismeltingen betyder for vores muligheder for at udnytte de ressourcer, som pludselig bliver tilgængelige, men også om, hvilket ansvar det medfører, og hvordan vi bedst kan bevare Arktis og bedømme de fremtidige konsekvenser af vores tilstedeværelse og aktiviteter i dette skrøbelige naturområde.

Inden vi vedtager en fælles EU-politik for Arktis, bør vi dog bruge mere tid på at evaluere den nuværende situation i det arktiske økosystem, for ellers bliver det vanskeligt at træffe passende foranstaltninger. Efter min opfattelse er det naivt og urealistisk at tro, at man bare kan lade ressourcerne ligge uberørte hen. Vi bør i stedet sørge for at sikre, at udvindingen af ressourcer, transport, turisme og andre industrier drives på optimal vis, så naturen beskyttes og bevares. Det bør naturligvis ske i samråd og samarbejde med lokalbefolkningen og med udgangspunkt i den faktiske situation og de nuværende omstændigheder.

Kommissionens rapport om Arktis er et første positivt skridt hen imod en sammenhængende arktisk politik. Under det svenske formandskab støttede Sverige Kommissionens beslutning om at ansøge om permanent observatørstatus i Det Arktiske Råd. Jeg mener dog, at både Kommissionens rapport og debatten hidtil har koncentreret sig for meget om vandet og for lidt om landområderne. Nogle lande som f.eks. Sverige og Finland har omfattende rensdyravl, minedrift og jord- og skovbrug i arktiske landområder, og det bør der i højere grad tages hensyn til.

En anden dimension i debatten, som ikke så ofte nævnes, men som bør fremhæves, er EU's strategiske mål og geostrategiske interesser i Arktis og konsekvenserne af de ændrede forhold i regionen for den internationale stabilitet.

Nogle EU-medlemsstater ligger inden for den arktiske region. Andre dele af regionen støder lige op til EU's grænser i nord. Det skulle derfor ikke være vanskeligt at udforme fælles strategiske mål og få støtte for dem blandt alle EU's medlemsstater. I betragtning af den øgede konkurrence mellem forskellige lande og nogle uløste konflikter må det være i EU's interesse at sørge for, at Arktis ikke forvandles til et sikkerhedspolitisk spændingsfelt.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Fru formand! Vi drøfter i dag et meget vigtigt spørgsmål. Konsekvenserne af klimaforandringerne har ændret væsentligt på situationen i den arktiske region. Den globale opvarmning har åbnet op for nye vandveje i Arktis, hvilket har givet mulighed for at transportere olie, gas og andre naturressourcer, men samtidig bliver regionen meget sårbar på grund af miljøproblemerne og fordelingen af ressourcer mellem landene, og det kan få negative konsekvenser for den internationale stabilitet og den europæiske sikkerhed. Når vi taler om miljø- og klimaforandringerne i denne region, bør et af de vigtigste mål for den arktiske politik være at afbøde de negative konsekvenser af klimaforandringerne og hjælpe regionen med at tilpasse sig de uundgåelige ændringer. Der har hidtil ikke været vedtaget nogen aftale om den arktiske region. Europa-Parlamentet har ved flere lejligheder understreget, hvor vigtigt det er med en styring af Arktis. Jeg mener, at vi nu, hvor situationen har ændret sig, gradvist skal udvikle en uafhængig EU-politik, og Kommissionen bør til gengæld spille en aktiv rolle på området. Situationen i regionen har i lang tid givet anledning til spændinger mellem landene i den arktiske region, og disse spændinger vil blive endnu større, jo mere tilgængelig regionen bliver. Jeg synes, at EU skal iværksætte en omfattende dialog med de andre lande, da det kan åbne døren for nye samarbejdsmuligheder. Jeg synes også, at tiden er inde til at overveje en international konvention om styreformer i denne region.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Fru formand, Baroness Ashton! Ud over de væsentlige miljøforandringer skal vi også huske på, at den øgede opvarmning af Det Arktiske Hav har givet mulighed for et kapløb om nye naturressourcer. Det kan dog give anledning til en potentiel sikkerhedstrussel i forholdet mellem EU og andre lande. Derfor vil jeg gerne gøre Dem opmærksom på Ruslands adfærd, der ikke handler om fiskeri, turisme eller mineralmalme, men om verdens sidste uberørte olie- og gasforekomster.

Til trods for hensigten i Kommissionens strategi for Arktis om at indgå i et samarbejde med nabolandene om spørgsmål, der vedrører de umiddelbart tilgrænsende områder, har Rusland siden årtusindskiftet ikke vist sig villig til at efterkomme vores ønsker. Sidste år sendte Ruslands nationale sikkerhedsstrategi et truende signal til Vesten om, at Rusland om nødvendigt er parat til at bruge militær styrke for at få adgang til nye ressourcer i Arktis. Jeg mener, at vi må vedtage målrettede politikker over for Rusland for at undgå et konkurrencekapløb.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (ET) Fru formand! Jeg takker Dem for straks at tage fat på dette yderst vigtige emne her i begyndelsen af Deres stressende embedsperiode, Baroness Ashton! Arktis er efter min opfattelse det mest presserende problem. De sagde ligeud, at Arktis ikke er Antarktis, og det ville være urealistisk at overføre aftalen om Antarktis på Det Arktiske Hav.

Jeg mener, at hvis der er nogen her i verden, som skal stå for idealisme, skal det helt sikkert være Kommissionen. Og hvorfor kan Kommissionen ikke fremsætte et idealistisk forslag til sine partnere om, at vi, før vi kaster os ud i en ny guldfeber i Det Arktiske Hav, skal indføre et moratorium for flere årtier, og at vi ikke starter en proces, der kan give anledning til et våbenkapløb og andre trusler?

Jeg vil gerne sige et par ting om de oprindelige folks rettigheder i Arktis. Jeg mener, at EU i sin dialog med Rusland om menneskerettigheder bør stille spørgsmålet om, hvorvidt de oprindelige arktiske folk, som lever i Den Russiske Føderation, bliver tilstrækkelig inddraget i Det Arktiske Råds arbejde. Ja, Antarktis er ikke Arktis, men de skridt, der blev taget under den kolde krig for at oprette en bosættelse i syd, skal ikke gentages, bare fordi der ikke er nogen idealisme i Kommissionen.

Jeg stammer fra det land, som den antarktiske opdagelsesrejsende Bellingshausen drog ud fra. Han opdagede ting, fordi han var en idealist. Jeg ønsker Dem noget af den idealisme i Deres arbejde.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Fru formand! EU ønsker en omfattende arktisk politik. Det ønske er ganske besynderligt. Cypren og Grækenland har f.eks. historiske kulturer, men se på geografien. Det er virkelig ret svært at forstå, hvorfor et land ved Det Ægæiske Hav har brug for en EU-politik for Arktis.

En europæisk politik for Arktis er dog måske ikke lige så mærkelig som udpegelsen af den ekstremt ukvalificerede Baroness Ashton, Sarah Palin fra den tidligere studentervestrefløj, som højtstående repræsentant. Det fremgik tydeligt af høringerne, at den højtstående repræsentant hverken har glemt eller lært noget. Og i øvrigt ...

(Formanden afbrød taleren)

Formanden. – Jeg beklager, men jeg synes ikke, at vi skal lytte til den slags personlige kommentarer her i Parlamentet.

(Tilråb fra salen)

Deres taletid er slut. Vi vil ikke have den slags personlige kommentarer.

(Tilråb fra salen)

Vi går nu videre til næste taler.

Sari Essayah (PPE). – *(FI)* Fru formand! Lad os vende tilbage til pointen. Som mange af vores kolleger har sagt, er der nu et kapløb i gang om naturressourcer og forvaltningen af den arktiske region.

Der er dog brug for en omfattende tilgang til den arktiske region, sådan som den højtstående repræsentant har fastslået. Der skal tages hensyn til det ekstremt skrøbelige dyreliv i Arktis, den langsigtede indvirkning af issmeltningen og ikke mindst de oprindelige folks og andre folks rettigheder i regionen.

Hidtil har FN's havretskonvention og aftalen om fiskebestande været tilstrækkelig til at regulere udvindingen af naturressourcer i det arktiske havområde og havbund. Det Arktiske Råd har koncentreret sig om miljø- og forskningssamarbejdet, men de aftaler, der vedrører udnyttelsen af naturressourcer, har medført et stigende behov for at udvikle internationale forvaltningsstrategier, og her kan EU muligvis også spille en rolle. Desuden har EU i sin arktiske politik behov for sin egen strategi, og den skal koordineres i fællesskab.

EU kan på hensigtsmæssig vis involvere sig i Arktis ved at oprette et arktisk center. Behovet for et europæisk center for information om Arktis blev for første gang nævnt i Kommissionens meddelelse om Den Europæiske Union og den arktiske region i efteråret 2008. Efter Rådets anmodning begyndte Kommissionen at undersøge muligheden for at oprette sådant et center i EU.

Det arktiske center ved Laplands universitet i Rovaniemi, som ligger på polarcirklen, har erklæret, at det er villigt til at fungere som europæisk center for information om Arktis. Finland har ikke nogen territoriale krav på naturressourcer, så landet ville som en neutral aktør være et oplagt sted at drive centret, sådan som fru Wallis også meget opmuntrende har erklæret.

Jeg vil derfor gerne opfordre Baroness Ashton til at træffe en beslutning om det europæiske arktiske centers form, beliggenhed og opgaver, så EU kan få styrket sin profil i arktisk politik. Jeg ønsker Dem en god rejse til Lapland.

Herbert Reul (PPE). – *(DE)* Fru formand! I forbindelse med klimadebatten er der nu en mere intens debat om Arktis som vandvej for skibsfarten med mulighed for måske at gøre handelsruterne kortere og dermed forbruge færre brændstoffer. Det skal ikke glemmes, at det også er en side af sagen, hvilket omfatter spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilken form der eksisterer olie- og gasressourcer, og hvordan de kan udnyttes. Fiskeri er også blevet nævnt. Der har været og er naturligvis fortsat en stor symbolsk værdi i denne debat, hvilket blev tydeligt, da Rusland lagde – højste er ikke just det rette ord her – sit flag på havbunden. De andre stater er også begyndt at fremsætte tydeligere krav. Jeg er derfor meget taknemmelig over, at den højtstående repræsentant håndterer og prioriterer dette spørgsmål.

Efter min opfattelse er det, man hidtil har drøftet i Parlamentet og også i Kommissionen, f.eks. i dens forslag fra 2008, som der også er blevet henvist til her, alt for defensivt. Jeg mener, at spørgsmålet skal behandles offensivt i begge henseender. Det betyder både i forhold til det spørgsmål, som mange parlamentsmedlemmerne har rejst her, nemlig beskyttelsen af miljøet og lokalbefolkningen, og i forhold til den kendsgerning, at vi forsigtigt må tage fat på spørgsmålet om, hvorvidt det måske også åbner op for muligheder, og have en ærlig debat om det. I forbindelse med en olierapport i 2008 havde vi indledende og meget forsigtige drøftelser om emnet og fastlagde en indledende kurs. Når vi hele tiden taler om, at vi har brug for diversificering og nye energikilder og -forsyninger, skal vi også diskutere, om det er muligt at udnytte disse ressourcer uden at sætte naturen og miljøet over styr. Vi skal i det mindste have denne debat, vi må udnytte denne mulighed. Vi er i en anden teknologisk position i dag, og i øvrigt er de nuværende teknologiske

fremskridt på området europæiske fremskridt. Hvis vi taler om en videreudvikling af teknologien, skal det ske inden for alle områder. Det glæder mig, at vi har denne debat. Jeg håber, at den bliver objektiv og åben.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Fru formand! Hvem overtager kontrollen med Arktis? Det er titlen på en avisartikel, som jeg fandt, da jeg arbejdede med emnet. Den beskriver i kortfattede, og man kan også sige skarpe vendinger det nuværende kapløb om Arktis. I den forbindelse forekommer Baroness Ashtons spørgsmål at være meget hensigtsmæssigt: Hvordan kan EU være en ansvarlig aktør med hensyn til problemerne med Arktis? Jeg understreger ordet ansvarlig. Jeg synes derfor, at forhandlingen i Parlamentet på alle måder er nyttig og positiv, for den finder sted her for anden gang på baggrund af den første og nærværende meddelelse fra Rådet til Parlamentet og fra Kommissionen til Rådet og Parlamentet.

Arktis er en region, der ikke styres efter international lovgivning, og den store interesse for Arktis er som allerede nævnt på den ene side et resultat af klimaforandringerne, men på den anden side erkendes det også i stigende grad som en potentiel ressource, navnlig for energikilder og gas, men også for naturlige ressourcer som f.eks. fisk. Der er naturligvis en fare forbundet hermed, en fare for miljøet i forbindelse med udnyttelsen af råmaterialer og fiskeri, men også en fare for de oprindelige folk i regionen, og det er noget, som vi må være særlig opmærksomme på.

Herudover har åbningen af en sejlroute som følge af forandringerne i regionen stor betydning for, hvordan folk opfatter Arktis. Forsøgene på en egentlig opdeling af territoriet på grundlag af en række fait accomplis såsom den symbolske placering af flag, har ligeledes stor betydning. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at fem arktiske lande ikke er særlig interesseret i juridiske bestemmelser, men EU bør dog spille en vigtig rolle i denne verdensdel, ikke kun med sin tilstedeværelse, men fortrinsvist med sit engagement og sin viden. Det er vigtigt at få opbygget gensidig tillid, og det kan vi få gjort med et lovgivningsinitiativ som f.eks. et charter om Arktis.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne tage ordet i min egenskab af Parlamentets ordfører for Island.

Som De alle er klar over, venter Island i øjeblikket på, at Rådet bekræfter, at tiltrædelsesforhandlingerne kan gå i gang. Hvis Island bliver medlem af EU, sådan som vi alle ønsker, bliver det den eneste medlemsstat, der udelukkende ligger i den arktiske region. Island ville sammen med Finland, Danmark og Sverige øge antallet af EU-medlemsstater i Det Arktiske Råd til fire foruden USA, Rusland, Canada og Norge.

Jeg mener, at det er yderst vigtigt, eftersom EU desværre ikke har fået observatørstatus i dette forum.

Desuden mener jeg, at Islands tiltrædelse af EU først og fremmest kan bidrage til en diversificering af Europas energiressourcer og for det andet indføre en multilateral forvaltning i regionen, som vækker stadigt større interesse og kan give anledning til konflikter, hvilket også blev nævnt i tidligere indlæg. Sidst, men ikke mindst, kan Islands tiltrædelse måske resultere i en sammenhængende og effektiv europæisk politik i denne region.

Til slut mener jeg, at EU, når Island bliver medlem af EU, får en vigtigere rolle i denne strategiske region.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Fru formand! Det er på høje tid at skabe en sammenhængende EU-politik for Arktis, der også kan løse de langvarige stridigheder om nye territorier. Som følge af issmeltningen vil udvindingspotentialet blive større og nå ned på en dybde på 200 m under havoverfladen, hvilket svarer til millioner af kvadratkilometer. Uoverensstemmelserne mellem Rusland, Norge, USA og Canada har naturligvis også en geopolitisk betydning. Halvdelen af isdækket er allerede smeltet. Det vigtigste er dog at beskytte vandet mod forurening, og atomaffaldet i den russiske arktiske region er også et centralt problem.

Jeg kommer fra et land, der ikke umiddelbart har noget at gøre med Arktis, men jeg kan forsikre Dem for, at mange borgere i Den Tjekkiske Republik alligevel er interesseret i, hvilken holdning EU vil indtage på det udenrigspolitiske område for at påvirke den fremtidige udvikling i Arktis. Det indebærer en bæredygtig udvinding af råmaterialer, bæredygtig transport, betingelser for videnskabelig forskning, miljøbeskyttelse og ikke mindst de oprindelige indbygges rettigheder.

Jeg følger med misfornøjelse stridighederne om nye og historiske besiddelser. Jeg er bange for, at det endda kan være en ny kilde til alvorlige konflikter. Der er også uoverensstemmelser om den strategiske nordpassage mellem Asien og Amerika. De må sikre, at passagen forbliver i internationalt farvand, og at Arktis forbliver en demilitariseret zone, fru kommissær! Spil en aktiv koordinerende rolle i indgåelsen af internationale aftaler om alle de spørgsmål, der vedrører Arktis. EU skal ikke forholde sig passivt, men bør forhandle aktivt og derved forhindre eskaleringen af konflikter og ødelæggelsen af naturen.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Fru formand! Det er vigtigt, at EU er til stede i debatten om Arktis, og det er også godt, at EU viser engagement i regionen, hvor der står mange interesser og hensyn på spil. Det vigtigste er efter min mening, at EU's tiltag sker i overensstemmelse med hensynet og respekten for de oprindelige befolkningers ønsker og behov. EU skal tage ansvar, når det drejer sig om den globale opvarmning, som mærkes særlig tydeligt i form af temperaturstigninger. Her skal vi være opmærksomme på, hvad det betyder for befolkningernes levevilkår. Derudover så ved vi, at vi med klimaændringerne får lettere adgang til ressourcer, som f.eks. olie og gas, og til nye transportveje fra Europa til Asien. Det kan på den ene side være positivt, men på den anden side skal vi sørge for, at vi etablerer sikkerhedsforanstaltninger, der fuldt tager hensyn til det helt særlige klima og til det skrøbelige miljø i Arktis.

Med de stigende økonomiske interesser i Arktis er det også vigtigt, at EU har en holdning til forskellige landes ageren i området. Det skal ikke gå ubemærket hen, når lande ikke overholder de internationale spilleregler, som gælder her. Et slående eksempel har vi i øjeblikket, hvor Canada fra juli 2010 vil oprette et tvungent skibsregister for alle større skibe, der passerer Nordvestpassagen. Jeg vil gerne understrege, at vi taler om internationalt farvand, og at den danske udenrigsminister, Lene Espersen, også tydeligt har markeret, at det ikke kan være acceptabelt. Det er en holdning, som jeg gerne ser, at EU og den høje repræsentant bakker op.

Thomas Ulmer (PPE). – (DE) Fru formand! Det er et spørgsmål om, at vi i EU følger en klar strategi og forhindrer et kapløb om guld eller ædelsten. Europa må engagere sig aktivt i denne sag. Europa kan som partner vise sin styrke her ved at tale med én stemme. Det gælder skibsfart på og under vandoverfladen, fiskeri, ressourcer i form af primære energibærere og råmaterialer.

Vi har i den forbindelse brug for stabile og bæredygtige traktater med de andre partnere i Arktis. Vi har brug for samarbejde, ikke konfrontation. Vi har brug for en dialog om miljøbeskyttelse, så vi kan bevare naturressourcerne og naturen. Vi har brug for en dialog om dyrebekskyttelse, så vi kan bevare biodiversiteten, og vi skal beskytte og respektere lokalbefolkningen og deres menneskerettigheder.

Hvis vi kan gennemføre en positiv forvaltning af ressourcerne sammen med vores partnere i Arktis, kan vi gå nye politiske veje her, og det vil også være den første afgørende prøve for vores fælles udenrigspolitik og give os en chance for at bevise, at vi europæere rent faktisk kan forfølge fælles mål.

Formanden. – Vi går nu over til catch-the-eye-proceduren. Inden da vil jeg gerne lige gøre det klart, at hvis jeg som formand for forhandlingen føler, at et indlæg bruges til at vanskeliggøre forhandlingernes videre forløb, er jeg i min gode ret til at fratage den pågældende ordet.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Fru formand! For det første vil jeg gerne oprigtigt takke den højtstående repræsentant for at sætte dette vigtige emne på dagsordenen på så tidligt et tidspunkt. Jeg håber virkelig, at Kommissionen og hele EU kommer til at spille en vigtig rolle i arktisk politik, og at EU formulerer sin egen arktiske strategi.

En fælles arktisk politik vil give uendelige muligheder for hele EU med hensyn til regionens sikkerhed, miljø, energi, transport og lokalbefolkning. Hvis vi i EU udelukkes fra debatten og denne politik, går vi glip af en hel del.

Jeg vil gerne komme med to punkter. For det første håber jeg, at Det Arktiske Råd som administrativt organ gradvist vil blive styrket, og at EU får en vigtig funktion i det. For det andet håber jeg, at planerne om et informationscenter for Arktis bliver en realitet. Jeg mener, at det vil kunne fremme dialogen mellem de arktiske territorier. Desuden vil det finske Lapland som sagt være et fremragende og hensigtsmæssigt sted at oprette centret, navnlig i Rovaniemi, som længe har beskæftiget sig med arktiske spørgsmål.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Fru formand! Der er sandelig blevet fyret op under den arktiske debat her i eftermiddag! Hvad ligner det, at Parlamentet forsøger at forhindre sine parlamentsmedlemmer i at tale, når det er imod det, de siger? Det bør dog ikke komme som nogen overraskelse, når vores nye højtstående repræsentant for udenrigsanliggender engang af MI5 blev betegnet som kommunistisk sympatisør, og da hun var kasserer i Campaign for nuclear disarmament (CND), modtog det penge fra Sovjetblokken for at underminere hendes eget lands forsvarspolitik.

For hver dag der går, ligner dette sted mere og mere Sovjetunionen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Hvis der i fremtiden udledes mere metan, som har et meget større varmpotentiale end CO₂, fra Det Arktiske Hav som følge af havbundens optøning, vil vi få en højst farlig variabel i det følsomme klimasystem, der øjeblikkeligt kræver en nærmere undersøgelse.

Arktis udgør ikke kun et klimaproblem, men indebærer også en risiko for konflikter. Det faktum, at selv Kina nu angiveligt er begyndt at bygge isbrydere, understreger vigtigheden af en handelsrute gennem Nordvestpassagen, i takt med at isen smelter. Denne potentielt fredelige anvendelse er dog langt mindre problematisk end f.eks. USA's stigende ønske om at placere militære varslingsystemer i den arktiske region.

Der skal også på forhånd fastsættes betingelser for enhver eventuel økonomisk udnyttelse af mineralressourcer som følge af isens smeltning. I sidste ende kan de olie- og gasreserver, der formodes at ligge her, garantere Europas energiuafhængighed.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE). – (DE) Fru formand, fru højtstående repræsentant! Jeg vil gerne endnu en gang gøre det helt klart, at spørgsmålet om skibsruter ligesom de selvindlysende vigtige miljø- og energispørgsmål spiller en meget særlig rolle. Da skibene på de traditionelle skibsruter bliver kapret og kaptajners og besætningsmedlemmers liv bliver bragt i fare, er disse ruter virkelig blevet usikre, og skibsrederne leder efter nye ruter. I min hjemby Hamburg er denne debat af meget stor betydning. Jeg vil gerne på det kraftigste tilskynde Dem til at fortsætte denne europæiske arktiske debat.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Fru formand! Den arktiske region er ligesom Antarktis særlig sårbar over for klimaændringer. Herudover afhænger det globale klima af regionens stabilitet. EU bør som den førende forkæmper for klimakampen indtage en fast holdning med hensyn til den arktiske region.

EU må være tilbageholdende både med hensyn til udnyttelsen af offshoreressourcer og transitttransporten gennem den arktiske region. På lang sigt vil disse aktiviteter blot ende med at ødelægge endnu flere områder med isbjerger og det, der er tilbage af polkalotten, og det vil derved uigenkaldeligt bringe økosystemerne i området og befolkningerne i den arktiske region i fare.

Det er absolut nødvendigt at beskytte isbjergene og polkalotten mod en ukontrolleret menneskelig indgriben. EU må arbejde tæt sammen med USA, Canada, Norge og Rusland og konstant udveksle oplysninger via SEIS, Eionet og SAON.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne sige til Baroness Ashton, at det er første gang, jeg har mulighed for at kommentere Deres nye rolle. Jeg kommer ligesom Dem fra Det Forenede Kongerige. Den eneste forskel er, at jeg blev valgt, og det blev De ikke.

Med hensyn til Arktis bliver det her så til et kapløb med Rusland, USA og Canada om fiskebestande og en fjerdedel af verdens olie og naturgas? De har selv oplevet våbenkapløbet under den kolde krig. Trækker De os nu ind i en iskrig? Vores tiltag i Arktis vil sandsynligvis forværre forbindelserne til udlandet, og Europa bør ikke engang have en udenrigspolitik for Arktis, i hvert fald ikke med Dem ved roret.

De har allerede vist, at De ikke er i stand til at klare jobbet. Jeg er ikke i tvivl om, at vi med Deres ledelse vil komme ud på meget tynd is. Hvis De fik en karakterbog for Deres første 100 dage, ville der stå, at "De må gøre det bedre", men i virkeligheden ville De, selv om De bestred hvervet i 100 år, være en fiasko. Gør venligst det eneste fornuftige og trød tilbage.

Catherine Ashton, næstformand i Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. – (EN) Fru formand! Jeg synes, vi har haft en meget interessant forhandling, og jeg er så glad for, at vi har kunnet fokusere på en vigtig region i verden. Den passion, der har præget talernes indlæg om betydningen af en politik for Arktis, er ekstrem vigtig for mig i mit arbejde for, hvad jeg mener, vi skal gøre i fremtiden.

Jeg vil gerne forsikre parlamentsmedlemmerne om, at bevarelsen af miljøet og dialogen med de pågældende oprindelige og ikkeoprindelige befolkninger er altafgørende for den tilgang, vi ønsker at anvende. Vi vil gerne gøre det klart i alle internationale drøftelser, at de arktiske ressourcer kun bør udnyttes, når vi er helt sikre på, at de højeste miljø- og sikkerhedsmæssige standarder bliver overholdt.

Vi må fortsat understrege, at EU ønsker at samarbejde med alle de berørte parter i Arktis, så vi kan sikre, at der tages hånd om udfordringerne på passende vis. Det omfatter i den sammenhæng også udvindingen af kulbrinter.

Jeg mener for min del, at vi kan yde et stort bidrag lige fra vores miljødiplomati til vores klimapolitik og fra vores omfattende arktiske forskningsprogrammer til vores politik til støtte for oprindelige folk verden over. Jeg mener også, at Det Arktiske Råd kan yde et stort bidrag. Det er netop på grund af rådets indsats, ikke mindst med at sikre, at alle oprindelige folk kan deltage – det er faktisk den eneste organisation, der tillader

dem at deltage på lige fod med suveræne stater – at vi gerne vil fungere som permanente observatører, hvilket flere parlamentsmedlemmer har antydnet ville være meget nyttigt.

Jeg mener, at det er muligt at finde en rimelig balance mellem beskyttelsen og bevarelsen af Arktis på den ene side og en bæredygtig udnyttelse af dets ressourcer på den anden side, og vi skal sikre, at vi gør det korrekt.

Samarbejdet mellem syv repræsentanter fra forskellige kommissionstjenestegrene om udarbejdelsen af rapporten er et godt eksempel på det samarbejde og den effektive indsats, som vi ønsker fremover på stedet i hele verden, hvilket De vist fortalte mig i går, fru formand!

Endelig glæder jeg mig til at skulle til Lapland her i weekenden. Det bliver min tredje rejse dertil. Der vil blive afholdt et stort møde for at drøfte spørgsmål med nogle af udenrigsministrene. Med hensyn til Rovaniemi og muligheden for at oprette et center er der to muligheder, dels et individuelt center, dels muligheden for et netværk af forskellige centre, og det skal vi helt sikkert se nærmere på.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) De problemer, der er forbundet med den arktiske region, lige fra konsekvenserne af den globale opvarmning til udnyttelsen af ressourcerne og navigationen i regionen, har på det seneste fået stigende opmærksomhed. Vi skal være klar over, at planetens fremtid er tæt knyttet til denne regions fremtid. De smeltende isbjerge i den arktiske region, det stigende behov for ressourcer og de seneste teknologiske fremskridt er nogle af grundene til, at den arktiske region er af særlig interesse for os alle. Jeg synes, at den europæiske strategi for denne zone skal fokusere på beskyttelse og bevarelse af regionen, fremme af en bæredygtig udnyttelse af ressourcerne inden for rammerne af en multilateral styring og ikke mindst inddragelse af regionens befolkning i alle disse foranstaltninger.

Fremkomsten af nye sejlrender kræver også, at der fastsættes langt mere skærpede sikkerheds- og miljømæssige krav. Hver maritim region har behov for en særegen strategi, og Europa kan bruge erfaringerne fra de programmer, der er udviklet i andre maritime regioner, såsom Østersøen og Middelhavet, og samtidig fremlægge modeller for god praksis på området.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) En trussel hænger over Arktis. Truslen om global opvarmning. Den smeltende is har afgørende betydning, ikke kun for naturen, men også for de sociale relationer, økonomien og politik. Den iskappe, der dækker et område, som er større end Tyskland, Italien og Frankrig tilsammen, indeholder, foruden det, der allerede bliver brugt, gas- og råolieressourcer. Islagene, der hvert år bliver tyndere og tyndere, beskytter ikke længere disse ressourcer mod undersøgende borer. Der er udsigt til et hensynsløst kapløb på størrelse med guldfeberen i det 19. århundrede. EU er nødt til at indtage en utvetydig holdning til dette. Det er vigtigt at udvikle en fælles europæisk politik for Arktis, navnlig hvad angår de nye muligheder for at udnytte naturforekomsterne, risiciene for miljøet og de nye søtransportmuligheder.

Arktis er en del af territoriet i tre EU-medlemsstater, nemlig Danmark, Finland og Sverige samt Island, som søger om medlemskab. Vi skal huske på, at det er en helt ny situation for befolkningerne i det yderste nord, og også for plante- og dyrelivet. Borgerne i Arktis er klar over eksterne sociale, økonomiske og politiske faktoreres stigende påvirkning af deres liv. Vores opgave er at hjælpe lokalsamfundene med at tilpasse sig de nye omstændigheder og beskytte deres kultur og sprog. Ligesom de europæiske borgere er i centrum for EU-politikken, bør de arktiske befolkninger indtage en central plads i forvaltningsplanerne for Arktis.

Rafał Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (EN) Arktis har i lang tid været fraværende fra vores dagsorden, men nu retter politikerne og akademikerne atter deres opmærksomhed mod regionen. Den stigende bekymring om regionen skyldes klimaændringerne, der får den arktiske iskappe til at smelte. Uden at kaste mig ud i striden om processens hastighed og omfang er der bred enighed om, at der i sidste ende bliver åbnet op for nye muligheder for at søge efter naturressourcer og nye maritime ruter. Vi er alle enige om, at denne proces vil få alvorlige miljøkonsekvenser. Jeg vil dog gerne henlede Parlamentets og hele EU's opmærksomhed på dets politiske og sikkerhedsmæssige dimension. Den kolde krig viste os, hvor strategisk vigtig Arktis er. Vi har været vidne til en økonomisk, politisk og selv en militær rivalitet i denne region. For at sikre en positiv fremtid er det klart, at der er behov for en international indsats, som EU bør spille en aktiv rolle i. Det er nødvendigt at finde en balance mellem den økonomiske udnyttelse af regionen og økosystemet, men det er bl.a. også nødvendigt at beskytte den gældende retlige ordening for Arktis, for bare at nævne et enkelt punkt.

12. Cuba (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om Cuba.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Orlando Zapata Tamayos død var en ekstremt negativ begivenhed, som aldrig skulle være indtruffet, og vi ønsker ikke, at det nogensinde sker igen i Cuba eller noget andet sted.

EU og dens institutioner skal forpligte sig til at fordømme begivenheder, der udgør en krænkelse af menneskerettighederne, og arbejde på at sikre, at noget lignende aldrig gentager sig. Det skal være EU's forpligtelse.

Menneskerettighederne er et grundlæggende symbol på EU's identitet, for vi tror på værdierne om frihed, tolerance og pluralisme. Det er derfor vores personlighed, vores sande personlighed. Når der sker overtrædelser af disse universelle rettigheder, fordømmer EU dem offentligt, og det har vi også gjort med hensyn til Cuba. Vi gjorde det, da vi gav udtryk for vores pessimisme og bekymringer vedrørende den manglende forbedring af menneskerettighederne i Cuba, og vi gjorde det, da vi krævede, at samvittighedsfangerne i de cubanske fængsler skulle løslades. Der er i øjeblikket omkring 200 samvittighedsfanger, hvoraf nogle har det helbredsmæssigt meget dårligt, og én af dem er Guillermo Fariñas, der er i en yderst alvorlig situation, og som også sultestrejker.

Vi gjorde det også, da vi sagde, at menneskerettighedsforkæmperne i Cuba skal beskyttes, og vi gjorde det, da vi sagde, at den cubanske regering, som havde flere fanger under sin jurisdiktion, skulle stilles til ansvar for Orlando Zapata Tamayos død.

EU's politik over for Cuba går dog endnu videre. EU's politik over for Cuba er bygget op omkring visse elementer, og jeg vil gerne understrege nogle af dem.

For det første er der en politisk dialog. En politisk dialog med de cubanske institutioner, med myndighederne og med hele civilsamfundet, hvilket naturligvis også omfatter menneskerettighederne. For det andet er der et udviklingssamarbejde med Cuba, hvilket handler om solidaritet med den cubanske befolkning, hverken mere eller mindre. Det indebærer også at fremme fremskridt inden for kulturel og demokratisk praksis i Cuba.

Det er de grundlæggende elementer i en politik, der i overvejende grad er rettet mod et enkelt mål, nemlig den cubanske befolkning, deres fremgang, deres levevilkår og respekten for deres menneskerettigheder.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Kommissionen beklager dybt Orlando Zapata Tamayos død og de omstændigheder, under hvilke det skete. Jeg vil også gerne give udtryk for min dybe bekymring for de andre politiske fanger i Cuba. Vi deler alle her i salen den samme følelse af vrede og frustration over Orlando Zapata Tamayos død, og vi må gøre vores bedste for at sikre, at lignende begivenheder ikke sker igen i Cuba eller i noget andet land.

EU bygger på værdierne demokrati, menneskerettigheder og de grundlæggende friheder, som vi stræber efter at beskytte og fremme, efter at vi indtil for ganske nylig har været udsat for krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder på vores eget kontinent. Menneskerettighederne er universelle og kender ingen grænser. Dette princip indgår som en integreret del i vores dialog med alle partnere i og uden for Europa.

Som understreget i den fælles holdning fra 1996, er det et konstruktivt engagement, og ikke en sanktionspolitik, som udgør grundlaget for vores politik over for Cuba. Det er den strategi, der i juni 2008 fik Rådet til at løfte de diplomatiske foranstaltninger fra 2003 for at fremme den politiske dialog og sikre en fuld anvendelse af instrumenterne i den fælles holdning fra 1996. Det er også den strategi, der har fået talrige medlemsstater til at genoptage deres udviklingssamarbejde med Cuba i de sidste par måneder, hvilket repræsenterer en lang række politiske partier her i Parlamentet, og det afspejler derfor et fælles syn på den vigtige rolle, som vi skal spille i udviklingssamarbejdet i Cuba.

I den nuværende situation i Cuba ville passivitet være det værst tænkelige valg for EU's troværdighed som global aktør. Det er ikke kun vores troværdighed, der er på spil, men også vores kapacitet til at være til stede i Cuba. Jeg er derfor overbevist om, at det er bedst at videreføre og uddybe den igangværende politiske dialog og fortsætte samarbejdet med Cuba, så vi kan forbedre livet for den cubanske befolkning.

EU har aldrig suspenderet samarbejdet med Cuba, for udvikling handler ikke om at støtte regeringen, det handler om at støtte befolkningen. Vi har altid haft den opfattelse, at udviklingssamarbejdet udgør et vigtigt

element i vores forbindelser med Cuba. De igangværende projekter i Cuba kommer befolkningen direkte til gode ved at opfylde deres grundlæggende behov såsom støtte til rehabilitering og genopbygning efter orkaner, fødevarersikkerhed og tilpasning til klimaændringerne. Der kører også projekter til støtte for ikkestatslige aktører.

Jeg vil gerne gøre det helt klart, at der ikke kanaliseres EU-midler gennem regeringen eller de offentlige organer. Midlerne kanaliseres gennem FN's agenturer og europæiske ngo'er, som glæder sig over Kommissionens og EU's tilstedeværelse i Cuba.

Det er vigtigt, at EU fortsætter med at opfylde den cubanske befolknings basale behov, og samtidig griber ind i strategiske sektorer ved hjælp af de tilgængelige tematiske eller geografiske instrumenter. Den opgave, som EU med beslutsomhed må løse, er at finde den rette balance mellem at vise åbenhed gennem dialog og støtte til den cubanske befolkning gennem udviklingssamarbejde og at stå fast ved vores principper.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, for PPE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Da min gruppe anmodede om at få punktet sat på dagsordenen, gjorde den det ikke for at påpege de forføjede politikker, som til tider er uoprettelige og eftergivende over for frihedens fjender. Den gjorde det heller ikke for at for at udnytte denne fordømmelse politisk.

Den gjorde det, så Parlamentet, der som institution ligger i EU's demokratiske hjerte, kunne fordømme et uskyldigt menneskes død og frem for alt udtrykke sin solidaritet med dem i Cuba, der ligesom Orlando Zapata Tamayo kæmper, lever og dør for deres frihed og værdighed.

Som Kommissionen sagde, er Rådets fælles holdning stadig gyldig, og det er en værdig holdning, for den kræver en øjeblikkelig og betingelsesløs frigivelse af politiske fanger. Det er også en konsekvent holdning, for den kræver, at Cuba respekterer menneskerettighederne og de grundlæggende friheder for at blive rodfæstet i vores værdisystem og ikke i andre systemer som Kinas eller Vietnams systemer.

Ordene fra en modig mand, Oswaldo Paya, som vandt Sakharovprisen i 2002, genlyder stadig her i Parlamentet. Han sagde, at den første sejr var, at han ikke følte had i sit hjerte. Han sagde, at han ikke hadede dem, der undertrykte ham, og som var hans brødre, men at de ikke skulle få deres vilje igennem med frygt.

Han sagde, at Andrei Sakharov efterlod en værdig arv, da han arbejdede for en fredelig sameksistens mellem mennesker, og at de stemmer, der tæller mest, ofte er de stemmer, der ikke kan høres.

Vi har ikke her i Parlamentet haft mulighed for at høre Damas de Blanco-gruppen, som også fik overrakt Parlamentets Sakharovpris. Nu får vi desværre ikke mulighed for at høre Orlando Zapata Tamayos stemme, men vi vil snart kunne høre mange flere cubaneres stemmer.

I mellemtiden bør Parlamentet med den legitimitet, der følger af at repræsentere 500 mio. borgere fra 27 medlemsstater, højt og tydeligt gentage det vedvarende råb om frihed, som vi hører fra den dejlige ø Cuba.

(Bifald)

Luis Yáñez-Barnuevo García, for S&D-Gruppen. – (ES) Fru formand, hr. López Garrido, hr. kommissær! Vi må aldrig igen tillade, at vores tavshed gør os medskyldige i frihedsberøvelse. Vi må aldrig mere tillade, at en person, der kæmpede for sine rettigheder og alles rettigheder, dør i et fængsel i Cuba eller noget andet sted, uden at vi hæver vores stemme kraftigt og kræver, at han skal reddes.

Orlando Zapata Tamayo, en 42-årig sort byggearbejder, som kun bad om at få bedre fængselsforhold, døde efter 86 dages sultestrejke og syv års fængsel for at have krævet, at menneskerettighederne skal respekteres. I den syvårige periode, hvor han blev mishandlet, ydmyget og chikaneret af sine fangevogtere, skal vi ikke glemme, at der kun var stilhed fra det internationale samfund.

Andre fanger og menneskerettighedsaktivister i Cuba sultestrejker i øjeblikket, f.eks. psykologen og journalisten Guillermo Fariñas. I det beslutningsforslag, som vi fremlægger og drøfter i dag, som vi stemmer om i morgen, og som jeg repræsenterer på vegne af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet, stilles der krav om, at alle samvittighedsfangerne i Cuba løslades. Der slås endnu engang til lyd for en demokratisk overgang og en nøje overholdelse af de grundlæggende menneskerettigheder.

Lad os nu ikke komme ind på det spørgsmål, der deler os, nemlig om den fælles holdning skal bevares eller ej. Lad os i stedet koncentrere os om at redde liv og indføre menneskerettigheder. Lad os også indlede en periode med fornuftige overvejelser, hvor vi finder frem til de punkter, hvor vi er enige om den fremtidige politik for Cuba.

Teksten tilføjer dog en væsentlig merværdi. Det faktum, at den er fremsat af seks politiske grupper, viser, at der nu er bred enighed her i Parlamentet om menneskerettighedsspørgsmålet.

Det skal aldrig mere hævdes, at den europæiske demokratiske lovgivning bøjer sig for amerikanernes imperialism, i anførselstegn. Det skal dog heller aldrig mere hævdes, at socialdemokraterne er selvtilfredse og medskyldige i kommunistiske diktaturer. Jeg siger det af den simple grund, at begge disse udtalelser er usande, og ofrene for frihedsberøvelse skal vide, uanset hvor de er, at vi står sammen om betingelsesløst at forsvare deres sag.

Til slut vil jeg gerne takke hr. Salafranca, som forhandlede denne tekst på plads på vegne af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater), fru Weber fra Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, hr. Romeva i Rueda på vegne af Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, hr. Kožušník fra De Europæiske Konservative og Reformister og andre kolleger, der har deltaget i udarbejdelsen af denne vanskelige og komplicerede tekst, som forhåbentlig vil blive vedtaget i morgen.

Endelig vil jeg gerne takke den spanske premierminister og nuværende EU-formand, hr. Rodríguez Zapatero, for hans opmuntring og støtte til at komme videre med dette beslutningsforslag, som vi drøfter i dag.

Renate Weber, for ALDE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne på vegne af min politiske gruppe først og fremmest give udtryk for vores medfølelse med Orlando Zapata Tamayos familie, som har betalt den højeste pris for sine overbevisninger.

I årenes løb har hans kamp for at beskytte menneskerettighederne været en inspiration for mange andre menneskerettighedsforkæmpere i og uden for Cuba.

I beslutningsforslaget, som er foreslået af flere politiske grupper, gives der udtryk for vores dybe bekymring for menneskerettighedssituationen i Cuba. Lad os være helt ærlige. Situationen er ikke blevet bedre, og mange uafhængige journalister, fredelige dissidenter og menneskerettighedsforkæmpere bliver fortsat fængslet, bare fordi de ønsker at udøve deres ytrings-, forsamlings- og foreningsfrihed.

Samtidig får de cubanske uafhængige ngo'er ikke lov til at arbejde, da regeringen fører meget streng kontrol med dem.

I øjeblikket er der flere menneskerettighedsforkæmpere, som sultestrejker. Det vækker bekymring, da der er tegn på, at Guillermo Fariñas helbred bliver hurtigt værre.

Det er ærgerligt, at de cubanske myndigheder indtil videre har ignoreret EU's gentagne opfordringer til betingelsesløst at frigive alle politiske fanger. Derfor er jeg overbevist om, at Parlamentet skal anmode EU om fortsat at anvende alle tilgængelige mekanismer til at beskytte de mennesker, der arbejder for et pluralistisk og demokratisk Cuba, både deres arbejde og deres liv.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (ES) Fru formand! Jeg vil også gerne personligt og på vegne af min gruppe give udtryk for vores medfølelse over for Orlando Zapata Tamayos død.

Det er uanset den enkeltes holdninger til Cuba naturligvis en beklagelig hændelse i sig selv, som fortjener vores fordømmelse og bestemt mere end overvejelser og mindeord. Hændelsen fortjener den konsekvente formulering af det krav, som vi stiller i dette beslutningsforslag, nemlig at dem, der tilbageholdes på grund af deres politiske motiver eller motivationer i Cuba og alle andre steder i verden, skal løslades.

Jeg mener, at vores handlinger er konsekvente, at de skal udføres, og at det er vigtigt, at vi også udfører dem uanset de bagvedliggende motivationer. Det er en del af aftalen.

Vi må også kræve, at disse personer øjeblikkeligt frigives i Cuba og frem for alt huske på den vanskelige situation for dem, der som nævnt følger Orlando Zapata Tamayos eksempel og er begyndt at sultestrejke, f.eks. Guillermo Fariñas.

Jeg vil dog også gerne advare mod risikoen for at bruge og udnytte sagen politisk med andre mål for øje, hvilket, som hr. Yáñez-Barnuevo har sagt, kunne være farligt. Jeg tror, at det er vigtigt at huske på, at der er mange processer undervejs, som er nyttige og fungerer, og at vi ikke under nogen omstændigheder må fristes – som nogle synes at være tilbøjelige til – til at vende tilbage til tidligere begivenheder, til tidligere tider og til det politiske nederlag med embargoen, for det kender vi konsekvenserne af.

Hvis vi derfor er enige om, at vi ikke ønsker en gentagelse af situationen med Orlando Zapata Tamayo, tror jeg, at det er meget vigtigt, at vi ved, hvordan vi sammen skal forhindre en gentagelse. Vi skal først og fremmest fremme demokratiserings- og normaliseringsprocessen på øen.

Edvard Kožušník, for ECR-Gruppen. – (CS) Fru formand! Jeg var personligt meget rystet over Orlando Zapata Tamayos død, og jeg vil derfor gerne på vegne af hele ECR-Gruppen give udtryk for vores medfølelse med hele hans familie. Jeg er selv født i 1971, da den såkaldte kommunistiske normalisering i mit land nåede sit højdepunkt, hvilket var en af de hårdeste perioder med kommunistisk terror, som mit land har oplevet. De erfaringer, som mit land har med den kriminelle kommunistiske ideologi, er baggrunden for de tjekkiske borgers store solidaritet med den cubanske befolkning, og vi er derfor meget rørte over de sørgelige nyheder, som for nylig kom fra Cuba.

Da det totalitære styre i Cuba stadig forsvare sloganet "socialisme eller død" fyrré år efter den cubanske revolution, fortjener det ikke nogen som helst form for tolerance. Jeg tror ikke, at Orlando Zapata Tamayos død var forgæves, men at den vil opildne den cubanske befolkning til massiv modstand mod det kommunistiske styre. Da Pavel Wonka døde i et kommunistisk fængsel som det sidste offer for kommunistisk terror i mit eget land, brød styret sammen efter halvandet år. Jeg håber, at Orlando Zapata Tamayo bliver den cubanske Pavel Wonka, altså det sidste offer for kommunistisk despoti. Cuba slipper måske snart ud af kløerne på den gamle revolutionære garde og bliver en ø med reel frihed.

Jeg appellerer derfor til Dem. Vi kan umuligt overveje at føre åbne forhandlinger om en revurdering af EU's fælles holdning, før der sker grundlæggende og uomstødelige fremskridt med hensyn til frigivelsen af politiske fanger, fremskridt, der sikrer et demokratisk cubansk samfund og afholdelsen af frie valg samt indledende strukturelle reformer, der bl.a. skal føre til bedre levevilkår for alle cubanske borgere.

Willy Meyer, for GUE/NGL-Gruppen. – (ES) Fru formand! Min gruppe beklager dybt, at fangen Orlando Zapata Tamayo er død. Som med alle andre fanger er det staten, der havde ansvaret for hans sikkerhed og liv. I det her tilfælde er det Cuba, der har ansvaret, og vi beklager derfor dybt hans død.

Vi går ikke ind for den måde, hvorpå Parlamentet manipulerer spørgsmålet om menneskerettigheder. I dag drøfter vi spørgsmålet, og i morgen stemmer vi om det. Det gjorde vi ikke efter militærkuppet i Honduras. Europa-Parlamentet er måske det eneste parlament i verden, som ikke fordømte eller stemte imod militærkuppet i Honduras, med de mord og den tortur, der fulgte.

Vi tilslutter os derfor ikke filosofien om, at det afhænger af, hvor det sker, hvilke menneskerettigheder, der krænses, og hvordan situationen er, om vi behøver at afgive en udtalelse eller ej.

For en uge siden blev Latinamerikas største massegrav opdaget i Colombia. Myndighederne taler selv om omkring 2 500 ofre, men det tal kan komme helt op på 50 000. Bliver det fordømt? Bliver det drøftet, stemt om og fordømt? Hvad sker der med de civile ofre i Afghanistan? Hvad sker der med forfølgelsen i Vestsahara? Nej! Vi vil ikke tage del i dette hykleri.

Jeg tror, at det vigtigste er at skabe et jævnbrydigt forhold til Republikken Cuba for at tackle samtlige dagsordener, de politiske dagsordener, menneskerettighederne og fængselsforholdene. Men det skal ske på lige fod, for EU har fortsat en fælles holdning til Republikken Cuba, hvilket udgør en undtagelse fra reglen. Det har ikke nogen fælles holdning til noget andet land i verden. Det har som nævnt ikke en sådan til Folkerepublikken Kina eller til Vietnam. Hvordan kan det være? Hvorfor har det én til Cuba og ikke til Folkerepublikken Kina?

Jeg opfordrer Rådet og rådsformanden til klart at rejse følgende spørgsmål: Bliver den fælles holdning ophævet? Det er efter min opfattelse en af de mest indlysende hindringer for en åben dialog mellem EU og Republikken Cuba med fælles og delte dagsordener af fælles interesse.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru formand! Orlando Zapata Tamayos død som følge af en sultestrejke og anholdelsen af bloggeren Yoani Sánchez, som fortalte verden om dagliglivet i det socialistiske Cuba, gør det klart, at vi må køre videre med den strategi, som vi fastlagde i vores politik for Cuba i 1996 med fremskridt i retning af demokrati og menneskerettigheder. Håb om fremskridt under Raúl Castro er naturligvis for længst forsvundet ud i den blå luft.

Situationen for de politiske fanger er f.eks. ikke meget bedre. De har stadig ikke nogen af de friheder, som Castrobrødrene selv nød godt af under deres fangenskab under Batistas diktatur. Med Cubas stædige tilslutning til planøkonomien kan landet ikke længere opfylde sin egen befolknings mest basale behov. I Cuba betragtes

velstand og initiativrigdom helt klart som en kritik af styret. I den henseende har selv befolkningen i det kommunistiske Kina det lettere, da de i det mindste ved egen indsats kan forbedre deres liv.

Lempelsen af USA's handelsembargo med hensyn til computere og softwareydelser vil ikke helt kunne indfri de forventninger, som offentligheden har udledt af præsident Obamas løfter, men den vil måske give oppositionen lejlighed til at organisere sig bedre. Det vil ikke mindst også blive sværere for det cubanske styre at undertrykke ytringsfriheden, når der er flere valgmuligheder. Vi bør af den grund alene støtte Europas initiativer bedst muligt og stræbe efter flere lempelser i det kommunistiske system.

FORSÆDE: Isabelle DURANT

Næstformand

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Fru formand! Den cubanske samvittighedsfange Orlando Zapata Tamayos tragiske død er endnu et bevis på, at Castrobrødrenes styre ignorerer appellerne fra det internationale samfund om at sætte en stopper for menneskerettighedskrænkelserne og stille og roligt skiller sig af med dem, der kræver frihed og demokrati. I dag har denne tragedie, denne tragiske død fået symbolsk betydning. Det er et desperat råb om hjælp og om effektive tiltag, især fra internationale politikere og beslutningstagere, som samtidig med, at de opbygger forbindelser med de cubanske myndigheder, ikke ønsker at tale med oppositionsmedlemmerne, og som vender det døve øre til repræsentanterne for civilsamfundet i Cuba.

Vi må hurtigst muligt handle i fællesskab for at lægge pres på Castrostyret og kræve en øjeblikkelig frigivelse af dem, der har fået lange fængselsstraffe for deres synspunkter.

I de senere år har EU forsøgt at lempe sin holdning og har endda løftet de diplomatiske sanktioner over for Cuba i håb om, at denne gestus vil tilskynde myndighederne til at respektere de demokratiske standarder. Orlando Zapata Tamayos tragiske død viser desværre, at denne politik er naiv og ueffektiv og helt klart ikke bør fortsættes.

I morgen skal vi stemme om beslutningsforslaget som afslutning på dagens forhandling. Det bør være et klart signal om vores modstand mod menneskerettighedskrænkelserne, den umenneskelige behandling af politiske fanger og den manglende overholdelse af grundlæggende borgerrettigheder i Cuba. Vi må vise, at vi er solidariske med det cubanske folk. Vi må tilbyde vores stemme til dem, der ikke længere har nogen stemme i Cuba.

(Bifald)

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Fru formand! Orlando Zapata Tamayos tragiske skæbne har vakt stor harme verden over. I hans håbløse situation følte Zapata, at hans eneste udvej var at slå sig selv ihjel ved at sultestrejke. Han har måttet betale med sit liv for sine protester mod sin fængsling og de forfærdelige forhold i det cubanske fængsel. Og hvorfor? Hvilken forbrydelse har Zapata begået for at ende i det fængsel? Det er ikke nogen forbrydelse at ytre og udbrede en anden mening end regeringens på en ikkevoldelig måde. Det bliver man ikke kriminel eller landsforræder af.

Zapatas død er ikke et enkeltstående tilfælde. Psykologen og journalisten Guillermo Fariñas er også begyndt at sultestrejke, fordi han vil have 26 syge politiske fanger løsladt. Hvilken skæbne afventer ham? Vil han også snart skulle betale med sit liv for sin kamp for at respektere menneskerettighederne? Hvornår ændrer den cubanske regering sin holdning? Det skønnes, at der er omkring 200 andre politiske fanger i Cuba. Det er fuldstændigt i modstrid med den universelle menneskerettighedserklæring at tilbageholde folk for deres idealer.

Vi opfordrer Cuba til direkte og betingelsesløst at frigive disse samvittighedsfanger og sætte en stopper for denne grove krænkelse af menneskerettighederne. Ingen regering kan kontrollere eller styre sine borgers tanker. Selv om man burer folk inde eller sætter dem bag tremmer, vil deres idéer leve videre. Ethvert forsøg på at slå ned på sådanne tanker og idéer vil altid slå fejl. Har Cuba ikke allerede haft mange års erfaringer heri?

Regeringen må simpelt hen indgå en dialog med de personer, som har andre meninger. En politisk dialog er den eneste vej frem. Det skylder Cuba sine borgere, for den cubanske befolkning fortjener demokrati og respekt for deres grundlæggende friheder. Zapatas død må ikke få lov til at gå over i historien som en meningsløs død. Den skal markere en ende på den nuværende menneskerettighedssituation i Cuba.

EU må gøre sit yderste for at medvirke til at forbedre menneskerettighedssituationen i Cuba. Det er ikke kun et spørgsmål om politiske fanger som Zapata. Det er også et spørgsmål om, at menneskerettighedsforkæmpere skal have mulighed for frit at udføre deres arbejde. Den cubanske regering må drage omsorg for den cubanske befolkning. Den kan ikke bare fængsle folk eller behandle dem som kriminelle på grund af frygt. Det er en forbrydelse at frihedsberøve borgerne.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Fru formand! Kampen for menneskerettighederne er ensbetydende med fordømmelsen af Orlando Zapata Tamayos unødvendige, grusomme og uretfærdige død og kravet om, at dem, der stadig sidder i fængsel, løslades. Jeg håber, at det får de cubanske myndigheder til at tænke sig om, da deres styre må gøre en indsats for, at borgerne kan drage fordel af et rigtigt demokrati.

I Cuba er der et diktatur, fordi der er samvittighedsfanger, fordi der er en frygt for debat og fri udveksling af idéer og planer, fordi der er en frygt for frihed. Det er ikke en forbrydelse at have idéer. De kan provokere, overraske og chokere, men de skal altid diskuteres og drøftes. De må aldrig føre til fængsling.

Et samfund tænker og føler, og det gør fanger også, og det er umuligt at forbyde folk at tænke og føle. Det betyder, at de idéer og følelser, som folk ønsker at undertrykke, ender med at sive ind i hele samfundets bevidsthed, ligesom vand. Det er også tilfældet med det cubanske samfund, og det burde lederne af den revolution, som satte en stopper for Fulgencio Batistas styre, vide bedre end nogen anden.

Jeg håber, at beslutningsforslaget kan hjælpe dem med at foretage de nødvendige ændringer! Der kan dog ikke forhandles om menneskerettigheder. Parlamentet øger sin troværdighed, når det reagerer lige stærkt på alle menneskerettighedskrænkelser i alle lande: Afghanistan, Palæstina, Baskerlandet, som er mit lille land, Honduras og Colombia. Det bør være vores forpligtelse. Det er naturligvis den samme forpligtelse.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Fru formand! Jeg tror, at vi alle her i Parlamentet er enige om, at det korrupte kommunistiske styre gør det umuligt at gennemføre nogen form for positive ændringer. Den politistat, som Castrobrødrene kører, ruinerer øen økonomisk, underminerer borgerrettighederne og fratager mange cubanere håbet om et værdigt liv.

Cubas fremtid ligger naturligvis i hænderne på cubanerne selv, men EU kan spille en aktiv rolle her. Vi må kræve frigivelsen af alle politiske fanger. Faktisk bør det være den første betingelse for enhver form for dialog med Cuba. Vi må støtte de ikkestatslige organisationers aktiviteter, støtte respekten for menneskerettighederne og fremme adgangen til uafhængige medier, herunder internettet.

De transatlantiske forbindelser kan spille en meget vigtig rolle for indførelsen af demokratiske ændringer. Derfor bør vi have et tæt samarbejde med Washington. Vi kan med en fælles indsats udvikle en langsigtet strategi for Cuba, som ikke starter med en blind accept af status quo, men med en vidtrækkende vision for en demokratisk og økonomisk genopbygning.

(Bifald)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Denne forhandling viser endnu engang, at flertallet i Parlamentet har to dagsordener. Det samme flertal, som undslog sig for at fordømme militærkuppet i Honduras og ignorerede, at det førte til utallige menneskers fængsling og død, er nu indstillet på at forhandle associeringsaftaler med en regering, der kom til magten efter et valg arrangeret af de ansvarlige bag kuppet.

Vi beklager naturligvis alle den cubanske borger Orlando Zapata Tamayos død som følge af en sultestrejke på et cubansk hospital. Vi beklager dog denne forhandling og den uacceptable holdning til Cuba, rent bortset fra de alvorlige konsekvenser af den økonomiske, handelsmæssige og finansielle embargo, som USA har indført over for Cuba, og tilbageholdelsen i amerikanske fængsler af fem cubanske borgere, som blot ønskede at forsvare deres land.

Vi kan ikke fortsætte med en uacceptabel fælles holdning, som forhindrer EU i at opretholde åbne og fuldstændige forbindelser med den cubanske regering på grundlag af bilaterale interesser. Tiden er inde til at ophæve den fælles holdning, så vi kan begynde at normalisere forbindelserne mellem EU og Cuba. Det forventer vi af det spanske formandskab.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru formand! Vi kan huske Fidel Castros berømte råb om "socialisme eller død". I dag kan vi med sikkerhed sige, at der af dette råb kun er død tilbage. Beviset herfor er de omstændigheder, der førte den cubanske fange og patriot, Orlando Zapata Tamayo, i døden. Castros diktatoriske styre er en skændsel for idéen om demokratisk socialisme.

Det, der sker i Cuba, bringer skam over alle dem, der er involveret i politik under disse venstreorienterede bannere. Jeg skammede mig også over EU, da den daværende kommissær Louis Michel besøgte Cuba med et forslag om samarbejde og udvikling, men nøje undgik at mødes med den demokratiske opposition.

Vi må sætte en stopper for denne form for politik, for denne blindhed over for virkeligheden i et land, hvor der aldrig har været frie valg, og hvor samvittighedsfanger får årelange fængselsstraffe under skandaløse forhold. Det spanske formandskab foreslår nu at føre en åben politik over for Havana, men en væsentlig betingelse for denne politik skal være en demokratisering af det cubanske styre, frigivelsen af politiske fanger, indledningen af en dialog med samfundet, ophævelsen af censur og genindførelsen af borgerrettigheder. Det bør siges tydeligt, direkte og beslutsomt til regeringen i Cuba. Det er desuden i deres egen interesse.

Vi ved, at der er forskellige veje hen imod frihed for de folk, der undertrykkes af diktatorer. Der er den vej, som Polen og Sydafrika har taget, med dialog og forsoning. Der er dog også den vej, som Rumænien tog med den blodige omstyrtelse af styret. Det er i alles interesse at undgå et sådant scenario. Hvilken vej vælger Havana? Nøglen skal findes i Cuba. EU's politik bør aktivt bidrage til, at Cuba får et område med frihed og demokrati. Det bør også være Parlamentets holdning.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne for det første give udtryk for min egen dybe sympati for Orlando Zapata Tamayos død og mine dybeste bekymringer for de fire andre cubanske fanger og den ene oppositionsaktivist, som også har startet en sultestrejke i protest.

Parlamentet bør gentage vores krav om en øjeblikkelig og betingelsesløs frigivelse af samvittighedsfanger i Cuba, 55 ifølge Amnesty International og 200 ifølge Cubas menneskerettighedskommission, og vi bør i dag udtrykke vores betænkeligheder ved den nylige tilbageholdelse og prygling af Darsi Ferrer, direktør for et sundheds- og menneskerettighedscenter i Havana. Amnesty International er ikke blevet opfordret til at besøge Cuba i 19 år og skulle have lov til det. Vi bør anmode den cubanske regering om at fastsætte specifikke datoer for det foreslåede besøg af Manfred Nowak, FN's særlige rapportør om tortur, som vi agter at mødes med i Genève i næste uge.

Da jeg er en af de personer her i Parlamentet, som altid har været imod USA's handelsembargo fra 1962, glæder det mig, at man under præsident Obama har godkendt nogle foranstaltninger, der giver cubanske amerikanere tilladelse til at rejse mere frit og sende flere penge hjem. Jeg bifaldt revisionen i 2008 af vores europæiske fælles holdning, som førte til etableringen af en politisk dialog mellem Cuba og EU, og som genindførte EF's udviklingssamarbejde, og jeg hilser det faktum velkommen, at BBC for nylig har fået fri adgang til Cuba. Men jeg er skuffet over, at Cuba i FN's Menneskerettighedsråd ikke har accepteret anbefalingerne om at ratificere to centrale menneskerettighedskonventioner, ICCPR og ICESCR, og ikke har tilladt uafhængige inspektioner af fængslerne.

Jeg siger til Kommissionen og til formandskabet her i eftermiddag, at De, og alle os andre, som besøger Cuba, skal stå fast på at sikre, at vi møder medlemmerne af det cubanske civilsamfund. USA's vicestatssekretær, Bisa Williams, fik lejlighed til et sådant ubegrænset møde sidste år, og vi skal insistere på, at dem af os, der tager til Cuba, gør det samme.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Fru formand, hr. kommissær, hr. minister! Orlando Zapata Tamayos død er et tragisk bevis på den fortvivlelse, som en mangel på frihed kan føre til.

Som ministeren sagde, skulle det bestemt ikke være sket. Vi må fordømme tilbageholdelsen af samvittighedsfanger og kræve deres løsladelse. Vi kan ikke støtte en arbitrær magt, som stædigt nægter at udøve de mest grundlæggende friheder, men det er min opfattelse, at vi er nødt til at drage fordel af og udnytte mulighederne for en politisk dialog, som mere end nogensinde før er det mest håndgribelige udtryk for vores europæiske værdier.

Forbindelserne mellem Cuba og EU har nu i meget lang tid været komplekse. De bygger ofte på manglende kendskab og forståelse, hvilket har ført til alvorlige spændinger og jævnlige underminerer fremgangen i og udsigterne til en politisk dialog. Vi ved alle, at Cuba i dag er ved et vendepunkt i sin historie. Jeg er mere end nogensinde overbevist om, at det ville være forkert ikke at bevare selv beskedne fordele og fremskridt i en dialog, der bygger på særlige historiske, kulturelle og lingvistiske forbindelser.

EU er uden tvivl den eneste politiske magt, der kan overbevise cubanerne om, at deres isolering er selvmorderisk, og at den før eller siden kun kan føre til en tragisk skæbne. Vi kan ikke skulke fra det ansvar, vi har for at fortsætte dialogen uden at udelukke nogen af de vanskelige spørgsmål, men også uden at anvende dobbelte standarder, hvilket efter min opfattelse alt for ofte er tilfældet.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru formand! Friheden vil sejre i Cuba. Det bliver et demokrati og en fri markedsøkonomi.

EU kan ikke medvirke til at vælte styret og ønsker det heller ikke, formoder jeg, men det skulle gerne kunne hjælpe cubanerne, når systemet har ændret sig. Erfaringerne i lande som Polen, Den Tjekkiske Republik, Slovakiet og Ungarn viser, at det kan lade sig gøre, og at det kan være en succes. Vi kan bidrage med vores egne erfaringer, og efter Castros omstyrtelse bør EU bidrage med sine erfaringer og midler, så Cuba aldrig fremover kommer i en situation, som beskrevet af den polske kommentator, Marek Magierowski, hvor efterkommerne af Orlando Zapata Tamayo, der ofte er blevet nævnt her i Parlamentet, serverer rom for Castros efterkommere på promenaderne og boulevarderne i Havana.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Fru formand! Jeg er oprindeligt læge af profession, og jeg ved, hvor svært det er at redde menneskeliv. Jeg beklager dybt ethvert spild af liv, og jeg deler Deres sorg over Orlando Zapata Tamayos død. Jeg har nøje undersøgt alle beslutningsforslagene fra de politiske grupper. Jeg er bange for, at jeg må gentage det, jeg sagde, da vi for nylig drøftede betænkningen om menneskerettighedssituationen i de centralasiatiske republikker. Jeg sagde i den forbindelse, at vi begik en fejltagelse, når vi nedsatte os som mentorer uden noget positivt at sige og uden at vise respekt for de specifikke historiske og kulturelle traditioner i disse lande, ikke engang for de positive resultater, som de pågældende lande har opnået. Det samme gælder Cuba. Jeg er overbevist om, at den eneste måde at forbedre situationen i Cuba på er gennem en lige dialog, hvilket de cubanske embedsmænd er parate til. På den måde kan vi også hjælpe med at forbedre de sociale og økonomiske rettigheder i Cuba. Vi må ikke glemme, at Cuba trods sin vanskelige økonomiske situation altid er blandt de første lande til at yde assistance til andre som f.eks. efter katastrofen i Haiti. Det er rigtigt, at den, der er hurtig til at fordømme, kan lide at fordømme. Vi må bestemt ikke gå den vej.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg mener, at jeg med sandhed kan slå fast, at vi skriver en værdig side i Parlamentets historie i dag og endnu mere i morgen, når vi skal stemme. Vi skriver siden, fordi vi for en gang skyld slår en streg over vores gensidige fordomme, som skyldes vores tilhørsforhold til forskellige grupper, bøjer os for dødens øverste mysterium og erkender sandheden.

Hvad vil vi egentlig skrive i denne beslutning? Vi vil skrive nogle ting, som kan virke simple og elementære, men som faktisk er meget vigtige. Vi vil skrive, at der i Cuba ikke er frihed, at der ikke er demokrati, at liv er liv, og at mennesker ikke må slås ihjel. Vi tager det måske for givet, men vi har været mange år om at få bugt med vores indbyrdes fordomme og anerkende et faktum, der ikke støder vores politiske overbevisninger, men bare har fået os til at erkende den grundlæggende sandhed, som er det eneste grundlag for drøftelser.

Vi må ikke undgå at føre drøftelser med Cuba, men i stedet insistere på, at en rigtig dialog skal bygge på sandheden, altså styrets manglende anerkendelse af individets centrale betydning. Det, vi i højere grad har brug for end håndtryk og venlige handlinger, er passende foranstaltninger, der får Castros regering til at opgive håbet om kompromisløsninger, der ikke eller kun i mindre grad tillægger menneskerettighedsspørgsmålet betydning.

Parlamentet har gjort ret i at gribe denne mulighed til forskel fra den højtstående repræsentant, som jeg ligesom i morges igen vil minde om, at Cuba libre ikke er navnet på en cocktail, men et kampråb, som vi bærer i vores hjertes, for vi ønsker demokrati, og vi ønsker et frit Cuba.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru formand! De spanske medlemmer af Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet er dybt bedrøvede over Orlando Zapata Tamayos død og samvittighedsfangernes situation, og vi opfordrer på det kraftigste til, at de løslades.

Orlando Zapata Tamayos død er beklagelig, men den kan også være en udløsende faktor, der får os til at holde op med at tale om menneskerettigheder og begynde at arbejde for menneskerettighederne sammen med de cubanske myndigheder for at fremme menneskerettighederne i Cuba. For at det kan lade sig gøre må vi begynde med at ændre den fælles holdning, som forhindrer os i at have en dialog med de cubanske myndigheder, der har muligheden for at ændre menneskerettighedssituationen på øen.

Den fælles holdning, som i øvrigt ikke er så fælles, for en lang række EU-medlemsstater har bilaterale forbindelser med Cuba, er en hindring, der blokerer for enhver mulig politisk dialog. Det er en hindring for EU's gennemførelse af de principper, der er grundlaget for EU's udenrigspolitik, herunder fremme af demokrati og menneskerettigheder i verden.

Den fælles holdning er et forældet instrument, der blev vedtaget i sidste århundrede af 15 EU-medlemsstater. Nu har vi 27 medlemsstater. Situationen i verden har ændret sig. USA er gået ind i en dialog med Cuba om

så følsomme spørgsmål som indvandring. Organisationen af Amerikanske Stater har optaget Cuba som medlem på grundlag af en dialog inden for rammerne af de principper, som ligger til grund for organisationen.

I denne nye tid for EU har vi brug for et bilateralt forhandlet instrument, der giver os mulighed for at gøre det, som EU gør bedst, nemlig at fremme demokrati og menneskerettigheder. Det er besynderligt, at EU blokerer dialogen med Cuba, eftersom det i sine eksterne forbindelser har forhandlet og gennemført aftaler med lande, der ikke lever op til mindstandarden for de borgerlige og politiske rettigheder eller de sociale rettigheder, hvilket Cuba gør.

Det er kun dialog og samarbejds- og kompromismekanismerne i en international traktat, der kan give EU mulighed for at kræve noget af Cuba, og dem, der nægter at føre en dialog, står i vejen for en værdig udvej for dem, som de hævder at forsvare.

I modsætning hertil har den spanske regering været et godt eksempel, da et stort antal samvittighedsfanger er blevet løsladt gennem en konstruktiv og fordringsfuld dialog.

Don Quixote sagde, at hvis nogen straffes med handlinger, skal de ikke straffes med ord. Vi skal derfor holde op med at tale og starte med at arbejde for menneskerettighederne i Cuba i samarbejde med de cubanske myndigheder, hvilket samvittighedsfangerne har mere brug for end Parlamentets fordømmelser.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Fru formand, mine damer og herrer! Razziaerne i det "sorte forår" i 2003 førte til fængslingen af 75 dissidenter i Cuba, anklaget for at være spioner for USA. Orlando Zapata Tamayo blev anholdt på samme tidspunkt for respektløshed, forstyrrelse af den offentlige orden og ulydighed.

De 75 dissidenters koner dannede Damas de Blanco-gruppen, som fik tildelt Parlamentets Sakharovpris for tankefrihed i 2005. Jeg skal i øvrigt påpege, at Castrostyret ikke udstedte visa til Damas de Blanco-gruppen, så de kunne få overrakt prisen her i Parlamentet.

Den cubanske menneskerettighedskommission erkender, at der er omkring 200 politiske fanger i landet, hvoraf 22 er journalister. Cuba indtager en tredjeplads på den sørgelige verdensliste over fængslede journalister efter Iran med 52 og Kina med 24.

42-årige Orlando Zapata Tamayo blev af Amnesty International udnævnt til samvittighedsfange. Han begyndte sin sultestrejke den 3. december 2009 på grund af gentagne prygl og andre mishandlinger, og han døde den 23. februar, 85 dage efter sultestrejkens begyndelse.

Parlamentet bør give udtryk for sin støtte til Orlando Zapata Tamayos familie og venner og udtrykke sine store betænkeligheder ved menneskerettighedssituationen i Cuba. Parlamentet bør sende et klart budskab til Castrostyret, navnlig under det spanske formandskab. Det spanske formandskab bør i øvrigt meget mere aktivt forsvare de grundlæggende rettigheder i Cuba.

Endelig vil jeg gerne benytte mig af lejligheden til at opfordre til en øjeblikkelig frigivelse af alle politiske fanger i Cuba.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru formand! Demokratiet og forsvaret af menneskerettigheder udgør en væsentlig del af Unionens principper og mål for udenrigspolitikken. Jeg henviser her til artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Union. Artiklen finder også anvendelse på forbindelserne med Cuba og den cubanske befolkning, som betyder meget for os.

Desværre virker det til, at Rådets handlinger i de sidste fem år hovedsageligt har været styret af et ønske om at rette op på den holdning, man havde indtaget i de foregående år, navnlig i 2003, da der var en særdeles brutal bølge af undertrykkelse i Cuba. I 2005 suspenderede Rådet foranstaltningerne fra 2003.

Herefter aflagde udenrigsministre og kommissærer besøg på øen. I juni 2008 blev foranstaltningerne fra 2003 ophævet, og der blev etableret en global politisk dialog, som hr. López Garrido påpegede, med regelmæssige møder på højt niveau. En statschef fra en af medlemsstaterne aflagde endda for nylig Havana et besøg. Desværre tog de europæiske politiske ledere, som rejste til øen, sig ikke tid til at mødes med repræsentanterne for oppositionen, som derfor følte sig forbigået.

I al den tid har der fortsat været undertrykkelse i Cuba. Der har ikke været ændringer eller reformer. Den politiske dialog er dog blevet opretholdt. Nu er vi alle rystede over den politiske fange Orlando Zapata Tamayos grusomme død.

Det er velkendt, at nogle regeringer såsom den spanske regering gentagne gange har sagt, at de ønsker at annullere den fælles holdning. Det afspejler noget meget logisk, nemlig støtte til en demokratisk overgang, hvilket i bund og grund er i overensstemmelse med principperne og målene i traktatens artikel 21.

Jeg vil slutte af med to punkter. Den fælles holdning har ikke hindret en dialog. Det er klart. Hvad mere er, blev den for nylig genbekræftet af de 27 ministre i juni 2009. For det andet kan det ikke være en prioritet at ændre den fælles holdning. Det ville være dråben, der fik bægeret til at flyde over! Prioriteten nu er at kræve en øjeblikkelig, fuldstændig og betingelsesløs frigivelse af alle politiske fanger.

Jeg opfatter Cuba og Latinamerika som vestlige, og de symboler, der identificerer Vesten, er den menneskelige værdighed og respekten for de grundlæggende rettigheder. Jeg har en sidste betragtning. Jeg vil gerne minde Rådet om, at det i sine egne konklusioner fra juni 2009 sagde, at den politiske dialog med de cubanske myndigheder fremover afhang af, om der blev gjort fremskridt, navnlig med hensyn til menneskerettighederne. Er der nogen, der mener, at der sker fremskridt her i dag? Er der virkelig nogen, der mener det?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Fru formand! "Historien vil frikende mig" er den berømte erklæring fra en ung jurist, som ophidsede sit folk. Historien frikender ham ikke for hans opstand mod tyranniet og siden mod USA's embargo.

Det er dog med den samme kategoriske dom, at Parlamentet, som repræsenterer verdens største område med frihed og demokrati, fordømmer diktaturet, som befolkningen i Cuba lider under, menneskerettighedskrænkelserne på øen, grusomheden over for de politiske fanger og foragten for dets egne eksilerede statsborgere. Historiens dom er klar.

Med denne beslutning står repræsentanter for alle ideologier side om side med den cubanske befolkning i deres kamp. Vi må sætte alt ind på at forhindre den brutale undertrykkelse, som de lider under, hvilket indebærer, at vi skal ophæve den lammende fælles holdning.

Jeg vil gerne rose Raúl Rivero for de sidste vers, han skrev i sin hjemby Havana, om at kærlighed, tomhed, kvælning eller bitterhed ikke beskattes. Ruinerne i hjemlandet er i sikkerhed. Vær ikke bekymrede, kammerater. Nu går vi.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det kommunistiske styres valg og handlinger i Cuba skaber endnu engang et dilemma for Parlamentet. Er det muligt at fortsætte drøftelserne med dette styre? Parlamentet har nu i årevis anmodet de cubanske myndigheder om at indlede demokratiske reformer, der respekterer menneskerettighederne. Men Fidel Castros overdragelse af magten til sin broder, Raúl, har hverken ført til demokratiske reformer eller til frigivelsen af politiske fanger.

Orlando Zapata Tamayos død i fængslet efter 85 dages sultestrejke viser styrets ideologiske og undertrykkende natur. I 10 år har EU ydet 145 mio. EUR i økonomisk bistand til Cuba, og resultaterne har langt fra været enestående. Faktisk har støtten bidraget til at holde liv i tyranniet. Hvis vi ønsker at være troværdige, må vi kræve, at forbindelserne med Havana, herunder udviklingsbistanden, knytter sig til specifikke og målbare forbedringer i menneskerettighedssituationen for alle cubanske borgere, og først og fremmest med en øjeblikkelig frigivelse af politiske fanger og samvittighedsfanger.

Vi behøver ikke at stille et ultimatum, men vi må kræve ændringer af en af jordens mest undertrykkende styre, der som en svag efterligning af en ideologi overhales af historien og trues af snarlig udryddelse.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Fru formand! Vi må give befolkningen i Cuba og også styret på øen et håndgribeligt tilbud. I stedet for den politiske stilstand vil vi støtte en demokratisk overgang i Cuba. Det første skridt må være frigivelsen af alle politiske fanger. Samtidig bør USA ophæve sine sanktioner, som snarere har bidraget til at styrke styret end at vælte det. Det næste skridt bør være, at repræsentanter for styret og borgerrettighedsbevægelsen i Cuba på en rundbordskonference udarbejder en plan for overgangen til demokrati og demokratiske valg.

Centraleuropa viser i øvrigt, at der stadig er en fremtid for det tidligere statsparti. Selv for det parti, er der altså et liv efter sammenbruddet af det gamle system. Vi bør i EU og medlemsstaterne støtte denne proces, ligesom vi gjorde det i Centraleuropa. Det ville hjælpe den cubanske befolkning, stabilisere regionen og også bane vejen for nye forbindelser med USA, som ikke bliver en gentagelse af forbindelserne fra tiden før Castro.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru formand! Uanset de bagvedliggende årsager er Orlando Zapata Tamayos død beklagelig. Det er beklageligt, at hans protester fik en ultimativ afslutning. Vi kan dog ikke acceptere, at

man bruger denne sørgelige og beklagelige begivenhed som et påskud for at intensivere uacceptable politiske og ideologiske kampagner mod Cuba og dets folk.

Uanset den enkeltes holdninger til cubanernes valg, må vi respektere disse valg og deres suveræne ret til at beslutte deres egen skæbne og statens politiske organisationsform.

Derfor fordømmer vi enhver form for indgreb eller angreb, herunder den kriminelle blokade, som Cuba har været underkastet i næsten et halvt århundrede.

Derfor mener vi også, at EU's logiske holdning og strategi bør være en fuldstændig normalisering af forbindelserne med Cuba ved at ophæve den fælles holdning til Cuba, som udgør en uacceptabel form for diskrimination mod Cuba og dets folk.

Frem for alt accepterer vi ikke det enorme hykleri, som mange af parlamentsmedlemmerne lægger for dagen, og vi fordømmer på det kraftigste EU's dobbeltpolitik.

Antonio López-Istúriz White (PPE). – (ES) Fru formand! Jeg stiler mit indlæg til Orlando Zapata Tamayos mor og dem, der ligeledes lider under kampen for frihed i Cuba. De står ikke alene.

Med denne beslutning, som jeg i min egenskab af generalsekretær for mit parti gerne vil takke forslagsstillerne for og især alle de partier, der har underskrevet den, taler Parlamentet i dag med én stemme mod dette isolerede og affældige diktatur. Vi underskriver i dag begyndelsen af den internationale dødsdom over dette styre.

Jeg er på baggrund af de fleste af de indlæg, jeg har hørt, overbevist om, at vi alle står sammen om kraftigt og tydeligt at fordømme Deres søns død. Mange af os går dog videre end denne udtalelse. De kan være sikker på, at vi fortsat vil arbejde på at opnå den betingelsesløse frigivelse af alle politiske fanger på øen.

Vi vil fortsat være på vagt, hvad angår krænkelse af menneskerettigheder på øen. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) vil naturligvis kæmpe for at bevare EU's fælles holdning, og efter hvad jeg har hørt, er jeg sikker på, at mange andre vil gøre det samme.

Vi vil ikke sende blandede signaler, men snarere klare retningslinjer for, hvordan vi kan realisere vores drøm om et demokratisk Cuba. Orlandos ultimative offer har udløst en reaktion fra den offentlige samvittighed verden over. Lad os sørge for, at de tusinder af cubanske tavse ofre bliver hyldet i nær fremtid i et frit Cuba.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Fru formand! Det er relativt let for os at tale, når menneskerettighederne bliver overtrådt et andet sted, og folk også dør et andet sted for deres overbevisninger. Det er vigtigt at påpege. Orlando Zapata Tamayo mistede virkelig livet på grund af sin sultestrejke, og der er også andre fanger, som nu er blevet foranlediget til at gå i sultestrejke.

Vi må derfor nøje overveje, hvordan vi kan gå videre på målrettet vis. Nogle har sagt, at vi absolut ikke skal tale med Cuba, fordi vi finder styret uacceptabelt. Andre, og jeg synes slet ikke, at det er en god holdning, har udtalt, at vi er hykleriske, og at befolkningen i Cuba skal have lov til frit at træffe deres egne politiske beslutninger. Jeg mener, at friheden til at træffe politiske beslutninger helt ophører, når menneskerettighederne krænkes og folk dør. Under de omstændigheder må Europa-Parlamentet gøre noget.

På den baggrund er det absolut det rette at gøre at drøfte de specifikke forslag, der er blevet lagt på bordet, i detaljer, ikke mindst de sidste par nye forslag fra hr. Gahler, og overveje, hvad vi kan gøre for at gribe ind over for menneskerettighedskrænkelserne i hele verden og hjælpe folk i hele verden.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru formand! Da vi her i dag drøfter vores forbindelser med Cuba i skyggen af Orlando Zapata Tamayos tragiske død, må vi erkende, at vores holdninger til Cuba stammer fra en tid, hvor vores tankegang var præget af en sondring mellem godt og ondt. På den ene side havde vi de onde cubanere, der som Sovjetunionens vasaller var opsat på at føre den internationale revolution videre, og på den anden side havde vi de gode cubanere, som reddede landet fra sukkerbaronerne, mafiaen, CIA og den amerikanske imperialisme. På den ene side var der de onde cubanere, de kommunistiske undertrykkere af befolkningen, og på den anden side havde vi dem, der sørgede for uddannelse og lægelig bistand og gjorde en ende på hungersnøden. Hvis Orlando Zapata Tamayos død i dag skal give mening, hvis død nogensinde kan give mening, skal vi tage denne arv meget alvorlig. Dette dødsfald må ikke være forgæves.

Den anden ting, der skal ske, er, at EU må føre en klar og stærk politik, og vi skal ikke underlægge os USA. Vi må frigøre os fra de gamle ideologiske byrder, og vi må være på lige fod i den politiske dialog og presse

på for at opnå en klar forbedring af menneskerettighedssituationen, så vi snart vil kunne tale om et frit Cuba, og befolkningen på øen vil kunne leve i et demokrati.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Fru formand! USA's handelsembargo har eksisteret i næsten 50 år. Det har givet anledning til fattigdom og undertrykkelse af Cubas befolkning, hvilket flere forskellige talere har fremhævet.

Mange har sikkert kendskab til, at Human Rights Watch i en rapport fra november 2009 med titlen "New Castro, Same Cuba" foreslog, at embargoen skulle løftes, og at Cubas diktatorer skulle få seks måneder til at frigive de politiske fanger. Hvis de ikke kunne gøre det, så skulle man indføre en smartere embargo. Det skulle være den type embargo, som lejlighedsvist er blevet brugt i den seneste tid, og som indebærer en indfrysning af aktiver og udenlandske investeringer og indførelsen af rejseforbud. Det skal de store demokratiske stater og EU naturligvis støtte. Det ville være interessant at vide, hvad rådsformanden mener om dette forslag fra Human Rights Watch.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Fru formand! EU skal i alle situationer prioritere kampen mod menneskerettighedskrænkelser.

Orlando Zapata Tamayo, en cubansk politisk fange, døde efter at have påbegyndt en sultestrejke. En anden cubansk fange har påbegyndt en sultestrejke i protest på vegne af 25 fanger, som har et meget dårligt helbred, og hvis liv er i fare. Det er ikke en løsning at gøre, som den spanske regering har forslået, og tilbyde den sultestrekende fange asyl. Jeg undrer mig over den spanske regering, der varetager formandskabet for EU, for deres forslag retter ikke op på situationen. Det er ret vanskeligt at opnå en øjeblikkelig frigivelse af politiske fanger. Jeg anmoder derfor kommissær Piebalgs om at få Kommissionen til at indlede forhandlinger med den cubanske regering, så Internationalt Røde Kors kan få tilladelse til at besøge de cubanske politiske fanger. Det vil gøre det muligt at foretage en objektiv vurdering af deres situation og fremme de videre forhandlinger. Røde Kors fik tilladelse til at besøge Guantánamofængslet.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg taler også for en overholdelse af menneskerettighederne i Europa og andre dele af verden. Hr. Zapatas død er et råb om hjælp fra en person, der på meget tragisk vis henledte opmærksomheden på det, der i det mindste for ham var en fuldstændigt ubærlig situation. Jeg ønsker, at vi som europæere indtager et klart standpunkt til fordel for overholdelsen af menneskerettighederne, der er fastsat i FN's charter, uanset den politiske situation.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Fru formand! Jeg mener, at vores forhandling om spørgsmålet om samvittighedsfangernes situation i Cuba og samvittighedsfangeren Orlando Zapata Tamayos død, viser, at parlamentsmedlemmerne og de politiske grupper i høj grad er enige. Jeg er sikker på, at det også vil være tilfældet i morgen ved den afstemning, der finder sted om beslutningsforslagene fra denne forhandling, der i bund og grund er i tråd med Rådets, Kommissionens og alle EU-institutionernes holdning. Det vil uden tvivl styrke EU i denne vigtige dialog med Cuba og bidrage til målet om at gøre fremskridt og forbedre den cubanske befolknings skæbne.

Jeg tror, at vi er enige om, at vi straks må udtale os, uanset hvor der sker en krænkelse af menneskerettigheder. Jeg tror, at det er et grundlæggende princip, som er blevet fremhævet, og det skal altid ansues ud fra samme målestok.

EU må træde i forgrunden, lige så snart en menneskerettighed bliver krænket, for det er en del af EU's personlighed. I dette tilfælde gør vi det i forbindelse med Cuba ved at sige og kræve, at alle de resterende samvittighedsfanger i Cuba skal frigives, og at menneskerettighederne skal respekteres.

Det er dog ikke det hele. Vi må arbejde effektivt og være effektive, opnå resultater, der forbedrer samvittighedsfangernes trivsel og levevilkår, eller endda gøre det muligt at få dem frigivet.

Det er sket i nogle tilfælde, og i andre tilfælde er der gjort fremskridt. Det skyldes bl.a., at der er et grundlæggende element i EU's politik over for Cuba, nemlig den politiske dialog. Denne dialog blev for nylig genoptaget, hvilket jeg synes er en god ting, og ophævelsen af sanktionerne, som var en del af EU's holdning, og som ikke gav nogen som helst mening, og genoptagelsen af denne politiske dialog har gjort det muligt at gøre noget, som ikke har været muligt siden 2003, nemlig at tale med de cubanske myndigheder om samvittighedsfanger.

Som det er blevet nævnt, må resultatet af denne dialog naturligvis evalueres regelmæssigt, og der skal foretages en evaluering af denne proces i år. Mange, heriblandt hr. Mauro, hr. Yáñez-Barnuevo og hr. Michel, har understreget betydningen af dialogen, samarbejdet og EU's moralske autoritet, når der skal tales med Cuba og gøres fremskridt, hvilket i sidste ende er målet.

Vi bifalder derfor den brede enighed, der er her i Parlamentet omkring menneskerettighedssituationen i Cuba, hvilket jeg mener kan sammenfattes i et budskab: Selv om vi fortsætter vores åbne dialog med Cuba, skal EU fortsat kræve, at alle de politiske fanger frigives, og at de cubanske borgeres borgerlige og politiske rettigheder overholdes.

Andris Piebalgs, medlem af Kommissionen. – (EN) Fru formand! Jeg mener, at denne forhandling endnu engang har illustreret, at når vi taler om menneskerettigheder og demokrati, så er Parlamentet et fyrtårn.

Kommissionen vil heller aldrig kunne tolerere, at menneskerettighederne og de demokratiske principper krænkes. Så det betyder, at det fortsat skal være en hjørnesten i vores politik, ikke kun fordi det udgør vores styrke, men også fordi vi mener, at hvis man har nogle klare synspunkter, skal man også bekendtgøre dem.

De ved også, at grundlaget for vores arbejde med Cuba fortsat vil være den fælles holdning fra 1996. Den er udgangspunktet, og det er helt klart, at der skal ske nogle grundlæggende ændringer af menneskerettighederne i Cuba.

Samtidig har de konstruktive dialoger, som blev indledt i 2008, også givet de første positive tegn. Jeg vil ikke sige, at vi har haft store gennembrud, men der er sket fremskridt på mange områder.

Jeg mener, at vi må fortsætte ad den vej. Og vi må også fortsat mødes med civilsamfundet. Kommissionen vil følge Rådets konklusion om, at der efter behov skal holdes møder med den demokratiske opposition som led i besøg på højt niveau, og det er noget, vi vil bestræbe os aktivt på.

Formanden. - Jeg har modtaget syv udkast til beslutningsforslag i henhold til forretningsordenens artikel 110, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Orlando Zapata Tamayo blev anholdt i 2003 sammen med en gruppe på 75 andre dissidenter, da myndighederne slog hårdt ned på oppositionsgrupperne, og han døde efter en to måneder lang sultestrejke i et cubansk fængsel. Jeg håber, at den tragiske død af en af Cubas mest kendte politiske fanger har mindet alle om, at spørgsmålet om menneskerettigheder i Cuba ikke er løst.

Jeg er helt enig med kravene fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og mange menneskerettighedsorganisationer om, at regeringerne i de europæiske lande skal lægge pres på de cubanske myndigheder for en betingelsesløs frigivelse af de politiske fanger med truslen om at blokere ethvert forsøg på at forbedre forbindelserne mellem EU og Cuba. Jeg er af den opfattelse, at EU's ophævelse af sanktioner over for Cuba uden at forhandle om en egentlig frigivelse af alle politiske fanger var forhastet. Samtidig vil jeg gerne understrege, at borgerne i Cuba ikke skal betale for de fejl, som beslutningstagerne begår. Det er på høje tid, at landet tager konkrete skridt hen imod demokrati, opbygning af civilsamfundet og respekten for menneskerettighederne, især ytrings- og forsamlingsfriheden.

Jeg vil også gerne gentage ordene fra Spaniens tidligere premierminister, José María Aznar, og sige, at det er uacceptabelt, at de europæiske politikere under deres besøg i Cuba nægter at mødes med repræsentanter for oppositionen. Vi må finde midlerne til at støtte udviklingen af et demokratisk system i Cuba og formidle til den cubanske nation de universelle værdier, der er forbundet med opbygningen af et demokrati og et demokratisk samfund.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Orlando Zapata Tamayos for tidlige død efter syv års ulovlig fangenskab, der kun gav ham én mulighed for at protestere, skal betragtes som det undertrykkende cubanske styres ansvar. Det er vores ansvar at huske på bemærkningen fra Orlando Zapata Tamayos mor: "De skal ikke gennemgå det, min søn måtte opleve" I de sidste fire år under Raúl Castros lederskab er forventningerne om, at det kommunistiske styre i Cuba kunne blive mere menneskeligt, klart blevet spoleret. Befolkningen sætter fortsat deres liv på spil, når de ytrer deres meninger. Der er fortsat omkring 200 politiske fanger i Cuba. Både USA og EU-medlemsstaterne har fordømt Orlando Zapata Tamayos død, men denne protest har dog alligevel ikke været kraftig eller rettidig nok. I sådanne sager må man ikke som det spanske formandskab tøve med at reagere. Moralens i Zapatas sag er, at man ikke kan ignorere det cubanske diktators barske realitet. Vores politik over for Cuba må afhænge af reelle ændringer dér. EU må holde med den cubanske befolkning i stedet for at nære håb om, at man kan have tillid til Zapatas mordere.

(Mødet udsat kl. 17.25 og genoptaget kl. 18.00)

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

13. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B7-0017/2010).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Spørgsmål nr. 1 af **Georgios Papanikolaou** (H-0052/10)

Om: Samarbejde mellem EU og Tyrkiet på området for illegal indvandring

De fleste ulovlige indvandrere i EU kommer til Grækenland fra Tyrkiet via dets søgrænser. Derfra fortsætter de og spredes over hele EU.

Eftersom Tyrkiet brændende ønsker at blive medlem af EU, hvilke initiativer agter det spanske formandskab så at tage for at lægge pres på Tyrkiet for at få det til at samarbejde, da et samarbejde er nødvendigt?

Hvordan vurderer formandskabet fremskridtet i forhandlingerne mellem EU og Tyrkiet om tilbagetagelsesaftalen samt aftalen mellem Tyrkiet og Frontex om aftalen om udveksling af oplysninger og Tyrkiets deltagelse i fælles operationer? Underrettes Grækenland om fremskridtet i forhandlingerne?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Som De ved, er et styrket samarbejde med tredjelande, oprindelses- og transitlande altafgørende for EU's bekæmpelse af ulovlig indvandring.

Det har været en af de store ændringer og udviklinger, der er sket som følge af det, vi betegner som den samlede migrationsstrategi og den europæiske pagt om indvandring og asyl. Samarbejdet med de lande, hvor migrationen har sin oprindelse, er et af de vigtigste elementer i den nye indvandringspolitik. Før 2004 var der stort set ikke nogen indvandringspolitik i EU, og et af hovedelementerne i den politik, der opstod efter mødet i Hampton Court i 2004, var samarbejdet med oprindelses- og transitlande for ulovlig indvandring.

Som jeg sagde, indgår det i den europæiske pagt om indvandring og asyl, og i den forbindelse bifaldt Rådet i sine konklusioner om udvidelsen i december sidste år iværksættelsen af en styrket dialog om migration med Tyrkiet og anmodede om, at der blev truffet specifikke foranstaltninger om f.eks. tilbagetagelse, grænsekontroller osv.

Med Stockholmprogrammet blev det igen bekræftet, at det er nødvendigt at bekæmpe den ulovlige indvandring, og det fremgår desuden tydeligt af Stockholmprogrammet og Rådets konklusioner fra december 2009, at vi må indgå tilbagetagelsesaftaler med Tyrkiet og i mellemtiden anvende de eksisterende bilaterale aftaler.

Jeg kan fortælle Dem, at den sidste forhandlingsrunde om tilbagetagelsesaftalen fandt sted så sent som i sidste måned, den 19. februar i Ankara, og Rådet vil fortsat støtte Kommissionen i dens bestræbelser for at få afsluttet disse forhandlinger på bedste vis.

Jeg må også nævne samarbejdet mellem Frontex og Tyrkiet. Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 fremmer dette operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne og tredjelande, og det skal også nævnes, at der er igangværende forhandlinger om en aftale mellem Frontex og Tyrkiet, som den, der omtales i denne forordning.

Det drejer sig om en operativ taskforce, der skal udveksle oplysninger, analysere risici, drive forskning og koordinere fælles Frontex-operationer. Det er rammen om det operative samarbejde, der er under udvikling mellem agenturet og de tyrkiske myndigheder.

Vi håber, at disse forhandlinger hurtigst muligt får et positivt resultat, og medlemsstaterne vil under alle omstændigheder blive holdt underrettet om den videre udvikling.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mange tak for besvarelsen. Jeg vil gerne komme med et par yderligere kommentarer.

For det første vil det græske parlament i dag eller i morgen sideløbende med dagens forhandling stemme om et lovgivningsinitiativ fra den græske regering, der skal gøre det lettere og mere fleksibelt at få græsk

statsborgerskab end tidligere. Det vil naturligvis gøre Grækenland mere tillokkende for indvandrerne, navnlig de ulovlige indvandrere, som tror, at de på et eller andet tidspunkt i fremtiden kan få normaliseret deres status. Jeg vil gerne fra et strategisk synspunkt høre, om formandskabet finder det rimeligt.

For det andet blev det i februar meddelt, at Frontex skal etablere sit første kontor i Piræus for at styrke sin tilstedeværelse ved Det Ægæiske Hav. Er der nogen bestemt tidsplan for det?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Jeg kan ikke her oplyse Dem om den konkrete tidsplan for de igangværende forhandlinger. Men der er ingen tvivl om, at den politiske vilje til succes er til stede. De oplysninger, De henviser til med hensyn til Grækenland, understreger behovet og muligheden for, at bekæmpelsen af ulovlig indvandring kan styrkes gennem disse tilbagetagelsesaftaler.

Vi må støtte denne dialog og disse forhandlinger, som primært føres af Kommissionen. Jeg må minde Dem om, at Tobias Billström på det svenske formandskabs vegne og Jacques Barrot, Kommissionens næstformand, aflagde Tyrkiet et besøg inden udgangen af sidste år den 5. november 2009.

Besøget blev fulgt op med kontakter fra Kommissionen. Med hensyn til den nye Kommission falder spørgsmålet hovedsageligt ind under kommissær Malmströms ansvarsområde, og hun kender udmærket Stockholmprogrammet, for hun var med til at udforme det og gøre det til en realitet. Jeg har tiltro til, at der kan kompenseres for de oplysninger, som De henviser til, med en meget stærkere ordning for ægte tilbagetagelsesaftaler med Tyrkiet. Jeg kan ikke give Dem en præcis tidsplan på nuværende tidspunkt, men jeg kan fortælle Dem, at Rådets formandskab og Kommissionen nærer et stærkt ønske om at indgå disse tilbagetagelsesaftaler med Tyrkiet. Vi ønsker ikke kun aftaler med Tyrkiet, men også med andre lande, som undertiden fungerer som oprindelses- eller transitlande for ulovlig indvandring.

Jeg må også fortælle Dem, at Frontex-aftalerne med Tyrkiet i dette tilfælde forvaltes direkte af Frontex. I mange tilfælde er drøftelserne tekniske og operative, og selv om Rådet som institution ikke er direkte inddraget i disse forhandlinger, bliver den holdt underrettet om dem, og den vil selvfølgelig under alle omstændigheder oplyse resten af medlemsstaterne, hvilket naturligvis også gælder Grækenland.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) De sagde, at der er igangværende forhandlinger mellem Frontex og Tyrkiet, og at Kommissionen underretter Rådet om disse forhandlinger. Jeg vil derfor gerne have, at De underretter os, og jeg vil gerne vide, om grundlaget for disse forhandlinger mellem Tyrkiet og Frontex handler om respekten for grænsen mellem Grækenland og Tyrkiet, altså med andre ord anerkendelsen af og respekten for EU's ydre grænser. Jeg skal minde Dem om, at Tyrkiets chikane af Frontex-fly hidtil har skyldtes denne strid.

Jeg vil derfor også gerne spørge, om Tyrkiet har fremsat nogle andre betingelser for indgåelsen af en aftale med Frontex.

Roger Helmer (ECR). – (EN) Jeg vil gerne rose ministeren for hans fremragende svar og den fine indsats, som vi i Europa gør for at beskytte indvandrernes rettigheder.

Min frygt er, at vi undertiden forsømmer at beskytte vores egne borgeres rettigheder, når de flytter fra et land til et andet. Jeg tænker især på nogle af mine vælgere i East Midlands, som har brugt deres pensionsopsparing på at købe et hus i Spanien kun for at erfare, at de efter at have boet der nogle år har bulldozere lige uden for døren, og at deres ejendomsret og kontraktmæssige rettigheder fuldstændig ignoreres af de spanske domstole og myndigheder.

Det ville glæde mig, hvis ministeren kunne forklare os, hvorfor det er tilfældet, og hvilke tiltag Spanien påtænker at tage for at løse det problem for europæiske borgere i hans land.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Med hensyn til spørgsmålet om Grækenland skal EU-medlemsstaternes grænser naturligvis respekteres. Målet for disse aftaler er netop, at disse grænser skal respekteres.

Når der er indgået en aftale med et tredjeland, som kan være transitland for ulovlig indvandring, og der er en tilbagetagelsesaftale, hvilket er målet, og EU's aftaler med det pågældende tredjeland derfor er styrket, hvilket er den samlede strategi og tanken bag den europæiske pagt om indvandring og asyl, betyder det, at EU-medlemsstaternes grænser styrkes. Det er konsekvensen. Hvis vi ikke har en effektiv kontrol med den ulovlige indvandring, fordi der er et manglende samarbejde med andre lande, eller fordi der ikke er nogen tilbagetagelsesaftaler, så svækkes disse grænser i praksis. Målet for disse forhandlinger og tilbagetagelsesaftaler er derfor helt klart at styrke grænserne, hvilket selvfølgelig også gælder Grækenlands grænser.

Med hensyn til spørgsmålet fra parlamentsmedlemmet om de britiske borgere, der er flyttet til Spanien og har investeret en del af deres opsparing dér, kan jeg kun sige, at jeg jo ikke her repræsenterer Spanien som land og dets retlige relationer til borgerne i landet, men Rådet for Den Europæiske Union. De relationer eller problemer, der måtte være, bliver afgjort af de uafhængige domstole i den spanske stat. Jeg vil derfor afholde mig fra at tale på vegne af et specifikt land om specifikke problemer, som ikke er relevante for europæisk lovgivning.

Formanden. – Spørgsmål nr. 2 af **Marian Harkin** (H-0053/10)

Om: Vold i hjemmet

Under det spanske formandskabs redegørelse på plenarmødet i januar 2010 understregede formandskabet, at det var fast besluttet på at bekæmpe vold mod kvinder, at stille lovgivningsforslag om bekæmpelse af vold mod kvinder og at oprette et europæisk observationsorgan for vold i hjemmet. Kan formandskabet præcisere, hvilke planer det har på dette område, og hvornår det kan forventes, at disse initiativer bliver iværksat?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Det er velkendt, at en af prioriteterne for det spanske rådsformandskab er bekæmpelsen af kønsbetinget vold, altså ligestilling mellem mænd og kvinder i EU, hvilket endnu ikke er blevet opnået 50 år efter Unionens oprettelse. Vold mod kvinder er først og fremmest den mest udbredte form for forskelsbehandling og plage i det europæiske samfund og andre samfund i verden, ja, faktisk desværre i stort set alle samfund.

Det er en vigtig målsætning for formandskabet, fordi vi mener, at det er en væsentlig målsætning for Europa. Da det er en målsætning for Europa og et problem med en europæisk dimension, har vi derfor også brug for en europæisk strategi for at bekæmpe fænomenet. Strategien indgår ikke kun i programmet for det spanske formandskab, men også i 18-måneders-programmet for de tre formandskaber med Belgien og Ungarn.

Det glæder os, at Parlamentet er en institution, der altid har spillet en aktiv rolle på området og gentagne gange har krævet foranstaltninger mod kønsbetinget vold. F.eks. opfordrede Parlamentet i en beslutning, som det vedtog i november sidste år, Kommissionen til at udarbejde et generelt direktiv om foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af alle former for kønsbetinget vold. Parlamentet opfordrede også medlemsstaterne til at frembringe mere detaljerede statistikker om kønsbetinget vold.

Det spanske formandskab har været lydhør over for Parlamentets holdning ved som sagt at anse det for at være et alvorligt problem. Helt konkret har EPSCO-Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) opfordret til oprettelsen af et overvågningsorgan for vold mod kvinder og vedtog konklusioner herom den 8. marts på Den Internationale Kvindedag her i mandags. Et direktiv om en beskyttelsesordre mod kønsbetinget vold er også under udarbejdelse. Det er to meget vigtige og grundlæggende spørgsmål, som vi håber bliver udviklet og afsluttet inden udgangen af det seks måneder lange spanske rådsformandskab.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jeg takker ministeren og roser det spanske formandskab for at fremhæve problemet med kønsbetinget vold. Alt for ofte bliver problemet bogstaveligt talt holdt bag lukkede døre, for det er dér, størsteparten af volden finder sted, nemlig i hjemmet. Jeg mener, at Deres initiativ helt sikkert vil føre til en større offentlig bevidsthed i hele EU.

De talte om den beslutning, som Parlamentet vedtog i november 2009. En af de ting, som vi krævede i beslutningen, var at få mulighed for at få indført et klart retsgrundlag på området. Jeg spekulerer på, om De ville støtte Kommissionens udarbejdelse af et omfattende direktiv om foranstaltninger mod kønsbetinget vold, og hvad De mener om etableringen af et klart retsgrundlag.

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Som De ved, ændrer Lissabontraktaten retsgrundlaget for den europæiske lovgivning – forordninger og direktiver – idet den samler under fællesskabsøjlen dét, der før hørte under tre forskellige søjler: fællesskabsøjlen, udenrigs- og sikkerhedspolitik og retlige og indre anliggender.

Disse områder er blevet bragt sammen under en enkelt søjle og i en enkelt juridisk person, og det betyder, at den normale og traditionelle fællesskabsmetode anvendes på det udenrigspolitiske område, på det mere specifikke område for retlige anliggender, herunder det retlige samarbejde på det civil- og strafferetlige område, og inden for politisamarbejde. Det betyder, at Kommissionen og også Parlamentet i højere grad er til stede i Domstolen i Luxembourg.

Med hensyn til samarbejdet på det strafferetlige område er der fortsat den mulighed, at en fjerdedel af EU's regeringer kan tage et initiativ på dette område. Det er dét, der skete med direktivet om kønsbetinget vold. 12 regeringer fremlagde et initiativ, som Rådet og Parlamentet skal træffe en endelig beslutning om, for det er et spørgsmål, der hører ind under den almindelige lovgivningsprocedure.

Direktivet er allerede under forberedelse og er en konsekvens af den mulighed, som traktaten giver regeringerne for at tage dette initiativ, og som efter vores opfattelse har et korrekt og tilstrækkeligt retsgrundlag, for det drejer sig om det retlige samarbejde på det strafferetlige område.

Vi taler om forbrydelser, der omfatter mishandling og vold mod en person, hvilket er en forbrydelse i alle Unionens lande. Det handler derfor om at beskytte ofrene for disse forbrydelser. Retsgrundlaget er samarbejdet på det strafferetlige område, og det er derfor fuldt muligt, sådan som Rådets juridiske tjeneste har sagt, at udvikle det via denne juridiske tekst, som skal undersøges og drøftes i Parlamentet.

Jeg håber, at det vil ske hurtigt, for jeg tror, at det er dét, som millioner af kvinder og også mænd i EU venter på. De venter på denne beskyttelse, der, som De med rette sagde, nu skal komme ud fra de lukkede døre, ikke kun på nationalt niveau, men også på europæisk niveau. Den skal blive en del af den europæiske dagsorden. Det er formålet med det initiativ, som 12 regeringer i EU har fremlagt.

David Martin (S&D). – (EN) Jeg vil gerne ligesom fru Harkin rose det spanske formandskab for at sætte vold mod kvinder øverst på sin politiske dagsorden.

Jeg spekulerer på, om formandskabet mon vil se nærmere på et eksperiment, der fandt sted for 20 år siden. Edinburgh City Council, der blev støttet med midler fra Den Europæiske Socialfond, kørte en kampagne under mottoet "Zero Tolerance" i forbindelse med vold mod kvinder.

Konklusionen var, at der er brug for en holistisk tilgang til problemet. Der er brug for en informationspolitik, boligmyndighederne skal involveres, politiet skal involveres, og de retlige myndigheder skal involveres.

Agter Rådet at undersøge projektet for at se, hvilke konklusioner, der kan drages heraf?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) De kom kort ind på, at vold i hjemmet naturligvis ikke kun er rettet mod kvinder, men også mod børn, og vold i hjemmet er også et problem inden for ældreplejen som følge af de overdrevne krav, der stilles. I hvilket omfang vil disse former for vold i hjemmet også falde ind under beføjelserne for det planlagte europæiske observationsorgan for vold i hjemmet?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Det er klart, at tankegangen bag dette initiativ – som støttes af Parlamentet med henblik på lovgivning, i dette tilfælde via de mest effektive juridiske kanaler, nemlig retssystemet i en demokratisk stat – er det, der med rette blev kaldt for "zero tolerance" over for kønsbetinget vold. Det indebærer, at kønsbetinget vold betragtes som noget, der i århundreder har været dybt forankret, også fra et kulturelt synspunkt, i de sociale strukturer i vores samfund.

Vi har derfor brug for en global og omfattende strategi til bekæmpelse af kønsbetinget vold, så den kan blive effektiv, for det er en form for vold, der er meget svær og ekstremt vanskelig at udrydde. Til trods for de fremskridt, der er gjort i bekæmpelsen af denne form for vold på nationalt plan, beskæftiger vi os stadig konsekvent med denne plage, der ofte kun er toppen af isbjerget, for det er kun en lille procentdel af den vold, der virkelig finder sted, som indberettes, så den fortsætter med at eksistere.

Vi har derfor brug for en global omfattende strategi, og vi må anvende alle de juridiske redskaber, som vi råder over, og skabe opmærksomhed om problemet i medierne og sikre, at uddannelsessystemerne tager højde for problemet. I mandags vedtog EPSCO-Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) denne omfattende globale strategi i kampen mod kønsbetinget vold, altså "zero tolerance".

Med hensyn til parlamentsmedlemmets spørgsmål om eksistensen af vold mod børn og ældre mener jeg, at vi taler om vold mod de svage og de svageste. Udtrykket "survival of the fittest", som vi har i mange af vores lande og i mit land, handler naturligvis om den vold, der udøves mod en svagere person, hvilket til gengæld er udtryk for fejhed hos den person, som er voldelig over for den sårbare person, uanset om det er kvinder, børn eller ældre. Det er det fænomen, der kommer til udtryk i denne situation.

Rådet og Parlamentet opfordrede faktisk Kommissionen til at overveje muligheden af at tage initiativ til et europæisk år for bekæmpelse af vold mod børn, unge og kvinder. Det bliver bragt på bane i Daphne III-programmet. Det er et udtryk for det behov for beskyttelse, som bør gælde alle sårbare personer, hvilket bestemt omfatter børn og ældre, som er de to grupper, De nævnte.

Formanden. – Spørgsmål nr. 3 af **Bernd Posselt** (H-0054/10)

Om: Donaustrategien

Hvilke foranstaltninger planlægger Rådet med sigte på som varslet at kunne forelægge et udkast til Donaustrategi endnu i år, og hvilke er de indholdsmæssige hovedpunkter?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Donaustrategien er et af elementerne på programmet for de tre formandskaber (Spanien, Belgien og Ungarn). Som De kan forestille Dem, var det på initiativ af Ungarn, at denne strategi blev indarbejdet i programmet.

De tre lande er derfor forpligtet til at fremme udviklingen af denne EU-strategi for Donauregionen, og i den sammenhæng opfordrede Rådet i juni sidste år Kommissionen til at fremlægge den inden udgangen af dette år. Vi venter på, at Kommissionen fremlægger den.

Det, Kommissionen har gjort, er at iværksætte en offentlig høring. Den offentlige høring varer frem til marts i år, og derefter vil Kommissionen undersøge resultaterne af høringen og fremlægge strategien, som vi håber bliver formelt vedtaget til december i form af en meddelelse fra Kommissionen. Vi må vente på, at denne meddelelse bliver udarbejdet.

Under alle omstændigheder vil jeg gerne sige, at der den 25. februar blev holdt et vigtigt møde i Budapest med regeringerne fra Østrig, Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Tyskland, Ungarn, Rumænien, Slovakiet og Slovenien, hvor der blev gjort fremskridt med hensyn til indholdet i strategien og vedtaget vigtige konklusioner om de væsentlige elementer i den fremtidige strategi. Det handler om, at disse lande skal gå sammen i EU og anvende EU-midler på finansiel neutral vis for at nå målet om fremskridt og en betydelig økonomisk, social og turismerelateret udvikling.

Vi venter derfor på en meddelelse fra Kommissionen om det her, lige så snart høringen er afsluttet. Når det er sket, vil Rådet tage stilling, lige så snart det har fået meddelelsen fra Kommissionen.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Tak for Deres fornuftige og udtømmende svar. Jeg har lige to korte tillægsspørgsmål. For det første, i hvor høj grad beskæftiger Donaustrategien sig med transport og kultur? Jeg mener, at begge områder er særlig vigtige, når det gælder et grænseoverskridende samarbejde. For det andet, er der allerede en endelig liste over de lande, der er omfattet, eller er det noget, der stadig skal beslutes, eftersom Parlamentet foreslog en udvidelse?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Listen over lande er ikke, som De nok kan forstå, noget, som rådsformanden kan beslutte. De regeringer, som jeg lige har nævnt, er interesseret i at udvikle denne strategi, og vi må vente på, at Kommissionen offentliggør sin meddelelse.

Jeg vil gerne sige, at disse lande mener, at EU skal spille en førende rolle i strategien, navnlig Kommissionen, så samarbejdet i Donauregionen kan fremmes.

På det møde den 25. februar, som jeg henviste til tidligere, blev det erklæret, at strategien for Donauregionen skal anvendes til at øge velstanden, sikkerheden og freden for de borgere, der lever i regionen, gennem et samarbejde og en koordinering på tværregionalt og tværnationalt niveau.

Det blev også slået fast, at følgende strategiske politikområder skulle indgå i strategien: infrastruktur, innovation, kulturelle og kunstneriske aktiviteter, bæredygtig økonomisk udvikling, turisme, fødevarerikkerhed, økonomi, samarbejde med små og mellemstore virksomheder, forskning og udvikling, migration, sport, uddannelse, beskæftigelse, sundhed, sociale anliggender sammen med andre områder, som omfattende og ambitiøst behandles i dokumentet.

Jeg mener, at Donaustrategien er et vigtigt dokument, og jeg takker Dem derfor for Deres spørgsmål, som har givet mig lejlighed til at nævne det. Jeg mener, at det er et ambitiøst mål, og jeg gentager endnu engang, at vi venter på afholdelsen af denne høring og på Kommissionens meddelelse, men den politiske vilje er der naturligvis. De tre formandskaber og rådsformandskabet har den politiske vilje til at iværksætte denne Donaustrategi.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Donau er en flod, og med floder skal man også være opmærksom på, hvor rene de er. Jeg mener derfor, at det er vigtigt at finde ud af, hvilke rensningsanlæg og spildevandsanlæg man overvejer at opføre for at forbedre flodvandets kvalitet. For os ville målet være, at Donau er af drikkevandskvalitet fra sit udspring til sit udløb i havet. Mit andet spørgsmål er, hvordan man bedre kan

udnytte vandkraft til produktionen af energi, men også og først og fremmest til opbevaringen af vand, så vi kan få en større energiforsyningsikkerhed i Europa?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) En vellykket EU-strategi for Donau afhænger af en ambitiøs handlingsplan og identificeringen af visse specifikke projekter, som kan forbedre borgernes liv i Donauregionen.

Jeg vil gerne vide, om man er gået i gang med at identificere disse strategiske projekter for at udvikle Donauregionen og hvilke kriterier der ligger til grund for udvælgelsen af disse projekter.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Jeg er naturligvis overbevist om, at det mål, som hr. Rübighenviste til, bliver medtaget i strategien for Donauregionen, hvis dimensioner jeg allerede har været inde på.

Målsætningerne i denne strategi er virkelig vigtige og berører en lang række spørgsmål, der påvirker hverdagen for de folk, som lever i området. Det drejer sig derfor om økonomi, kulturelle dimensioner og beskyttelse af miljø og naturressourcer, hvilket naturligvis omfatter vand.

Som det er blevet sagt, er miljøet tæt knyttet til regionen, og jeg er overbevist om, at det tydeligt kommer til at indgå i strategien, som skal styres af de lande, som fremmer den. Det er de lande, som jeg nævnte, der mødtes for få dage siden i Budapest for at arbejde videre med målene og få præciseret strategien, da den endnu ikke er tilstrækkelig defineret.

Jeg tror derfor, at det er for tidligt, og jeg henviser her til indlægget fra det andet parlamentsmedlem, at tale om udvælgelseskriterierne for projekter eller valget af projekter, hvoraf jeg har nævnt nogle her. Man kunne også tilføje andre, f.eks. navigation, energisikkerhed, bekæmpelsen af klimaændringer, konsekvenserne af den ændrede situation på finansmarkederne og generelt set alle de områder, som denne strategi og gennemførelsen heraf sandsynligvis kan forbedre.

Jeg mener, at vi alle må arbejde sammen i EU, for vi taler om et europæisk spørgsmål, som påvirker hele EU og dets vigtigste politikker. Jeg er f.eks. sikker på, at samhørighedspolitikken vil være i centrum, ikke kun den sociale samhørighed, men også den territoriale samhørighed, som indgår i Lissabontraktaten som et nyt aspekt. Det er en form for samhørighed og en dimension af samhørighedspolitikken, der optræder i Lissabontraktaten, og som passer meget godt ind i dette initiativ til en Donaustrategi.

Formanden. – Da de vedrører samme emne, behandler vi følgende spørgsmål under ét: Spørgsmål nr. 4 af **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Om: Den europæiske sociale model og bekæmpelse af fattigdom

I tider med økonomisk afmatning og krise har de arbejdsløse, de lavtlønnede og pensionister, der lever af en beskeden pension, vanskeligst ved at sikre en menneskeværdig levestandard. Mobilisering af Den Europæiske Socialfond og Fonden for Tilpasning til Globaliseringen har ikke haft tilstrækkelig virkning, eftersom 80 millioner af vore medborgere lever under fattigdomsgrænsen. Den europæiske sociale model er ikke alene baseret på gode økonomiske resultater men også på et højt niveau af social beskyttelse.

Hvordan agter formandskabet som led i en fælles politik i samarbejde med de kommende formandskaber at understøtte de lavere økonomiske og sociale lag med henblik på at hjælpe dem med at overleve og samtidig beskytte de grupper af vore medborgere, der er truet af fattigdom og social udelukkelse, for at sikre et virkeligt socialt Europa?

Spørgsmål nr. 5 af **Liam Aylward** (H-0102/10)

Om: Det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse

Der er afsat 17 mio. EUR til det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse – 2010. Skønt det europæiske år vil skabe større opmærksomhed om disse specifikke emner, er der behov for en effektiv fælles indsats for at gøre en væsentlig forskel for de millioner af mennesker i EU, der lider under fattigdom og social udstødelse. Hvilke foranstaltninger agter Rådet at træffe med henblik på vedtagelse af konkrete tiltag i løbet af indeværende år? Vil Rådet venligst forklare, hvorledes dette europæiske år og det dertil knyttede budget konkret vil blive anvendt til at opnå langsigtede resultater?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Formandskabet deler parlamentsmedlemmets synspunkter med hensyn til målet om at yde et højt niveau af social beskyttelse, navnlig af de grupper, der trues af fattigdom

og social udstødelse, da det er en af hjørnestenene i den europæiske sociale model. Det gælder især i en tid med økonomisk tilbagegang.

Det menes, at der i øjeblikket kan være 5 mio. flere arbejdsløse end i begyndelsen af den økonomiske krise. Det betyder, at mange husstande har færre indtægter, og mange udsættes for fattigdom og overdreven gældsætning. Det er også sandsynligt, at der fortsat vil være en høj arbejdsløshed, og at denne langvarige arbejdsløshed vil resultere i social udstødelse.

Derfor vil de sociale konsekvenser af den økonomiske krise i de kommende måneder være et vigtigt punkt på den europæiske politiske dagsorden og naturligvis helt sikkert også på de tre formandskabers europæiske dagsorden.

Vi har et instrument til dette formål, nemlig erklæringen af 2010 som det europæiske år for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, der har fire specifikke mål: Erkendelsen af personers ret til værdighed og til at spille en aktiv rolle i samfundet, et engagement fra offentligheden om at indgå sociale inddragelsespolitikker, et mere samhörigt samfund og naturligvis en langsigtet indsats på alle regeringsniveauer for at bekæmpe fattigdom og social udstødelse. Indsatsen skal være særlig rettet mod at beskytte de mest sårbare, hvilket er et koncept, som jeg anvendte i mit svar på et tidligere spørgsmål, for det er i sidste ende dem, der er hårdest ramt af både fattigdom og social udstødelse. Det gælder børn, kvinder og de ældre.

Vi vil derfor naturligvis støtte de forskellige initiativer, der måtte komme med hensyn til fattigdom og social udstødelse og bekæmpelsen heraf, og jeg må sige, at jeg håber, at det bliver en central målsætning i hele EU's vækst- og jobskabelsesstrategi. En af de fastsatte målsætninger i det dokument, som Kommissionen fremlagde den 3. marts, er at begrænse antallet af personer, som risikerer at blive ramt af fattigdom, med 20 mio.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Mange tak for besvarelsen.

I betragtning af at arbejdsløsheden, som De selv sagde, nåede op på 10 % i 2009, at 45 % af de arbejdsløse europæere fortsat er uden arbejde efter et år, og der er dukket fleksible former for beskæftigelse op på grund af en manglende klar institutionel ramme, hvilket har ført til, at der er 19 mio. fattige arbejdsløse, vil vi dog gerne vide, for De har altid været meget præcis, og det hilser jeg velkommen, hvilke specifikke og øjeblikkelige foranstaltninger og aktive og passive beskæftigelsespolitikker De agter at vedtage på europæisk niveau i overensstemmelse med princippet og ånden i den europæiske sociale model for at tackle problemet med de fattige arbejdstagere og arbejdsløse, navnlig de langtidsledige, som står med basale overlevelseshedeproblemer.

Liam Aylward (ALDE). – (EN) Kan Rådet skitsere, hvordan det agter at sikre, at henstillingen om aktiv inddragelse, der er et instrument til bekæmpelse af familiers fattigdom, som EPSCO-Rådet bakker op om, integreres i EU's 2020-strategi og gennemføres, så det sikres, at der sker fremskridt inden for bekæmpelse af fattigdom?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Jeg må endnu engang sige, at det er første gang, at der har været en intention om at have en så ambitiøs europæisk strategi for dette problem. Altså en strategi for bekæmpelsen af fattigdom og social udstødelse og navnlig for aktivt at inddrage langtidsledige og de ældre, og her vender vi så igen tilbage til konceptet med de mest sårbare i samfundet.

Til at begynde med har EU som svar på den økonomiske krise, som vi oplever, gennemført en samordnet politik, en øjeblikkelig og kortsigtet chokbehandling, hvor offentlige midler bliver indsprøjet i det finansielle system. Det udløste det, som økonomer kalder for de automatiske stabilisatorer, som er den sociale beskyttelse, som ydes i velfærdsstaterne. Det betød, at der var en reaktion, som i det mindste havde en afbødende virkning for de personer, som var blevet arbejdsløse, og som på kort sigt har svært ved at finde et nyt arbejde.

Der har med andre ord været en reaktion, som man skal tage højde for, for det er en eksisterende, nuværende, øjeblikkelig og kortsigtet reaktion fra EU. Herudover overvejer EU en strategi for bekæmpelse af fattigdom, der skyldes langvarig ledighed, baseret på praktik, specialisering, efteruddannelse eller uddannelse, som ikke slutter, mens man er ung, for at skabe beskæftigelsesmuligheder. Det er en meget vigtig del af EU's 2020-strategi, som jeg før nævnte, og det blev indføjet i konklusionerne fra EPSCO-Rådets møde, som er blevet omtalt så mange gange her og blev holdt denne uge.

Det er en europæisk strategi, der tæller blandt de målsætninger, som EU vil prioritere, nemlig dem, der er fastsat i EU's 2020-strategi. En af disse kvantificerbare målsætninger – og vi får at se, om de bliver vedtaget den 25.-26. marts på Det Europæiske Råd, som skal behandle Kommissionens meddelelse – er en reduktion på 25 % i antallet af personer, som risikerer at blive fattige.

Vi skal huske på, at Europa har 80 mio. personer, der risikerer at blive fattige. Vi skal reducere det tal med 20 mio. og samtidig øge den erhvervsaktive del af befolkningen, og det er mellemlange målsætninger, der indgår i strategien, og som derfor vil forme en lang række koordinerede europæiske strategier.

I sidste ende er det afgørende at koordinere vores beskæftigelsespolitikker og socialpolitikker. Det fremgår ret tydeligt af Lissabontraktaten, at vi skal koordinere vores beskæftigelsespolitikker og socialpolitikker.

Det er det, som EU på grund af krisen er begyndt at gøre. Det er den bedste måde at tackle denne situation på, nemlig ved at anvende de instrumenter, som vi har her i EU, og som udgør EU, såsom det indre marked eller de europæiske strukturfonde.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Den økonomiske virkning er tilsyneladende værre i nogle medlemsstater end andre. Jeg takker Dem for at tale om pensionister. Som jeg har forstået det, har Kommissionen mulighed for at tilbageholde strukturfondene, hvis en medlemsstat ikke overholder EU-lovgivningen.

Kan formandskabet undersøge, om henstillingerne i Auken-betænkningen, som vi stemte om i Parlamentet sidste marts, er blevet efterkommet? De handler om boligejere i Spanien. Det har haft katastrofale følger for europæiske pensionister, og nogle af dem er blevet tvunget ud i fattigdom og social udstødelse.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Jeg har kun ét spørgsmål. Fattigdom rammer især to sociale grupper, nemlig de lavtuddannede og de handicappede. Det fremgår af spørgsmålet, at to budgetfaciliteter ikke på tilstrækkelig vis har kunnet løse problemet effektivt for disse to grupper. Mit spørgsmål er, om Det Europæiske Råd ønsker at undersøge, hvordan man kan hjælpe disse to sociale grupper og forbedre deres situation mere effektivt?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Det første spørgsmål om pensionister, der ejer en ejendom i Spanien, ligner meget et andet spørgsmål, som jeg fik stillet tidligere, og svaret er meget lig det svar, jeg gav tidligere.

Det er et spørgsmål om at præcisere anvendelsen af den nationale lovgivning i en medlemsstat, som jeg må henvise til. Jeg kan ikke tale på vegne af Rådet om denne sag, som har sine juridiske kanaler i en medlemsstat. Hvis det var sket i enhver anden medlemsstat, er jeg sikker på, at sagen var blevet behandlet på præcis samme måde, nemlig gennem de nationale juridiske kanaler.

Hvad angår spørgsmålet om sårbare personer, er jeg bestemt enig i, at vi især må rette fokus på de to grupper, som parlamentsmedlemmet nævnte. Det gælder især også nu, hvor vi har et andet instrument, vi kan bruge, nemlig EU's charter om grundlæggende rettigheder, for så vidt som det omhandler særlig sårbare personers rettigheder, uanset om der er tale om ældre eller handicappede, deres værdighed og deres deltagelse i det sociale og kulturelle liv. Det handler under alle omstændigheder om at beskytte dem og beskytte deres fysiske værdighed og mentale integritet mod nedværdigende eller umenneskelig behandling.

EU har udviklet forskellige instrumenter til bekæmpelse af denne situation, herunder en detaljeret undersøgelse af situationen. Jeg vil gerne nævne et interessant resultat fra Eurobarometer 2007, der viser, at halvdelen af europæerne mener, at alle de ældre, som er de mest sårbare, behandles dårligt og endda udsættes for overgreb som følge af den manglende opfyldelse af deres behov. Knap halvdelen af europæerne mener, at samfundet behandler disse personer dårligt, netop fordi de er sårbare.

Medlemsstaterne og EU har anvendt den åbne koordinationsmetode til at udveksle erfaringer mellem medlemsstaterne om dette problem. Med hensyn til dette spørgsmål skal det også siges, at vi i nogle tilfælde har at gøre med sager, der er omfattet af den nationale lovgivning. Det er sager, der henhører under national kompetence, og det tilkommer derfor medlemsstaterne at tackle dem, bl.a. på grundlag af subsidiaritetsprincippet.

EU kan støtte disse politikker, men ikke fuldstændigt erstatte dem. EU kan støtte dem, men jeg tror også, at det er noget, der som nævnt har at gøre med den sociale dimension. Jeg vender igen tilbage hertil, for jeg mener, at det er vigtigt. Den sociale dimension i strategien for vækst og jobskabelse vejer meget tungt i Kommissionens dokument, som skal drøftes af stats- eller regeringscheferne.

Jeg synes, at den sociale dimension skal kunne rumme de problemer, som De henviser til, og som der ikke blev lagt så meget vægt på i den tidligere strategi. Jeg mener, at vi i fremtiden skal være meget opmærksom på den sociale indvirkning af den økonomiske krise, da vi oplever en krise, som har en social indvirkning.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Hvad agter ministeren som formandskabets repræsentant at gøre for at beskytte grupper af borgere, som risikerer at ende i fattigdom og social udstødelse som en direkte følge af Spaniens

politik over for britiske og andre nationale fastboende borgere i forskellige regioner i Spanien, hvis ejendomme bliver eksproprieret, og som lider under en tvivlsom byplanlægningspolitik? Ministeren kan på vegne af formandskabet ikke længere knibe uden om dette spørgsmål. Han må lægge pres på den spanske regering og opfordre dem til at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Mange tak for Deres tilstedeværelse, hr. López Garrido! Mit spørgsmål vedrører den fattigdom, som rammer europæiske borgere i nogle områder af Spanien. Jeg er klar over, at De her repræsenterer den udøvende magt og ikke de spanske domstole, og at de ikke er talsmand for regionen Valencia, men vi har brug for et svar. Der sker krænkelse, som ikke har noget at gøre med den skrevne lov, men snarere vedrører lovgivningens anvendelse, og det er et problem, der kan løses. Jeg beder Dem ikke om andet, end at den spanske regering undersøger de nævnte krænkelse.

Formanden. – Deres spanske er imponerende. Jeg vil igen lade det være op til ministeren at beslutte, om han ønsker at behandle spørgsmålet.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Jeg ønsker ikke at misbruge min stilling som rådsformand til at forsvare en bestemt regering eller en bestemt national lovgivning. Jeg ønsker ikke at misbruge stillingen, for jeg er sikker på, at jeg ville blive kritiseret for at bruge denne platform til at forsvare de tiltag, der tages i en bestemt medlemsstat eller af den nationale eller regionale regering i et bestemt land.

De er udmærket klar over, at dette spørgsmål skal behandles på nationalt niveau gennem de kanaler, der eksisterer på nationalt niveau. Spanien og alle EU's 27 medlemsstater har en retsstat og et tilstrækkeligt retssystem til at afgøre den slags påstået misbrug.

Retssystemet fungerer i alle medlemsstaterne, og jeg er sikker på, og jeg tænker ikke kun på tilfældet med Spanien, at i andre europæiske lande, hvor der sikkert også er problemer med misbrug eller krænkelse af lovgivningen, har retsstatens kanaler for at løse dem.

Det er det, der sker i ethvert europæisk land, når den slags finder sted. Jeg ønsker ikke at undlade at svare eller direkte sige, at jeg ikke vil svare, men De må være klar over, at når De stiller et spørgsmål i Parlamentet, er det muligt, at jeg ikke ønsker at bruge min stilling som rådsformand til at svare på et spørgsmål, der er et nationalt anliggende.

Formanden. – Spørgsmål 6 er trukket tilbage.

Da de vedrører samme emne, behandler vi følgende spørgsmål under ét:

Spørgsmål nr. 7 af **Justas Vincas Paleckis** (H-0057/10)

Om: Visumordning mellem Den Europæiske Union og Rusland

Spanien skal under sit formandskab af Rådet sørge for, at visumpligten for europæiske og russiske borgere afskaffes. Det kan blive en lang proces, som i høj grad vil afhænge af Ruslands evne til at gennemføre den handlingsplan, der er udarbejdet med dette mål for øje.

Et bevis på, at EU er ved at åbne sig for den russiske enklave Kaliningrad og omvendt er EU's og Ruslands udvikling hen imod "nedbrydning af visummuren". Både Rusland og EU er interesseret i antiisolationspolitikken for Kaliningrad-området og principperne om grænseoverskridende samarbejde. Derfor har nabolandene Polen og Litauen forhandlet sig frem til forenklet formaliteter ved passage af grænsen for befolkningen i grænseområdet, men de er endnu ikke trådt i kraft.

Hvordan tager Rådet hensyn til den særlige situation, der gør sig gældende for Kaliningrad-enklaven, i dialogen mellem EU og Rusland om visumspørgsmålet? Hvordan kan denne dialog udnyttes til indgåelse af aftaler om den lokale trafik mellem EU's medlemsstater (Litauen, Polen) og Den Russiske Føderation, og derigennem til forenkling af formaliteterne ved passage af grænsen for befolkningen i grænseområdet?

Spørgsmål nr. 8 af **Laima Liucija Andrikiene** (H-0080/10)

Om: Forbindelserne mellem EU og Rusland: det spanske formandskabs dagsorden

Det spanske EU-formandskab har fastlagt en ambitiøs dagsorden, når det drejer sig om forbindelserne mellem EU og Rusland – det ønsker at få afsluttet forhandlingerne med Rusland om den nye partnerskabs- og samarbejdsaftale (PSA), hvilket er en aftale med Rusland om visumfrihed, samt at gøre fremskridt med hensyn til en frihandelsaftale mellem EU og Rusland

For at kunne indgå en frihandelsaftale med EU, skal Rusland først blive medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO). Er der en reel udsigt til, at Rusland bliver medlem af WTO inden for den nærmeste fremtid? Har Rådet en særlig strategi for, hvordan Rusland kan forpligtes til at blive medlem af WTO?

Kan Rådet se en betydelig fremgang med hensyn til forhandlingerne med Rusland om den nye PSA?

Mener Rådet, at ideen om en frihandelsaftale med Rusland er passende med tanke på de uenigheder, der er inden for EU på dette område? Mener Rådet, at Rusland er mere parat til visumfrihed end andre EU-partnere, som f.eks. Ukraine, Moldova eller Georgien?

Diego López Garrido, *formand for Rådet*. – (ES) Jeg kan forstå, at der er to spørgsmål, nemlig ét, der drejer sig om visum og visumpligten for europæiske og russiske borgere, og et andet, der drejer sig om forbindelserne mellem EU og Rusland efter topmødet i Stockholm og Ruslands medlemskab af WTO. Det er de to spørgsmål, sådan som jeg har forstået dem.

Med hensyn til visumspørgsmålet vil jeg gerne bemærke, at Rådet i 2003 vedtog bestemmelser om et særligt transitdokument og et forenklet jernbanetransitdokument. Tre år senere konkluderede Kommissionen, at systemets ikrafttrædelse foregik uden problemer, og at begge parter var tilfredse.

Fra et langsigtet perspektiv, vi taler om enklaven Kaliningrad i forhold til resten af Den Russiske Føderation, afhænger den såkaldte forenkledte transitordning af den fremtidige gennemførelse af aftaler om visumpolitik mellem EU og Den Russiske Føderation.

I en fælles erklæring efter mødet om retlige og indre anliggender i Det Permanente Partnerskabsråd EU-Rusland, som fandt sted den 2. december sidste år, besluttede deltagerne at drøfte mulige ændringer af EU's aftale med Rusland om udstedelsen af visa for at gøre det lettere for europæiske og russiske borgere at rejse, navnlig for indbyggerne i enklaven Kaliningrad.

Til gengæld håbede EU og Rusland ifølge den samme fælles erklæring at forhandle og indgå aftaler om lokal grænsetrafik mellem Rusland og de europæiske nabolande, som måtte være interesserede. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1931/2006 om fastsættelse af regler for lokal grænsetrafik ved medlemsstaternes ydre landgrænser og om ændring af Schengenkonventionen tillader i den sammenhæng, at medlemsstaterne indgår bilaterale aftaler med tredjelande om anvendelsen af reglerne for lokal grænsetrafik.

Forhandlingerne om disse aftaler hører i dette tilfælde ind under de pågældende medlemsstaters og Den Russiske Føderations ansvarsområde. Rådet har i øvrigt erfaret, at der også er forhandlinger undervejs mellem Litauen og Rusland og mellem Polen og Rusland.

Hvad angår spørgsmålet om de strategiske forbindelser mellem EU og Rusland, kan Rådet oplyse Parlamentet om, at der efter topmødet med Rusland i Stockholm i november vil blive afholdt et andet topmøde under Spaniens formandskab. Det bliver afholdt i Rusland mellem EU og Rusland, hvilket betyder, at der er et nyt grundlag for forbindelser mellem de to parter.

Der er naturligvis altid en risiko for, at der opstår komplekse vanskeligheder i disse forbindelser, og der kan også opstå uenigheder, men EU og Rusland har et bredt og mangesidet forhold. Vi har stigende økonomiske og handelsmæssige forbindelser, og vi må indrømme, at vi er meget indbyrdes afhængige med hensyn til energi og fælles interesser på andre områder, der vedrører problemer, som endda rækker ud over vores respektive lande, og udfordringer, herunder globale udfordringer, som vi må tackle, og som vi så vidt muligt bør tackle i fællesskab.

Det vil derfor altid være fordelagtigt for os at søge at styrke vores forbindelser med Rusland, samtidig med at vi holder fast i vores principper og de værdier, som EU bygger på.

Med hensyn til Ruslands tiltrædelse af WTO er det noget, som EU støtter, men det er Rusland, der må træffe de videre foranstaltninger.

Med hensyn til den nye aftale mellem EU og Rusland er begge parter enige om, at det vil være nyttigt med en bred ny aftale. Partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem EU og Rusland, som blev forhandlet på plads i 1990'erne, er i mange henseender forældet. Der er sket en hel del, og mange ting har ændret sig siden 1990'erne, og vi må arbejde hen imod denne nye aftale, som vi er ambitiøse med. Vi har sat målet højt, og vi ønsker om muligt at dække alle områderne i forbindelserne mellem EU og Rusland.

Der er sket fremskridt på nogle områder i forhandlingerne. På andre områder går det langsommere fremad, hvilket er tilfældet med handel og investeringer. Under alle omstændigheder er det meget vigtigt for os, at vi har solide bestemmelser og solide aftaler med Rusland om handel, investeringer og energi.

Hvad angår frihandelsaftalerne, er vi enige om at forhandle om en frihandelsaftale, når Rusland er blevet medlem af WTO, hvis og når det sker.

Hvad angår liberaliseringen af visumordningen, er det et spørgsmål af stor politisk betydning, der berører de russiske og europæiske borgere meget direkte. Jeg tror, at vi på dette område er enige om så vidt muligt at forenkle visumordningen.

Det ideelle ville være at liberalisere visumordningen, altså at fjerne visumpligten, men der er naturligvis stadig meget, der skal gøres i den retning. Derudover må vi skabe ligevægt mellem de fordele, der er på spil, som har med sikkerhed at gøre, og det skal altid gøres på gensidig basis.

Med hensyn til Ukraine, Moldova og Georgien har disse lande alle en særlig ordning, når det gælder visumpolitik, og vi kan ikke på nuværende tidspunkt forudsige, hvor store fremskridt disse tre lande vil gøre i forhold til de visumforhandlinger, som vi fører med Rusland.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jeg vil gerne igen komme ind på de to mest kritiske punkter. Det første handler om demokrati, retsstaten og menneskerettigheder. Det er her, at der er de største mangler. Hvor intensiv er dialogen om disse kritiske punkter? Vi har en følelse af, at udviklingen her snarere går tilbage end fremad.

Mit andet punkt vedrører energisikkerhed. Hvordan ser det helt præcist ud med energiforhandlingerne?

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Som parlamentsmedlemmet ved, er energisikkerhed en af EU's prioriteter eller centrale strategiske målsætninger. I EU, og navnlig efter at mange EU-medlemsstater direkte kom til at lide under gaskrisen mellem Rusland og Ukraine i begyndelsen af 2009, lægger vi ekstremt meget vægt på energisikkerhed, og vi mener bestemt, at det er en af EU's hovedmålsætninger, der er naturligt forbundet med hovedmålsætningen om at bekæmpe klimaændringerne.

Rådets og rådsformandskabets strategi for energi og energisikkerhed er at arbejde hen imod en større differentiering med hensyn til leverandører og energikilder og distributionen. Vi er derfor nødt til at udvide vores muligheder og undgå oligopoler eller overdreven afhængighed.

Nogle europæiske lande er helt klart overdrevent afhængige af energi fra Rusland, og det skyldes også, at Europa i lang tid var delt op i det 20. århundrede, og at der i nogle tilfælde ikke er direkte sammenkoblinger mellem de europæiske lande.

Da krisen opstod, så vi, at nogle af de lande, der ikke var berørt af krisen, ikke kunne hjælpe de berørte lande, fordi der ikke var nogen sammenkoblinger. Derfor er energimålsætningerne i Europa ekstremt vigtige på mellemlang og lang sigt, og vi går derfor ind for at diversificere energikilderne og fremme projekter såsom Nabuccoprojektet eller projekterne for Nordstream eller Southstream, som er forbundet med Rusland, og opnå noget, der i øjeblikket ikke eksisterer i Europa: et fælles energimarked. For at nå disse målsætninger, hvilket bliver lettere med Lissabontraktaten, som indfører beføjelser på energiområdet, som vi ikke havde før, er det altafgørende at indgå nogle strategiske forbindelser med Rusland om energi og andre områder.

Desuden har vi andre instrumenter i Lissabontraktaten, der har med udenrigspolitik at gøre. Lissabontraktaten styrker den europæiske udenrigspolitik. Der er en formand for Det Europæiske Råd og en højtstående repræsentant, og der bliver oprettet en tjeneste for EU's optræden udadtil. Med andre ord er EU's eksterne vision blevet styrket, hvilket vil styrke vores forhandlinger med andre lande på alle områder, herunder økonomi og energi. Det er derfor den vision, jeg kan give Dem for forbindelserne med Rusland.

Vi forhandler om en aftale med fokus på energi. Forhandlingerne er lige begyndt, og de tegner meget lovende, men ligesom med alle andre aftaler afhænger aftalen naturligvis af yderst komplekse forhandlinger, der til gengæld indgår i en række forhandlinger om denne samarbejdsaftale, som vi ønsker at opdatere, da der som sagt er sket mange ting i Europa i de sidste 15-20 år. En af disse ting er det vigtige forhold, som vi må have med Rusland, der, som alle ved, er et af de lande, der i de senere år har oplevet de fleste forandringer.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Med hensyn til spørgsmål nr. 9, som jeg skulle stille på vegne af min kollega fru Morkūnaitė-Mikulėnienė, og som er forbundet med det foregående spørgsmål, agter Rusland at oprette et atomkraftværk i nærheden af EU's østlige grænse i provinsen Kaliningrad, og Belarus har lignende planer. I betragtning af erfaringerne fra Tjernobyl giver disse planer anledning til skepsis over den pågældende risiko.

Agter Rådet at tage spørgsmålet om miljø sikkerhed op i den næste forhandlingsrunde med Rusland? Fra vores synspunkt er det ret vigtigt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmål nr. 7 og 8 og til forbindelserne mellem EU og Rusland. Hr. López Garrido sagde ganske rigtigt, at disse forbindelser skal bygge på værdier, men hvis det er tilfældet, har EU særlige forpligtelser over for menneskerettighedsforkæmpere i Rusland.

Jeg vil i den forbindelse gerne stille følgende spørgsmål: Bør medlemsstaternes og hele EU's politik ikke indeholde særlige visumregler for menneskerettighedsforkæmpere i Rusland? Det vil gøre det relativt nemmere for sådanne personer at få visum.

Diego López Garrido, formand for Rådet. – (ES) Hvad angår indlægget om nuklear sikkerhed, må jeg sige, at der her er tale om et nationalt ansvarsområde, som er reguleret i Det Internationale Atomenergiagenturs internationale aftaler, altså i konventionen om nuklear sikkerhed, som Belarus, Rusland, Euratom og de fleste medlemsstater i EU er parter i.

Rådet er af den opfattelse, at kontraherende parter, der kan blive berørt af et planlagt nukleart anlæg beliggende i deres umiddelbare nærhed, skal høres. Derfor skal den aftale, som er ved at blive forhandlet på plads mellem Euratom og Rusland om en fredelig anvendelse af atomenergi, indeholde bestemmelser om kontrollerbare krav til den nukleare sikkerhed og beskyttelsen af de ansattes sundhed og sikkerhed. Jeg vil også gerne minde Dem om, at dette spørgsmål regelmæssigt bliver behandlet i forbindelse med dialogen mellem EU og Rusland om energi.

Med hensyn til vurderingen af konsekvenserne i en international kontekst kan Rådet konstatere, at Belarus er part i Espookonventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne, der indeholder bindende forpligtelser med henblik på at vurdere de miljømæssige konsekvenser og de mulige miljørisici. I dette tilfælde mener Rådet dog, at det i overvejende grad er projektlederne, der har ansvaret for at foretage en miljøvurdering.

Den Russiske Føderation er ikke en kontraherende part i denne konvention. Vi ser gerne, at Rusland alligevel frivilligt anvender Espookonventionen. Det har landet også gjort i nogen tid i forbindelse med eksisterende atomkraftværker.

Endelig var der med hensyn til parlamentsmedlemmets spørgsmål om menneskerettigheder i Rusland en tidligere debat, hvor der blev stillet spørgsmål om menneskerettigheder, og jeg tror, at kriterierne for at forsvare menneskerettighederne eller rapportere om krænkelse af menneskerettighederne gælder, uanset hvor de finder sted. Derfor er intet land fritaget for, at der med rette tages afstand fra de krænkelse, der begås, for det har vi endda en moralsk forpligtelse til at gøre, og vi fordømmer og bør fordømme disse krænkelse, når de finder sted i EU eller en af medlemsstaterne.

At koble det sammen med visumpolitikken er et spring, der i øjeblikket er meget svært at tage. Der er generelle visumforhandlinger undervejs. Jeg mener, at det er inden for rammerne af disse generelle visumforhandlinger, at man kunne foreslå en anden strategi for at forenkle visumordningen, men som sagt har vi på nuværende tidspunkt meget brede visumforhandlinger med Rusland, og jeg tror, at vi må fokusere på en generel visumordning.

Det skyldes, at det virkelig kan have den bedste indvirkning på den frie bevægelighed for personer, og det kan endda give europæerne og hele Europa den bedste mulighed for, at deres værdier følges og deles af andre borgere uden for EU.

Formanden. – Spørgsmål, der på grund af tidsnød ikke er blevet besvaret, bliver besvaret skriftligt (se bilag).

Spørgetiden er afsluttet.

14. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

15. Modtagne dokumenter: se protokollen

16. Dagsorden for næste møde: se protokollen

17. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 19.20)